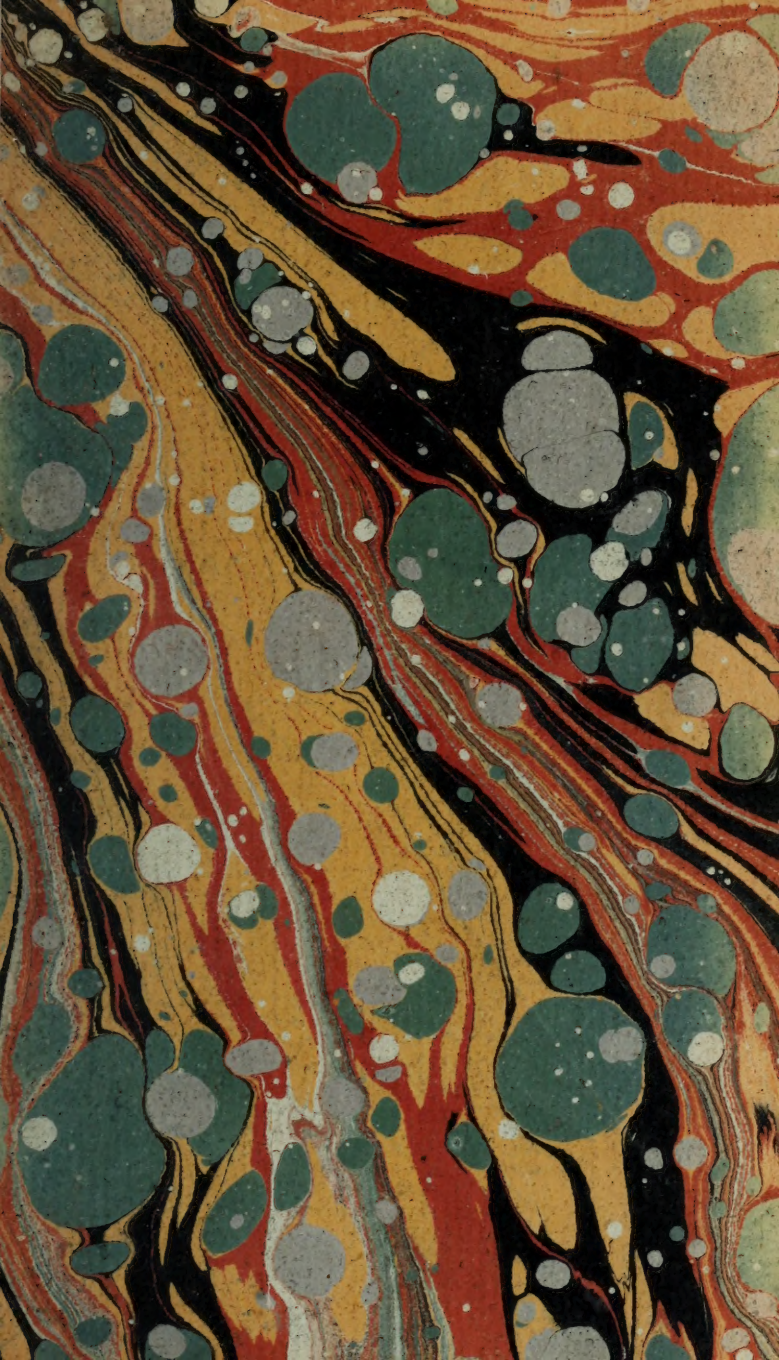

Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Toronto

http://www.archive.org/details/bibliothecaelibr03apol

LGr
A643H

Apollodorus Atheniensis

Bibliothecae

libri tres...

Vol. 3

AD

APOLLODORI

ATHENIENSIS

BIBLIOTHECAM

NOTAE

AVCTORE

CHR. G. HEYNE

CVM

COMMENTATIONE

DE APOLLODORO

ARGVMENTO ET CONSILIO OPERIS

ET CVM

APOLLODORI FRAGMENTIS.

PARS II.

19685-5
3.6.25

GOETTINGAE,
Apud IOH. CHRIST. DIETERICH.
1783.

NOTAE
AD
APOLLODORI
BIBLIOTHECAM.

AD LIB. III.

CAP. I.

Ab Hercule et Heraclidis ad *fabulas Cretenſes* progreditur Apollodorus, c. 1. 2. 3. quibus Thebanas fabulas ſubiicit. Locum illae habent haud dubie inter antiquiſſimas, et pro fundo partim priſcas rerum memorias a patribus acceptas, partim Phoeniciae religionis veſtigia, ſed perobſcura, partim hiſtorias, tandem poemata nonnulla antiqua. Labo-

ratum hinc eſt in fabulis Creticis cum Argiuis et Thebanis aliisque coagmentandis. Inter hiſtoricos ex antiquiſſimis fuit Pherecydes, Lerius puto, ſeu Atheniensis, qui de Cadmo et Europa expoſuit; nec Hellanicus eas praeteriit. Memorantur praeterea in his fabulis Antimachus, Anticlides, (Schol. Apollon. II, 178. Poemata fuere plura nomen ab Europa habentia, quae tamen res Boeoticas et Thebanas ſimul forte complexa ſunt: ſic Eumeli Εὐρωπία, v. Schol. Il. ζ, 138. neſcio an idem ſit ὁ τὰ ἔπη τὰ εἰς Εὐρώπην ποιήσας ap. Pauſ. IX, 5. p. 721. Steſichori Εὐρώπεια non minus Boeotica attigit quantum ex fragmento inde ſervato intelligitur. Creticas fabulas pertractauerat Epimenides, cuius poema quater mille verſibus complexum erat τὰ περὶ Μίνω καὶ Ῥαδαμάνθυος, ſi modo probum auctorem habuit Laert. I, 112. Scriptores de Creta recenſitos v. a Meurſio

sio in Creta I, 1. Ἰνάχειον. v. ad sup. II, 1. pr. λέγωμεν sic et Pal. λέγομεν tamen Vat. Dorv. Reg. 3. vid. ibid. statim καὶ interserui ex Pal. Vat. R. 3. λέλευται v. II, 1, 4 sq. In hac *Agenoris stirpe* exponenda incredibilis est narrationis diuersitas; in qua componenda frustra quis laboret. vid. vel Schol. Apollon. II, 178. III, 1185. Schol. Eurip. Phoen. 5. Afferam ea, quae ad Apollodorum facere possunt. παραγενόμενος εἰς Εὐρώπην. immo εἰς Φοινίκην. nisi totum hoc eiiciendum. Vidit hoc quoque Emperius noster. Τηλεφάσσαν, aut potius Τηλέφασσαν. etiam hoc nomen per vnum σ efferunt Dorv. R. 3. Apud Steph. Byz. in Δάρδανος est Τηλεφάη, in Θάσσος vero Τηλέφη, non bene mutatum ab editore. Etiam apud Schol. Eurip. Phoen. 5. Τηλέφη τῆς Ἐπιμεδούσης habetur, sed Phoenici nupta. Pro Telephassa Agenori coniux datur ab aliis Argiope, Nili filia,

e qua Cadmum ſuſcepit; primis nuptiis Damno Beli filiam matrimonio habuerat, e qua ſuſtulit Phoenicem, Iſaeam et Meliam, illam Aegypto, hanc Danao nuptam: vt ex Pherecyde narrat Schol. Apollon. III, 1185. Argiopen etiam Hygin. f. 178. memorat, vbi v. Not. Apud Schol. Eurip. Phoen. 5. eſt Antiope, vitioſe, vt ibi docuit Valk. V. C. *Europa* Agenoris filia, aliis Phoenicis; ita ipſe Hom. Il. ξ, 321. et ex eo alii. cf. Schol. Il. μ, 397. ex Heſiodo et Bacchylide. Nonnulla ſunt diſputata a Mezir. ad Ouid. Epp. p. 338 ſq. add. Intp. Hyg. f. 187, pr. De *Phoenicis progenie* v. Schol. Eurip. 5. adde Carmen, Britomartis matrem, de qua v. Excurſ. ad Cirin, Opp. Virgil. T. IV. p. 137. 8. Pro Phoenice aliud Scholion Eurip. l. c. Φινέα habet; vitioſe vtique; Phineum tamen ad hanc ſtirpem referri ſolitum etiam ſupra vidimus I, 9, 21. pr. p. 60. et idem conſtat

ex

ex Schol. Apollon. II, 178. At omittit prorſus Phoenicem Schol. Aeſchyl. S. ad Th. 492. Ταύτης Ζεὺς ἐρασθεὶς, πίπτει διὰ τῆς θαλάσσης Ῥόδου ἀποπλέων ταῦρος, ὃς χειροήθης γενόμενος ἐπιβιβασθεῖσαν διὰ τῆς θαλάσσης ἐκόμισεν εἰς Κρήτην. Miſere haec corrupta; πίπτει ταῦρος non tam ſuauiter dicta ſunt ac apud Auctor. Eleg. in obit. Maecen. 88. *dominator Olympi dicitur in nitidum procubuiſſe bouem.* Aegius pro πίπτει coni. τρέχει. (ſaltem deb. νήχεται) vitium latere ſuſpicabatur Faber. Gale primum κλέπτει coniicit, quia Pal. πέπτει habet, mox nihil mutandum putat, quia et ap. Lucian. ſit ἐνήχετο ἐμπεσών, aſſimulans valde abſimilia: v. D. Mar. 2. nec ἔμπεσε πόντῳ apud Homer. ſatis bene comparari poteſt; quo ſenſu ſupra p. 61. Harpyia εἰς ποταμὸν ἐμπίπτει, et ſic taurus εἰς τὴν θάλασσαν ἐμπεσών ſup. p. 134. Omnes vitium tantum in illa voce quae-

runt; (quam, si mutanda esset, in ἱπτεύει abire iuberem) ac si reliqua non minus contaminata essent. quid enim Ῥόδου ἀποπλέων? vbi hoc inauditum? an Iupiter Phoenicen aditurus Rhodo soluit? debebat: ἐκ Σιδῶνος. ἐκ Φοινίκης, vt v. c. Eratosth. 14. Facile assentientes, puto, habebo lectores, si verba πίπτει διὰ τῆς θαλάσσης Ῥόδου ἀποπλέων delenda esse dixero: priora verba ex socordia librarii orta sunt ex seqq. ἐπιβιβ. διὰ τῆς θαλάσσης oculo fugiente huc retractis. Reliqua idem inuenustus homo adiecit, qui paullo ante Agenorem in Europam adducebat. Mox ὃς post ταῦρος non minus ex interpolatione venit, et locus ita purgandus: ταύτης Ζεὺς ἐρασθεὶς, ταῦρος χειροήθης γενόμενος, ἐπιβ. διὰ τῆς θ. ἐκόμισεν εἰς Κρήτην. καθ' Ὅμηρον δὲ, καθ' ἡμέραν δὲ, Vat. Med. II. ζ, 198. 9. Confundi hic duo Sarpedones, auum cum nepote, iam a viris doctis notatum. Conf. Diod.

Diod. V, 79. et ibi Weſſel. mihi totus locus ex interpolatione irrepſiſſe videtur. Mox ſuſpicor fuiſſe: *συνεξῆλθε δὲ ἐπὶ τὴν ζήτησιν αὐτῇ ἡ Τηλέφασσα (ἡ μήτηρ) Thaſus.* Neptuni vel Cilicis f. at Cilicis ap. Schol. Eurip. Phoen. 5. Agenoris f. ap. Pauſ. V, 25. p. 445. adeoque Cadmi frater ap. Conon. 37. *Κίλικος* cum Galeo reſcripſi, pro *Κίλιξ*, quod inde ab Aegio legebatur. *Κιλίκιος* tamen codd. omnes. *ἀδύνατοι.* Pal. *ἀδύνατον.* Ad *Φοινίκην* ex ſeqq. retrahe *ἐκάλεσεν*, mox vero *καὶ* ante *πᾶσαν* dele, nam iungenda ſunt: *Φοῖνιξ μὲν Φοινίκην, Κίλιξ δὲ πᾶσαν τὴν ὑφ' ἑαυτοῦ χώραν — Κιλικίαν ἐκάλεσε.* nam verba *Φοινίκης πλησίον* ex interpretamento nata cenſeo, vtpote et otioſa et a breuitatis ſtudio aliena. A Cilice Ciliciam dictam repetunt multi, ipſe Herod. VII, 91. Solin. 41. et Salmuſ. ad e. l. p. 543. Saltem Phoenices Ciliciam inſedisſe inde colligitur. In ſeqq. *κατῴκισαν*

Pal. R. 3. Cadmus in Thracia confedit: cf. inf. c. 4. pr. vnde illuſtrandum quoque, quod legitur apud Plin. VII, 56. *Auri metalla et conflaturam Cadmus Phoenix ad Pangaeum montem* (inuenit). Eadem Clemens Alex. Strom. I, p. 363. *Pott.* et ex eo Euſeb. P. E. X, 6. — Θάσος ἐν Θράκῃ κτίσας πόλιν. quis tandem haec fando audiuit? Thaſum vrbem Thraciae? an ἐν νήσῳ πρὸς τῇ Θρᾴκῃ κτίσας πόλιν? vt ap. Steph. Byz. Θάσος, νῆσος πρὸς τῇ Θρᾴκῃ, πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα. Thaſon a Phoenicibus conditam, vel ex Herodoto notum eſſe poteſt, etſi aliquando a Pariis colonis nouis frequentata fuit: (qua de re et de ceteris inſulis, ad quas Phoenices appulerant, actum in Comment. ſuper Caſtoris epochis p. 76. cf. Steph. Byz. in Θάσος et ibi Intpp.)

f. 2. *Europam Iupiter Afterioni elocat.* Eadem Schol. Il. μ, 397. qui Heſio-

siodum et Bacchylidem auctores edit. Erat autem ille a Deucalione oriundus, Tectami f. ex Crethei (quem I, 9, 11. vidimus) filia, secundum Diod. IV, 60. Diuersus est Asterius Anactis f. apud Pausan. VII, 2. p. 524 extr. et I, 35. p. 87. quem Commelin. cum altero confundit. Verum et is, de quo nunc agitur, aliis est Minois filius, vt ibid. II, 31. Minois dux copiarum est ap. Lycophr. 1301. Tam varie haec seu antiqua fama accepta, seu a priscis auctoribus tradita seu a poetis tractata fuere. Loca sunt ap. Meurs. in Creta III, 2. Nomen ipsum duplici modo efferri solet, *Asterion* et *Asterius*, vt statim s. 3. variare scripturam videbimus; nec refert loca singula adnumerare, v. c. Etymol. M. in Μίνως. Syncell. p. 121. τοὺς ἐκ ταύτης παῖδας omissum τοῦ Διός. *Mileti* pueri nomen admodum celebratum: v. Schol. Apollon. I, 186. Alia v. ap. Anton. Lib.

c. 30.

c. 30. ex Nicandro, et ibi Verheyk. Paus. VII, 2. p. 524. 5. Apud noſtrum filius eſt Apollinis et Areae, Ἀρείας τῆς Κλεόχου. Sic et Schol. Apollon. l. c. Vat. Med. D. Ἀρέας. Apud Etymol. M. eſt Ἀρίας. πόλιν ἀφ' ἑαυτοῦ ἔκτισε ſc. ὀνομασθεῖσαν, quam ellipſin et alibi occurrere memini. Quod in ſeqq. plures commemorantur puerorum amores, ad Cretae inſtituta ſpectat; nam apud Cretenſes amor puerorum honeſtus habebatur; v. laudd. ap. Meurſ. III, 13. inpr. Strab. X. p. 739. extr. Athen. XIII. p. 602 extr. ſq. videntur adeo poetae et ſcriptores ad heroum tempora hoc ipſum transtuliſſe. A Minoe (cui ceteroqui omnino malam famam adſperſam a tragicis Athenienſibus notat Plutarch. Theſ. p. 7. cf. Strab. X. p. 730. C.) Ganymedem amatum et raptum tradiderant alii ap. Athen. XIII. p. 601. F. et Euſtath. p. 1205, 1. Schol. ap. Valk. V. C. Diſſ. de Scholiis p. 136.

Hem-

Hemſterh. ad Lucian. T. I. p. 210. Simili, quo antea diximus, modo multa turpia et flagitioſa deorum facta memorari coepere: etſi enim alia ex antiquis illis phyſiologorum et theologorum narrationibus ſymbolicis profluxere, vti Chryſippus Iouis et Iunonis amores interpretaturus foediſſimas libidines ſexcentis fere verſibus expoſuerat: Diog. VII, 103., alia tamen per poetas et ſcriptores flagitioſis ſuis amoribus nomina et exempla honeſta praetexere cupientes inuenta et vulgata ſunt; haud pauca in fabulis ſcenicis; quae ab ineptis grammaticis mox in mythologiam fuere illata. Arripuere haec patres Chriſtiani et tanquam patriis Graecorum religionibus tradi ſolita exagitauere, quae non niſi poetarum aliquot impudentiae debebantur. Eius generis multa recitantur, etſi peſſime corrupta, in Clement. Rom. Homil. V, 10. et ibi Coteler. S. Theophil. in

Au-

Autolyc. p. 276. 303. Arnob. IV, 180. et al. *Sarpedon* Lyciam occupat: v. Herodot. I, 173. Diod. V, 79. Strab. XII. p. 858. et qui ad Herodot. laudantur. ἐπὶ μέρει τῆς χώρας, ſcripſi et interpunxi pro corrupto ἐπὶ μέρη. nam conditio propoſita erat, pars regni: v. ſup. Not. p. 166. ἐπὶ τρεῖς γενεὰς ζῆν. fabula haec orta videtur ex confuſis auo et nepote Sarpedone, qui bello Troiano interfuit. Diſcernit vtrumque recte Diod. l. c. Pro Mileto puero alii *Atymnium* cauſſam diſſidii inter fratres ediderant. Ἀτυμνίου. verius Ἀτύμνου, vt docet Salmaſ. ad Solin. p. 121. A. Κασσιεπείας repoſui, quod verum nomen etiam Dorvill. habet, pro Κασσιοπείας. eſt illa Arabi filia, Phoenicis coniux, ſecundum alios ap. Schol. Apollon. II, 178. καὶ διὰ τοῦτον στασιάσαι ſc. αὐτὸν, Sarpedonem, πρὸς τοὺς ἀδελφούς. τοῖς νησιώταις νομοθετῶν. Rhadamanthum inſulas occupaſſe

passe et seuere ius dixisse etiam ap. Diod. V, 79. narratum. αὖθις φυγών. v. sup. II, 4, 11. p. 113. et Not. p. 335. 6. μεταλλάξας, absolute, omisso τὸν βίον, vt passim ap. Diod. et al. *Pasiphae* Solis et *Persеidis* filia: v. Not. p. 136. 7. Ea quae nunc subiiciuntur, ad *Minoem II. prioris nepotem* spectant; id quod in oculos incurrit. Apud Diod. IV, 60. Minos ex Itone, Lyctii filia, Lycastum suscipit, qui succedit et Minoem II. generat. Haec ad temporum rationes propius accedunt. *Creta* Asterii f. Mox c. 3, 1. Creta Deucalionis est filia Minois neptis. Aliis memoratur Creta nympha. cf. Salmas. ad Solin. p. 119, 1. Meurs. Creta I, 2. Κατρέα sic reſinxi, quod vel inuitis codd. faciendum erat; etsi accedebant Pal. D. et Ves. cf. c. 2, 1. Diod. IV, 60. et ibi Wess. Paus. VIII, 53. p. 707. Vulgo corrupte Καστρέα, etiam aliis in locis seqq. Δευκαλλίωνα D. R. 3. Ἀπάλ-

λην

λην dedi e Pal. D. R. 3. pro Ἐκάλην Vat. Med. Ἀκάλην. at Ἀκακαλλίδα Minois filiam Pauſ. VII, 53. p. 707. memorat, e qua Apollo ſuſcepiſſe narratur Miletum ap. Anton. Lib. 30. et Cydonem idem ſeu Mercurius ap. Pauſ. l. c. Steph. Byz. in κυδωνία. et Schol. Apollonii ad IV, 1490. Alius filius Oaxus ap. Steph. in Ὄαξος. Aliter Acacallidis amores exponuntur apud ipſum Apollon. eod. loco.

ſ. 3. Ἀστερίωνος retraxi ex ed. Rom. Ἀστερίου repoſuerat Commelin. aſſentientibus tamen Pal. Vat. Med. Sequentia apud Zenob. IV, 6. occurrunt, et ap. Tzetz. Chil. I, 19. v. 473 ſq. Non abſimilis fabula eſt de voto eluſo in ariete Atrei aureo, v. c. ap. Eudoc. p. 77. — βασιλεύων Pal. D. iidem περὶ θεῶν. At mox εἴτι ἂν omnes, non ὅ, τι ἄν ε. τὸν φανέντα. apud Zenob. l. c. eſt ὃ ἄν εἴη. et pro ἀνέντος, ἀναδόντος, vt paullo ante ἀναδοθῆναι. Θαλασσοπρατήσας δὲ . . ὑπῆρξεν. vera

vera haec, sed alio loco inculcata, ab aliena suspicor manu. Desunt quoque in Zenob. etsi ille alia quoque in compendium redegit. Nec vero ad antiquiorem spectant, verum ad alterum Minoem: quod iam monitum a viris doctis. v. Diod. IV, 60. et ibi Wessel. cf. Meurs. III, 3. Simson. ad a. 2599.

s. 4. *Taurus* hic est is, quem Hercules e Creta deportauit sup. II, 5, 7. et Not. p. 367. e quo *Minotaurus*, de quo inf. III, 15, 8. 9. Nota res et illustratione haud digna. cf. Mezir. ad Ouid. Epp. p. 339 sq. Fuere forte quae ad haec spectarent in *Euripidis Cretensibus*. Ortum videtur narratio habuisse ex antiquo aliquo opere, quod Cretae seruabatur, quod symbolicum esset, capite taurino homini impositō; qua forma Fluuii interdum exhibentur in numis, vt Achelous, et in numo Metapontinorum Casuentum fl. de quo v. Neumanni Populor. et Regg.

num. vet. ined. p. 8 ſqq. Alia ſpecies eſt, quae in vrbium Siciliae et Italiae numis occurrit, tauri ſignum capite humano, (quod in not. ad Aen. VI, 26. debebam diſcernere ab illo altero) Bacchi ſeu Solis, Ebonis nomine, ſymbolum a multis habitum, diſſentientibus tamen viris doctis, et modo coloniae aut arationis, modo fluuii ſymbolum in eo agnoſcentibus: cf. Burman. ad Dorvill. Sicula. *Daedalus* Athenis fugerat, cf. inf III, 15, 9. λαβὼν emendauerat Aegius pro βαλὼν, et καὶ ante κοιλάνας omittit Vat. Veſ. Reg. 3. hic idem cum Pal. κοιλῶνας, et ἀλθινῇ βοΐ. Ἀστέριον. hic ergo diuerſus a ſuperiore illo Aſterione ſeu Aſterio. Variat tamen nomen et hic; nam Pauſ. II, 31. ὁ Ἀστερίων, ὁ Μίνω, ὃν κατηγωνίσατο Theſeus. Minotauri ſpecies ſaepe occurrit, inprimis tamen v. in Pictur. Herculan. T. I. p. 25. *Labyrinthus*, antrum natiuum

prope

prope Cnossum et meatus subterranei, mox manu humana elaborati, religioni forte nescio cui consecrati, locum figmentis variis dedere. Nulla eius vestigia supererant iam Diodori aetate, lib. I, 61. seu hominum opera seu terrae motibus et ruinis; etsi meatus et canaliculos subterraneos in Creta supereſſe recentiores testantur: vt Tournefort. πλανῶν τὴν ἔξοδον, h. e. erat δυσδιέξοδος. v. Meurs. Creta II, 2. ἐροῦμεν: inf. III, 15, 7. 8. 9.

Cap. 2.

s. 1. Ad seqq. conf. Diod. V, 55. add. Meurs. III, 3. Κατρέως, vt iam sup. p. 535. cum Pal. Vat. Regg. Alia varietas in nomine Ἀλθημένης. ita hic editur inde ab Aegio; et sic Steph. Byz. in Κρητηνία. At ap. Diod. l. c. Strab. X. p. 735. A. et al. Conon. c. 47. Eustath. ad Il. β, p. 313, 36. (etsi in his de altero Althaemene Heraclida agitur) vbique Ἀλθαι-

μένης legitur, eoque alludere videri potest corrupta scriptura Ἀλθεμαίνης, in Pal. Vat. D. R. 3. υἱὸς rescripsi pro υἱοὶ, Reg. 3. et Oxon. adstipulantibus. υἱὸς γίνεται R. 1. 2. υἱοὺς D. Pro Κατρεῖ iterum vitiose Κρητεῖ et mox Κρητεὺς, in D. R. 3. Κρατεῖ, Pal. καπεῖ, solus Vat. recte κατρεῖ, vt mox Vat. R. 3. κατρεὺς, at Pal. καρτεύς. προσίσχει. Par. ed. προσήκει, vitio operarum, non lectionis variatione. Κρητηνίαν. sic differte Steph. Byz. h. v. editum erat κρητήνιαν. in Vat. erat κερατίνιαν. in Pal. D. R. 3. κρατινίαν. Diod. V, 59. in eadem re Camirum vrbem memorat: ad eam igitur tractus is terrae fuit. Aliud χωρίον Κρητινκῖον ad Ephesum Parthen. Erot. c. 5. extr. memorat. ἐπὶ τὸ Ἀταβύριον καλούμενον ὄρος. Ad Diod. l. c. viri docti corrigunt Ἀταβύρου. Sed haud dubie vtrumque recte τὸ Ἀτάβυρον et τὸ Ἀταβύριον ὄρος, vt alia similiter, v. c. flu-

fluuiorum nomina Ἀχελῶος et Ἀχελώιος. nec bene repugnat Dawes Misc. Crit. p. 176. Quod in Apollod. legitur, Aegio debetur; nam in codd. Ἀταβέριον mox quoque Ἀταβαρίου. Vat. solus τὸ Ἀταβέρον. Sed Stephan. et numi et scriptores scripturam satis firmant. v. Pind. Ol. 7, 160. c. Schol. Wessel. ad Diod. l. c. In eodem monte fuere fabulosae boues aeneae, de quibus ex Pind. et Callim. Tzetza Chil. IV, 390. cf. Meurs. in Rhodo I, 8. βωμὸν, in Diod. est ἱερὸν, quod saltem sequentibus temporibus fuit superstructum. ὑπέστρωσε restitui, quod ipsa res monebat, cum codd. Regg. et Dorv. νεοδάρτας legitur vbique; non νεοδάρτους, vt nec mox ἐφ' αἷς, quod quaerebam, pro ἐφ' ἅς. ἡνίκα ἀπὸ τῆς Κρήτης ἐπανήει alienum a narrationis ordine, et forte aliunde illatum. Emperius coniiciebat: ἀπὸ τῆς Κρητηνίας.

f. 2. Filias *Aeropen* et *Clymenen* vendit pater, quod eas ſtupro corruptas eſſe intellexerat. cf. Mezir. ad Heroid. Ouid. T. II. p. 250. Κρατεὺς etiam h. l. libri, et edd. Κρητεύς. Clymene ἡ Κατρέως etiam ap. Schol. Lycophr. 384. occurrit. Memorabantur haud dubie plura de his in Euripidis Κρήσσαις. ἀπεμπῶσαι Pal. *Pliſthenis* vere filii fuere Agamemnon et Menelaus, vulgo Atrei habiti: v. Schol. Il. β, 249. Clymenen *Nauplio* nuptam ſup. vidimus II, 1, 4. p. 87 extr. cf. Not. p. 274. 276. vbi hunc ipſum locum adnotare oblitus ſum, add. p. 461. Οἴακος ex eodem loco ſcriptum, iam Galeo monente, pro corrupto ὅρακος. — Κατρεὺς nunc expreſſe V. R. 3. alii Κρητεύς. et mox κατρέα R. 3. καρτέα Pal. D. σὺν τοῖς ἥρωσι. ſapit hoc poetam veterem; ſunt alioqui σύμμαχοι, vel συνακολουθήσαντες, συμπλέοντες, ἑταῖροι, et ſic porro. ὑπὸ χάσματος ἐκρύβη. minus pro-

prodigiosim est, quod Diodor. l. c. habet, eum per solitudines errantem moerore esse confectum.

Cap. 3.

f. 1. Apud Diodor. V, 79. *Minois II. filii* sunt *Deucalion* et *Molus*; Deucalionis f. *Idomeneus*, Moli *Meriones*. At variarunt haec alii: apud Eustath. p. 314, 7. Θεῖος δὲ Μηριόνου κατὰ τὴν ἱστορίαν ὁ Ἰδομενεύς. Διὸς γὰρ Μίνως. οὗ καὶ Πασιφάης ὁ Δευκαλίων· οὗ Μόλος καὶ Ἰδομενεύς. Μόλου δὲ Μηριόνης. Saltem in hoc consentiunt scriptores *Moli filium* esse *Merionem*; sic etiam in epigrammate, quod Diodoro imposuit l. c. Μηριόνης ὁ Μόλου. Laborare itaque verba quae sequuntur: καὶ νόθος καὶ Μῶλος nemo dubitet; saltem debuit esse νόθος ὁ Μόλος. vt video legere Meurs. III, 3. in loco de Deucalione, et Annam Fabri ad Dictyn I, 1. Γλαῦκος δὲ additum vulgo ὁ Μί-

γωος, quod verum quidem, v. p. 177, at verba libris abſunt. De *Glauci* et *Polyidi* fabulis v. Hygin. f. 136, et ibi laudd. Ex noſtro eas narrat Schol. Lycophr. 811. Palaephatum, ineptum hominem, c. 27. exſcripſere Apoſtol. VI, 32. et Eudocia p. 97. Fuere tragoediae *Sophoclis Polyidus*, et alter *Polyidus Euripidis*, qui idem ſub *Glauci* nomine laudari videtur. v. fragm. Eurip. μῦν διώκων ſic idem Schol. μῦια alii ap. Aegium. μυᾶ Pal. μυᾶς Vat. μυίας Med. μιᾶ R. 3. adeo indocti librarii ne hanc quidem vocem notam habebant; et fuere tamen Graeci homines. Commel. malebat *μυίαν muſcam* propter mel; at ab hoc nec mus alienus. τὸν μῦν. erat lectio vulgaris. ſed ſuſtuli importunum τὸν cum Pal. M. R. 3. εἰς μέλιτος πίθον, vt ὑδρίαν ὕδατος II, 3, 4. Schol. Lycophr. εἰς πίθον μέλιτος γέμοντα. vt ap. Palaeph. c. 27. ἐπὶ τῷ μέλιτι praeclare emendat ἐν πίθῳ μέ-

μέλιτος Valk. V. C. tum ποιούμενος Pal. Vat. Dorv. R. 3. Ceterum tenendum, melle Cretam abundaſſe et *mel Creticum* admodum nobile fuiſſe: v. Meurſ. Creta II, 7 et 8. Κούρητες. *Curetes* tanquam μάντεις in fabulam inducti, haud dubie a ſerioribus: cum antiquiores fabulae cum ipſis poetis obſoleuiſſent. Prima eorum memoria in fabulis Iouis pueri: hinc in teletas fuere adſumti; at exciderat animis mature ſymbolica notio quae fuberat. Simili modo Dactyli Diodoro ſunt γόητες, lib. V, 64. Apud alios eſt oraculum ab Apolline acceptum. v. Hygin. f. 136. χρησμὸς in ipſo Schol. Lycophr. l. c. τὴν ταύτης θέαν. Oxon. ἰχρόαν. vt mox ſequetur. εἰκάσαι. eſt *coniectando aſſequi*, συμβαλεῖν. καὶ ζῶντα abeſt Reg. 2. male; nam eſt; *eum quoque viuum puerum redhibiturum eſſe.* Πολύιδος. Sic nomen ſcribitur, ap. Homer. Il. ν, 666. ap. Etymol. M. ap. Schol. Pind. Ol. 13,

105. hoc idem Sophocles sequutus erat, in Etymol. v. ap. Valken. Diatribe p. 200. Vat. πολυίδιος. At Πολύειδος est ap. Paus. Palaeph. Tz. et al. *Polyidus*, Argiuus, a Melampode (de quo v. I, 9, 12.) oriundus Paus. I, 43. p. 104. Coerani filius: vnde Κοιρανίδης Pind. Ol. 13, 105. vbi a Bellerophonte consultus est. cf. Munk. ad Hyg. f. 251. et ad f. 136. Apud Homer. l. c. eius vaticinium filio Euchenori datum memoratur. Idem in Thebaide Πολύειδος occurrebat: v. ap. Athen XI. pr. et ib. Casaub. Clem. Alex. p. 399 extr. βάτου καρπῷ. necesse adeo hunc tres colores habere, forte quia rubet, pallet, nigricat βάτος, *rubus*, de quo secundum veteres agentem consule Dodonaeum Histor. Stirp. p. 741. Apud Hygin. *arbori moro* est, quod Munker. sagaciter in *rubi moro* mutare malit. διά τινος μαντείας. est apud Hygin. l. c. noctua fugans apes a melle; lusu verborum

rum inter γλαῦκα et Γλαῦκον facto: Aelian. H. A. V, 2. Aliud augurium seruatum est in fragm. Eurip. v. Valken. V. C. Diatribe p. 201. Apud Claudian. de b. Get. 444. *auium clangore repertum gramine restituit*: Et est *augurium* in ipso Hygino. ὅτι δεῖ (se) καὶ ζῶντα ἀπολαβεῖν αὐτὸν sc. τὸν παῖδα, παρὰ τοῦ μάντεως. ἔν τινι οἰκήματι ἀπεκλείσθη σὺν αὐτῷ. sic legebatur; verba priora aberant a codd. inserta haud dubie ab Aegio ex Schol. Lycophr. l. c. v. 811. Etiam Hygin. f. 136. *in monumento.* εἰ τούτῳ συμπάθοι. erat τοῦτο. saltem συμπαθεῖν τινι dicendum, hoc itaque, quod et Emperius vidit, restitui: *si ei parceret.* συμπάθῃ est in Pal. V. D. R. 3. Parum tamen vel sic diserte res est exposita. Diuersa ratio est ap. Schol. Lycophr. vbi Glaucus serpentem prouocare vult vt se interimat: θέλων ἀγριῶσαι τὸν δράκοντα, ὅπως ἀναιρεθῇ ὑπ' αὐ-

αὐτοῦ, βαλὼν τυχαίως ἀνεῖλεν αὐτόν. Alio modo ornata narratio de Aeſculapio ſerpentem feriente, ap. Hygin. P. A. II, 14 extr. p. 453. ἀνίστη vitium eſt ed. Par. non lectio. At dubitari poteſt, fueritne ἀνέστησε. ſed ἀνέστη eſſe poteſt ὁ ἕτερος. Ab Aeſculapio Glaucum in vitam reſtitutum tradiderant alii: vt inf. III, 10, 3. extr. Schol. Pind. P. 3, 96. cf. Hygin. f. 49. vbi Intpp. Aſtron. Poet. II, 14.

ſ. 2. καὶ ἐπειδὴ ἀπέπλει ſcribendum: vel ἐπεὶ δὲ ἀ. εἰς τὸ στόμα. ap. Schol. Lycophr. εἰς τὸ ἑαυτοῦ στόμα ἐμπτύσαι, hoc ipſum Apollodoro malim reſtituere pro ἐπιπτύσαι, Idem pro μαντεῖαν habet: πάλιν τῆς μαντικῆς ἐπελάθετο. Viſum adeo, reddi diuinam vim alteri, ſpiritu in eius os reddito, ſ. Afflatu. Ceterum prorſus diuerſa ſunt, quae in fabula illa inter Mathematicos vulgata *cubi duplicati*, memorantur de ſepulcro a Minoe filio Glauco ex-

exſtructo: cum architectus poſſicitus eſſet monumentum centum quaquauerſus pedum, reſpondiſſe Minoem: pro regiis opibus opus nimis exiguum fore, duplicato cubo id exſtrui ſe velle: Μικρόν γ' ἔλεξας βασιλικοῦ σηκὸν τάφου. Διπλάσιος ἔστω, τοῦ κύβου δὲ μὴ σφαλῇς. quos verſus Euripideos eſſe ſollertia Valkenarii perſpexit l. c. Diatr. p. 203. Idem mox problema propoſitum apud Delios: cf. Spanhem. ad Callim. in Del. 321. Sed de ipſa re habetur Eratoſthenis epiſtola ad Ptolemaeum cum poematio, (quod emendatius exſtat in Brunckii V. C. Analect. T. I. p. 478.) in Eratoſth. fragm. ad calc. Arati a Io. Fello editis (Oxon. 1672. p. 33.) ex Eutocio ad Archimed. de Sphaera et Cylindro lib. II, p. 20. Nec praeteriit illud Meurſii diligentia in Creta III, 3. at ex diſciplinae geometricae principiis illuſtrauit *Montucla* (*Hiſt. des Mathematiques* T, I. p. 168 ſqq.) et, quem

quem dudum eadem tradidiſſe amiciſſimus Kaeſtnerus, lectionis copia et varietate inter mathematicos facile princeps, me docuit, *Sturmius* in Archimede germanice verſo Norimb. 1670 fol. p. 102 ſqq.

Cap. 4.

Sequuntur *fabulae Thebanae*; in his Bacchus, Niobe, Oedipus, bellum ad Thebas et bellum Epigonorum, fata Alcmaeonis: c. 4. 5. 6. 7. Praeter Pherecydem et Hellanicum (qui ἐν Φορωνίδι eas attigerat ſec. Schol. Apollon. III, 1177. ἐν Βοιωτιακοῖς ait Schol. Il. β, 494.) fabulas perſequutus erat Lyſimachus, cuius erant τὰ Θηβαϊκὰ Παράδοξα, vel ſimpliciter τὰ Θηβαϊκά, (de quibus cf. Valken. V. C. ad Eurip. Phoeniſſ. p. 603. librum XIII. laudat Schol. Sophocl. Oed. Col. 632.) Obſcuriores ſunt alii, Lycus περὶ Θηβῶν: Schol. Lyc. 1206. Timagoras, ἐν Θηβαϊκοῖς: Schol. Eurip. Phoen. 162. 674. vbi et

et Androtion, rerum Atticarum ſcriptor, memoratur; plures alii poſſunt paſſim enotari, v. c. e Stephano, Plutarcho de Flum. et al. Bellum Thebanum inprimis celebratum erat Thebaide Antimachi, qua antiquior alia fuit Thebais κυκλικὴ dicta, v. c. Athen. XI, 3. p. 465. F. vt et Epigonorum profectio, Homero a nonnullis tributa, vt Pauſan. IX, 8. p. 729. docet. Recepit hinc fabulas Thebanas in κύκλον ἱστορικὸν Dionyſius Mileſius. (de quo v. Weſſel. ad Diod. To. I. p. 220.) Fuit etiam Minyas inter ἔπη antiqua, memorata Pauſaniae, quae ad Orchomenum ſpectare debuit. Inprimis vero tragicorum ingeniis ornatae et variatae ſunt Thebanorum fabulae: e quo genere potiores ad nos peruenere Aeſchyli, Sophoclis et Euripidis.

f. 1. Repetit verba, quae ſequuntur, Schol. ad Il. β, 494. vbi in f. ſubiicitur: ἱστορεῖ Ἑλλάνικος ἐν Βοιωτικοῖς, καὶ Ἀπολλό-

λόδωρος ἐν τῷ γ'. mutatum temere in Barnef. edit. in Βιβλ. γ'. κεφ. δ'. Quod cum Telephaſſa in Thracia conſederat Cadmus, ſupra narratum, c. I. p. 174 f. Oraculum, quod Cadmus accepit, integrum extat in Schol. Ariſtoph. Rom. 1256. et 115. et in Schol. Eurip. Phoen. 641. vbi conſulenda doctiſſima Valkenarii nota. Apud Schol. Aeſchyl. S. ad Th. 492. eſt ſimpliciter: τῷ εὑρεθέντι ἀκολουθεῖν. εἰς Δελφοὺς ἦλθε Vat. καθοδηγῷ etiam Schol. Hom. l. c. ἡγεμόνα κελεύθου dixit Apollo in verbis reſponſi. προηγήτειραν ὁδοῦ Apollon. III, 1181. διὰ Φωκέων. in oraculo: διά τε Φλεγυῶν καὶ Φωκίδος. In eodem Πελάγοντος nomen expreſſum; erat is Amphidamantis f. Eundem Pauſan. IX, 12. pr. memorat. In Schol. Hom. Πελάγονος eſt. Emtum bouem a paſtoribus Hygin. f. 178. narrat. διεξιοῦσα βοιωτίᾳ, ἐ. Vat. ἐκλήθη Dorv. κλίνειν γόνυ eſt in oraculo. Schol. Homer. ὀκλήσασα ἀνε-

ἀνελίξη: sic et Tzetza Chil. X, 460. Mox idem Schol. leniore verborum cursu: ἔνθα νῦν ἡ πόλις εἰσὶ Θῆβαι. alias malis voc. πόλις abesse. Ἀθηνᾷ, in oraculo est, *Telluri*. Erat Mineruae nomen Ὄγκα, frequentatum quoque Laconibus, etiam Ὄγα, quod Aegyptium esse ait Schol. Aesch. S. ad Th. 492. at Phoenicium Schol. ad Phoen. 1068. Sed de voc. hoc multa disputata sunt a viris doctis: v. Valk. V. C. ad Phoen. p. 725. adde *Fourmont Mem. de l'Acad. des Inscr.* T. XV. p. 395 sq. pl. 2. *Samml. antiquar. Aufsätze* p. 91. 92. πέμπει τινὰ, atqui mox πλείονας memorat τῶν πεμφθέντων. Melius adeo Schol. Hom. τινὰς - ληψομένους χέρνιβα. idque Gale quoque maluit. Tzetza Chil. X, 405. duo nominat Deioleontem et Seriphum; sic et Schol. Lycophr. 1206. ἀπὸ τῆς Ἀρείας κρήνης. Ἀρητιὰς κρήνη ap. Apollon. III, 1179. etiam ap. Schol. Hom.

l. c. cf. Valk. ad Phoen. p. 684. Caſtalium fontem Hygin. f. 178. memorat parum ſcite. De *dracone* qui egerint, v. ap. Munk. ad Hyg. f. 6. ἐξ Ἄρεως, καὶ Τιλφώσης Ἐριννύος addit Schol. Soph. Antig. 128. cf. Valken. l. c. p. 253. qui in h. l. mihi in multis otium fecit. τῆς Ἀθηνᾶς ὑποθεμένης. vid. ibid. p. 255. ἀνέτειλεν Pal. Pars dentium ad Aeeten peruenit: ſup. I, 9, 23. p. 64 extr. vbi v. Not. p. 202. Σπαρτούς. ex etymo fabula nata, vt plura in fabulis Boeoticis: id quod huic mythorum generi tanquam proprium eſt. Iidem γηγενεῖς. οἱ δὲ ἀπέκτειναν ἀγνοοῦντες omiſſis mediis Vat. Malim extritum voc. ἀλλήλους, aut legi: εἰς ε. α. ἐλθόντες ἀλλήλοις, οἱ δὲ ἀγνοοῦντες, *ignari*. Φερεκύδης δέ. verba Pherecydis v. ap. Schol. Apollon. III, 1185. Eundem ſequitur Eurip. Phoen. 666. At Schol. ad eum verſum inuerſe rem narrat, ὁ μὲν Ἑλλάνικος λίθῳ φησὶν ἀναιρε-

ρεθῆναι τὸν δράκοντα, ὁ δὲ Φερεκύδης ἕΙφει, permutatis Pherecydis et Hellanici nominibus. cf. Hygin. f. 178. ἐκ γῆς ἀναφυομένους ἄνδρας. ſup. I, 9, 23. p. 66. erat ἀναδύεσθαι. forte hinc reponere malis ἀναδυομένους. ſed vtrumque bene ſe habet. Apud Lucian. de Salt. 41 eſt. ἀνάδοσις τῶν Σπαρτῶν. corrigas forte ἀνάδυσις. ſed nil intereſt: eod. loco 50. Ἐχινάδων ἀνάδοσις occurrit. πέντε. quinque Sparti, ad quos totidem familiae Thebanae genus referebant: Nomina ſunt quoque ap. Schol. Eurip. Phoen. 949. et 674. cf. Munk. ad Hygin. f. 178. Pauſ. IX, 5. qui Πέλωρον habet cum Schol. Pind. Iſthm. I, 41. Cum his, qui Phoeniciae forte originis fuere, veteres incolae barbari Hyantes, Temices, Aones, Leleges, coaluere. v. Strab. IX, p. 615. (401.) cumque iis condidit Cadmus Cadmeam, acropolin., cui acceſſere poſtea Thebae.

f. 2. Κάδμος καὶ, Vat. Mira ſunt quae ſequuntur. Non quidem illud, quod pro caede facta Cadmus exulat et ſeruit: nam hoc in multis fabulis ex heroica vita occurrit: cf. ſup. de Hercule Not. p. 442. de Apolline propter Cyclopes caeſos ſeruiente apud Admetum I, 9, 15. III, 10, 4. at ἀίδιον ἐνιαυτὸν quis alius dixit? et ἀνθ' ὧν ἔκτεινεν quemnam? In priore illo Gale ad annum magnum provocat; at ille non octo annorum fuit. Foeda inſidet corruptela. Fuit ἀνθ' ὧν ἔκτεινεν υἱὸν vel παῖδα, ἐνιαυτὸν ἐθήτευσεν Ἄρει. nam Marte ſatus erat draco. In Schol. Homer. Ὀργισθέντος δὲ τοῦ Ἄρεος καὶ μέλλοντος Κάδμον ἀναιρεῖν, ἐκώλυσεν ὁ Ζεὺς, καὶ Ἁρμονίαν αὐτῷ συνώκισε τὴν Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης. (Iupiter placauit Martem, atque adeo eius filiae nuptias conciliauit Cadmo) πρότερον δὲ ἐκέλευσεν αὐτὸν, ἀντὶ τῆς ἀναιρέσεως τοῦ δράκοντος, ἐνιαυτὸν θητεῦσαι. Apud Suid. in

in Κάδμος est: ἐβήτευσεν Ἄρει ὀκτὼ ἔτη. Potuit hoc a docto auctore primum esse nouatum cum respectu ad octaeteridem Boeotiam, cum dieteride et tetraeteride, propter Olympiades, vt cum iis conueniret annus Boeotius, inuentam: de qua egit Pontedera Antiqq. Gr. et Lat. Epist. 20. p. 210 sqq. Videtur adeo serius hoc inde natum esse, vt, cum in aliis fabulis vnus annus exilii esset, octo annos pro vno anno olim habitos esse dicerent mythographi; an vero vltima ἦν δὲ sq. ab ipso Apollodoro sint, dubitare licet. — βασιλείαν reddidi, quod Commel. et Gal. monebant, pro vitioso βασιλεῖ. Mox restituendum praeterea Ζεὺς δὲ ε. *Nuptiae* hae Cadmi et Harmoniae nobile argumentum in antiquis fabulis: de quo praeclarus locus Pindar. P. 3, 163. 6. Theogn. 14. 15. fuse suo more Nonnus V, 125 sq. cf. Paus. IX, 5. Diod. V, 49. De Harmoniae parentibus v. Eustath. ad Perieg.

rieg. 391. Munk. ad Hyg. f. 6. *ἀνύμνησαν*. Codd. P. M. D. et tres Regii *κατ-ύμνησαν*. Peplum et monile erant ἕδνα, quibus Cadmus eam sibi parauit: Ἡφαιστότευκτον v. sup. Not. p. 52. *Monile* est, quo inf. c. 6, 2. Eriphylen, mox Alcmaeonis coniugem corrumpi videbimus c. 7, 5. 6. cf. Wessel. ad Diod. IV, 65. l. 62. V, 49. Alii illud a Venere, alii a Minerua dono datum aiunt. Ἐχέων codd. male. De *Aristaeo* nihil praeterea addi miror; nisi forte plura narrata fuere in iis quae periere. Fuit magnum eius nomen inter deos *νομίους* et agrestes, mellificii inprimis inuento. v. Apollon. II, 508 sqq. Pind. P. 9, 105 sqq. Diod. IV, 81. Ceterum bonam eorum, quae hic sequuntur, partem recitari video in veteris tabulae fragmento, quod cum tabulae Iliacae, a Fabretto in lucem datae, trinis aliis fragmentis vulgauit Montfauc. Supplem. T. IV, t. 38. Κάδμος

ἐξ

ἐξ Ἁρμονίας, θυγατρὸς Ἄρεως καὶ Ἀφροδίτης, γεννᾷ πόρας δ', Ἰνὼ, Ἀγαύην, Αὐτονόην, Σεμέλην, υἱὸν δὲ Πολύδωρον. Ἀριστοίου δὲ καὶ Αὐτονόης Ἀκταίων, Ἀθάμαντος δὲ καὶ Ἰνοῦς Λέαρχος καὶ Μελικέρτης. Ἐχείονος δὲ Σπάρτου καὶ Ἀγαύης γεννᾶται Πενθεύς. Ζεὺς Σεμέλῃ πλησιάσας, καὶ περαυνώσας αὐτὴν, ἀνελόμενος τὸν Διόνυσον, καὶ ἐγράψας (ἐνράψας) εἰς τὸν μηρὸν, ὕστερον δίδωσι Ἰνοῖ τρέφειν. Ἥρας Ἀργείας ἱέρεια Εὐρυ . . . Agebant, puto, ea, quae inde periere, de Eurydice, Lacedaemonis filia, Acrifii vxore, Danaes matre: v. ſup. p 98 med. Poſuerat illa Spartae templum Iunonis Argiuae: Pauſan. III, 13. p. 239. cuius forte ſacerdos et ipſa fuit. Appoſui haec quomodo ea reſtituenda eſſe arbitror.

ſ. 3. De *Semele* omnia vulgata vel ex Ouid. Met. III, 260 ſq. Lucian. D. D. 9. Hyg. f. 179. in Diod. III, 63. IV, 2.

Eudoc. p. 118. et iterum p. 373. Licebit adeo otio parcere. Ἥρας κρύφα. Iunonem ex ſeqq. inſertam eſſe non dubito; deficit etiam in Schol. Il. ξ, 323. vbi hic locus exſcribitur; in fine autem additur: narrationem extare apud Euripidem in Bacchis, ſcilicet v. 89 ſqq. vbi v. 288. ſubiicitur etiam interpretatio fabulae inſerti femori pueri. Alioqui κρύφα Ἥρας dictum eſſet, vt κρύφα Πηλέως p. 259. κρύφα θεῶν p. 266. et 268. et in ipſo Eurip. Bacch. 98. Iupiter femori inſerit puerum κρυπτὸν ἀφ' Ἥρας. αἰτεῖται τοιοῦτον. ne putes ex altera voce primae vltimam adhaeſiſſe; nam αἰτεῖσθαι non infrequens ap. Thucyd. et al. et apud noſtrum p. 72. 79. 219. μνηστευόμενος Ἥραν. Dorv. ἥρας. perperam mox iterum p. 189 ὅτι ἐμνηστεύσατο Σεμέλην. ἐξαμηνιαῖον βρέφος. numerum menſium variant poetae: v. Hemſterh. ad Luc. p. 228. T. I. καὶ διὰ τοῦτο

ἐκε-

ἐκερανυνώθη. aut ab alia manu haec venere, aut legendum, quod obuium eſt, κερανυνωθῆναι. Similis Penthei calumnia in Eurip. Bacchis 244 ſq. πρὸς Ἰνὼ καὶ Μελικέρτην. v. ſup. I, 9, 2. Not. p. 139. erat illa matertera Bacchi. — τρέφειν ὡς κόρην. habet et Schol. Lycophr. 22. ex h. l. Ceterum fuit Aeſchyli *Semele*, Euripidis *Ino*.

Λέαρχον ἀπέκτεινε. v. ſup. I, 9, 2. et Not. p. 139. Ad ſeqq. conf. Schol. Lycophr. 229. εἰς πεπυρ. Vat. ὡς. Schol. Lycophr. l. c. εἰς ζέοντα λέβητα. Schol. Pind. Arg. Iſthm. εἰς λέβητα ὕδατος ζέστοῦ. εἶτα βαστάσασα. parum commodum hoc ad rem. apud Schol. Lycophr. l. c. eſt: σωφρονήσασα δέ. μετὰ νεκροῦ. modo cum viuo, modo cum caeſo puero deſiluiſſe narratur: v. c. Eurip. Med. 1282. (1295.) cum Schol. ἤλατο correxit Faber; editum et ſcriptum erat ἤλατο vel ἤλλατο. Saltem ἤλλετο erat

ſcribendum, cum Schol. Pind. l. c. forte ex h. l. Praecipitauit autem ſe e petra *Moluride*: de qua v. Hemſterh. ad Lucian. l. c. T. I. p. 307. erat ea Iſthmi, in finibus Megaridis, pars montis Geraniae. κατὰ βυθῶν. etiam hunc pluralem ignorationi ſcripturae in compendium contractae deberi arbitror pro κατὰ βυθοῦ, vel βυθόν. vt ἐπὶ βωμῶν, ἐπὶ μισθοῖς. ſup. Not. p. 150. 282. τοῖς χ. γὰρ β. videtur hic deeſſe aliquid, aut ſupereſſe; in nominibus enim nihil deprehenditur, quod ad auxilium ferendum ſpectet. ὀνομασθέντος erat in Pal. V. D. R. 3. *Iſthmia* ſuper *Melicerta* a *Siſypho* inſtituta: nota res. v. Arg. Iſthm. Pind. Corſin. Diſſ. Agon. et vel Simſon. 2645. erat autem Siſyphus Athamantis frater, adeoque Melicertae patruus: ſup. I, 7, 3. p. 27. τὸν Ἥρας θυμὸν ἔκλεψε, h. ἔλαθεν, ἠπάτησε, ſeu *iram* ſeu *animum*. An ab aliis in hoedum mutatus

puer

puer Bacchus tradatur, non memini. in R. 3. a m. pr. erat τῶν θυμῶν. ἐν Νύσῃ ſic ſane libri et edd. ſollenni more librariorum ſerioris aetatis, qui geminare amant litteras; ſed debebat reponi Νύσῃ vt p. 23. cf. Weſſ. ad Diod. p. 19, 96. Ern. ad Hom. Hymn. p. 99. Ceterum *Nyſam Aſiae* hic memoratam habemus, ſatis late declaratam; niſi dicas Aſiam proprie dictam in Lydiae finibus eſſe intelligendam. Ita e Tmolo Bacchae Thebas deductae ſunt ap. Eurip. in Bacchis. Νύσαν τῆς Ἀραβίας habent alii, ipſe Diod. III, 63. translatum quoque ad Oſiridem lib. I, 15. vbi v. Weſſ. at IV, 2. μεταξὺ Φοινίκης καὶ Νείλου, ex Hymno Homerico in Bacchum; vt taceam Nyſam Thraciae ac Nyſam Indiae ab aliis memorari. Vulgata res eſt, plures in fabulis ferri montes vrbesque huius nominis, et referri modo ad hunc modo ad illum Bacchi res: v. vel Steph. Byz. h. v.

h. v. Schol. Il. ζ, 133. ſed Homerus de Nyſa Thraciae agit. Scilicet cum poetis ad Orgia Bacchi diuerſis in locis enarranda opus eſſet monte, in quo illa agerentur, Nyſam aliquam vbique intulere. *Nymphae Nyſeides* hinc paſſim occurrunt, etiam ap. Ouid. Met. III, 314. Eaedem Nymphae Dodonides appellatae a Pherecyde, non modo apud Hygin. P. A. II, 21. quem Hemſterh. adhibet teſtem ad Lucian. p. 312. ſed inpr. Schol. Il. σ, 486. Φερεκύδης δὲ τὰς Ὑάδας Δωδωνίδας νύμφας φησὶν εἶναι, καὶ Διονύσου τροφούς. videtur adeo ille relegaſſe fabulam in Epirum; forte quod ab aliis illae pro Iouis nutricibus habitae erant: cf. Hyg. f. 182. cum Munk. qui et locum Etymol. M. memorat, ad f. 192.

f. 4. De *Actaeonis* fato ex Ouid. Met. III, 139 ſqq. omnia ſunt nota: add. Hygin. f. 180. 181. et ibi Not. ex veteribus inpr. Eurip. Bacch. 335 ſqq. Callim.

lim. L. P. 108 sq. Nonnus ad fastidium vsque fabulam persequutus est Dionys. V, 287 sq. παρὰ Χείρωνι. Apud poetas nullus fere est ex heroibus insignioribus, qui non ex Chironis disciplina et institutione prodierit: ita Iason apud Pindar. Achilles inf. III, 16, 6. κυνηγὸς ἐδιδάχθη. vir doctus in marg. ed. Fabri tentabat κυνήγιον. parum feliciter; alterum exemplis adstruxit Hemsterh. ad Plutum p. 5. ὡς μὲν οὖν Ἀκουσίλαος. hoc idem ex Stesichoro Pausan. IX, 2. memorat; alias causas Diod. IV, 81 ὅτι ἐμν. reposui pro vitioso ὅτε. male quoque ed. Rom. Σεμέλη. ἀπολομένου. legebatur ἀπολουμένου, quod esset, *iamiam periturus;* at nunc perierat. Pal. D. V. R. 3. ἀπολλυμένου. et Ἀνταίονος ed. Rom. cum mss. et. sic Ἀνταίονα Callim. L. P. 109. quod sequutus est Ouidius. A Commelino illatum Ἀνταίωνος. Vtrumque recte: v. ad Polluc. T. I. p. 495. ad Pausan. p. 787.

et

et ad Diod. p. 324. T. I. ἐπὶ τὸ τοῦ X. interposui τὸ cum Pal. forte et aliis, Vat. R. 2. ἔπαυσε recepi e Pal. D. R. 3. pro ἐπαύσατο, monente quoque Oudend. ad Thomam M. p. 230. Vnde hoc de simulacro Actaeonis canibus proposito, vt herum adhuc superstitem esse sibi persuaderent, Apollodorus petierit, non reperio.

In sqq. erunt qui vereantur, ne mihi nimium in his arrogauerim. Eieci totum locum, tanquam male ex variis in marginem adscriptis confertum. Solet sane noster auctor nomina obscura satis cumulare, vt in Danai et Aegypti progenie, tum in Thespiadibus et Thespiadis factum: nec tamen metrice ea adscribit. Tum autem ex pluribus poetarum locis hi versus consarcinati sunt, peius etiam a librario habiti; sunt enim omnia in iis corruptissima: quibus adhaerescere si vellem, otii male collocati reus iure agerer.

Etiam

Etiam in Hygino f. 181. canum nomina enumerantur, multo magis corrupta; diuerſa fere ab Ouidio. Fuere etiam ab Aeſchylo tradita (in Pentheo forte, vel in Lycurgo) ſed pauca, vt primitus pleraque, et tantum quatuor numero, ap. Polluc. V, 47. Locum exſcripſit Eudoc. p. 96. ἐξ ὧν οὗτοι, abſunt verba R. 2. idque bene; corrupta ſunt in libb. ἐκ τῶν οὕτω δὴ νῦν, niſi quod οὗτοι in R. 3. Aegius e librorum corruptelis aegre ſe ſenſum elicere potuiſſe praefatur: videtur itaque plura de ſuo conſtituiſſe. Scaligeri correctiones habet Toll. ad Palaeph. p. 161. Tentauit nonnulla Mitſcherlich. noſter Epiſt. Crit. p. 25. ἤϋτε θῆρες· ἤϋτε θηρὸς emendat Scaliger; in idem incidit Mitſcherl. ſed ſibi temperat, quia apud Homerum ſunt κύνες θήρεσσιν ἐοικότες Od. ξ, 21. Scilicet nunc ferarum modo canes in eum irruunt. Forte fuit: καλὸν σῶμα π. ἠΰ τε θηρὸς τοῦδ' ἐδά-

ἐδάσαντο *u. pulcrum et validum corpus cerui huius*, quem herum esse ignorabant. Nam cerui notionem in θήρ latere, vbi canes opponuntur, non dubito. Sic et θῆρες et κύνες oppositi ap. Nonn. Dionys. l. c. in eadem fabula; vt v. 440. 1. (quo versu leg. εἶρεο Νύμφας Νηϊάδας, δεδάασιν ἐμαὶ δρύες·) Mox legebatur: τοῦτον ἐδάσαντος κύνες κρατεροί. Pal. ap. Commel. τοῦ δ' αὖτὸ, at τοῦ δάσαντο Vss. et Regg. τοῦ δάσαντος Vat. κύνες κρατεροῦ Pal. et omnes codd. τοῦτον ἐδάσσαντο κρατεροὶ κύνες adscriptum video in ora ed. Fabri. Scaliger em. τοῦδε δάσαντο. πέλας Ἄρκυα πρώτη. Aegius πέλας ἄρκυα Πρώτη, quasi esse possit: *prope retia Prote.* Ἄρπυια Scaliger, parum sollicitus de metro, etsi nomen canis erat ap. Aeschyl. l. c. Ouid. et in Hygin l. c. Ἄγρια coni. Mitscherl. In libb. est ἄρκενα. an fuit versus initium: πέλας ** Ἀργέννη πρώτη, μετὰ δ' αὐτὴν ἄλκιμα τέκνα, Λ. A Scaligero

gero ſuppleri video: Λεῖπ' Ἀργὴ, Πτερέλα μετὰ vel Λεῖπ' Ἄγρη, Κανάχης μετὰ ταύτην ἄλκιμα τέκνα. καὶ βάνος πόδας ἀνετός. bene Scalig. βαιὸς πόδας Αἴνετος, *paruis pedibus*. Mitſch. Λ. καὶ Βάλιος. ſed ἀνετὸς ſanum eſſe nequit. Galeus hariolatur: Λυγκεὺς ἰχνοβάτης πόδας αἰνετὸς ἠδὲ Μελάμπους. Scaliger ἠδὲ Δρομαῖος. καὶ τοὺς ὁ. pro vulgato erat in codd. καὶ οὓς et ὣς καταλέξῃ. quod Aegius mutauit, puto. ſed nec ſic ſana ſunt. Si poetae verba ſunt, ſatis quidem ieiuna, leg. partim cum Scaligero: καὶ τούτους ὀνομαστὶ διηνεγκέως κατέλεξε. καὶ τότε Ἀνταίων ἔθανεν. hoc dedit Aegius; in codd. eſt καὶ τότ' vel ſine καὶ, vt Vat. R. 3. Ἀνταῖον κτεῖνε P. D. Veſ. R. 3. κτεῖναι Vat. Med. Inſerendum ſaltem γ' cum Mitſcherl. καὶ τότε γ' A. ſed potuit hoc ab eo appoſitum eſſe, qui omiſſis mediis reliqua in margine adſcripſerat: καὶ τότε. (ſcil. *ſubiungit poeta*) Pro

ἐννεσίῃσι, *iussu, numine Iouis*, est in codd. αἰνεσίῃσι eadem aberratione, quae in Apollonio occurrit. Pro πρῶτοι in libb. est πρῶτος. αἷμα πίου recepi pro ἀπὸ, cum viderem etiam Scaligerum sic emendasse; inciderat in idem Mitsch. Σπαρτὸς δ' ὧν 'A. in codd. est παρτός τ' ὤ, vel δὲ ὧν. Scalig. Σπαρτός τ' οὖν. malim γοῦν. nisi fuit Σπαρτός τ' Οὐραργός τε. *cauda albicante.* Βορῆς ex Βορέας. edebatur βόρης. posset videri ductum a βορὰ vnde ὁ βόρος. cf. Munker. ad Hygin. l. c. Quae sequuntur, ex pluribus auctoribus et locis congesta sunt, nam eandem sententiam bis vel ter reddunt. τοῦ δ' Ἀνταίωνος Aegio deberi videtur; codd. οὗ δ' ἀνταίου. Med. ἀνταίου. Scaliger: τοί δ' Ἀνταίωνος. αἷμα τ' ἔλαψαν. ita cum Ruhnkenio nostro V. C. ad Callim. fragm. 247. rescripsimus, pro ἔδαψαν, quod alienum erat: *lambendo* non *vorando* opus fuit. Versum ab alio quam reliqua auctore pro-

profectum esse vidit Mitsch. l. c. — ἐπέσσυθεν refinxi, quod res ferebat, pro vitioso ἐπέσσυθον. et iam Scaligerum sic correxisse video. Vltimus versus est ab indocto librario in alienum locum illatus, spectauit haud dubie ad Bacchum in seqq. qui vinum inuenit *solatium curarum futurum hominibus.* Odorati sunt idem Faber, Gale et Mitscherl.

Cap. 5.

De *Dionyso.* Nulla facile fabularum pars tam miris modis turbata est quam Dionysi: tam multa in vnum nomen fuere cumulata. Primam notionem fuisse symbolicam et ex Oriente profectam, nemo dubitet; satis quoque constat naturam eiusque vim generandi ab initio fuisse declaratam notione in personam seu deum conuersa; successit vitae, hominum rerumque cultu emendatae, notio, adhaesitque ea inprimis vino, cum

multis in locis a uitium cultura melioris vitae initia proceſſiſſent, quae aliis in terris frugum cura attulerat; itaque vtrique numini, et Cereris et Bacchi, humanitatis cultus aſſignari coepit, cum eundem a ſoli agrique cultu profectum eſſe conſtaret. In feſtis Bacchicis, quae in teletas et arcana ſacra abierant, hic a ſilueſtri feraque vita ad mitiorem melioremque vitam tranſitus ſymbolice adumbrari coepit; mox, rerum notionibus obſcuratis, vani ritus ceſſere in furores. Fuere haec ſacra non vnius generis, loci et temporis: omnia ſenſim inter ſe commixta; ita in vnam fabulam tranſiere diverſiſſimae res a Phoenicibus, Aegyptiis, Thracibus, ex theogoniis, orgiis, et teletis Orphicis, petitae; nam et in his fabulae antiquitus a ceteris recedentes fuere. Omnia tandem congeſta in Bacchum Thebanum, qui proprie inter heroes erat; quibus de cauſſis, quibusue

mo-

modis id factum sit, non satis constat; nisi forte orgia Thebana trieterica, quae aliquando summam celebritatem habuerunt, locum rei praebuere. Substitit tandem Dionysi notio, modo in hilaritate ex vino, modo in mollitie ex festis epulisque; et hinc natus est Dionysus intonsus, formosus, et reliqua. Alia tandem addidere Dionysia Athenis celebrata, et actae in iis fabulae tragicae cum choris; ita tandem in Apollinis et Musarum consortium receptus est Dionysus. Haec forte sunt, quae de toto hoc genere probabiliter dici possunt. Apud nostrum fabulae Bacchi Thebani, admixtis nonnullis aliis, exponuntur. Sunt eadem fere apud Schol. Il. ζ, 130. vbi sub fin. praeter Cyclicos Eumelus ὁ τὴν Εὐρωπίαν πεποιηκὼς laudatur. Multas accessiones et varietates mythi hi accepisse videntur per choros et per Dithyrambos; alias ex dramatibus satyricis et tra-

gicis: e quibus nonnulla sunt ap. Hygin. f. 129-134. In historicas narrationes versae fuere ab iis quos Diodor. III, 62 sqq. male sequitur; add. Syncell. p. 129 extr. et sqq. Bene de litteris his mereret, magnamque gratiam iniret, qui ex Nonni Dionysiacis saniora colligeret et in vnum corpus colligeret.

f. 1. Διόνυσος δὲ, abest haec vox a Pal. R. 3. male. ἐμβαλλούσης ed. Rom. ἐμβαλούσης Pal. e quo Commel. recepit, V. R. 3. cum al. Iunonis odium in Bacchum ex theogoniis ductum videtur, in quibus illa aerem inferiorem, seu atmosphaeram, declarabat. Αἴγυπτόν τε καὶ Συρίαν ex margine irrepsisse suspicor, excidisse vero post αὖθις δὲ διὰ τοὺς Ἰνδοὺς καὶ τὴν Συρίαν, nisi breuitatis studio haec, vt alia, praetermisit noster. *Proteus*, cum semel is ab Homero in Aegypto fuisset collocatus, a poetis adoptatus videtur, quoties Aegypti rex erat aduocan-

candus: ita in fabula Helenae ap. Euripidem: idque eo magis, quod idem nomen in regum recenſum intulerant Graeci: Herod. II, 112. εἰς Κύβελα. Sic et Schol. Homer. Legebatur εἰς Κύβαλα, quod indocto librario debetur. τὰ Κύβελα vel Κύβελλα Phrygiae mons, mox forte et vrbs, v. Hemſterh. ad Lucian. T. I. p. 90. Heinſ. ad Virgil. Aen. III, 111. τὴν στολὴν, malit τὸν στόλον Arnaldus de diis paredris p. 163. vbi de Cybeles et Bacchi conſortio agit. v. inpr. chorum in Eurip. Bacch. 64 ſqq. (vbi v. 73 ſqq. ὦ μάκαρ duo membra habent: priora: βακχεύων. . τάτε M. ϑεμιστεύων ad Cybeles teletas ſpectant, ſequentia ad Bacchi, nec in vnum ſunt miſcenda.) Ibidem Bacchus cum Bacchis per Lydiam vagatus adiit Thraciam et Boeotiam. Petendum hoc a ſacris vtriusque ſeu confuſis ſeu propter ritus et furores inter ſe cognatis. Traditum adeo fuit, a Rhea

Bacchum nutritum: ap. Steph. Byz. in Μάσταυρα. ἐπὶ Ἰνδοὺς alieno loco peſſime inſertum eſt. ἀνὰ πᾶσαν ἐφέρετο τὴν γῆν ait Schol. Hom. Multae de hac profectione fabulae olim fuere; extitere quoque Dionyſii alicuius Βασσαρικὰ, e quibus forte a Nonno mutuata in Dionyſiacis ſuperſunt. De *Lycurgo* memorauit iam Homer. Il. ζ, 130 ſqq. ſed ibi ille excaecatus. Alii variis modis extulere et ornauere: v. quos laudant Intpp. ad Hygin. f. 132. et Meziriac. T. I. p. 163 ſq. Fuit Aeſchyli fabula Lycurgus. βασιλεύσας ed. Par. ſed. incuria operarum. οἱ Στρυμόνα π. παροικοῦσι ed. Rom. ordinem verborum mutauit Commel. e Pal. cum Vat. πρῶτος alienum et ieiunum. In Schol. Hom. eſt μύωπι ἀπελαύνει τῆς γῆς, in Homero ipſo βουπλῆγι. fuga Bacchi ad Thetidem iam ab Hom. l. c. memorata: dedit huic pro munere aureum vaſculum, quo poſtea Achil-

lis

lis ossa sunt condita: v. Od. ω, 74. Schol. Lyc. 273. αὐτῷ post πλῆθος eiiciam. — Λυκούργῳ δὲ, ex D. et R. 3. erat notatum, et sic ed. Rom. γὰρ ex correctione Aegii receperat Commel. mox erat forte μανίαν ἐνεποίησε, etsi alterum, satis quidem ieiunum, defendi potest. Δρύαντα τὸν παῖδα, ergo aui nomen habuit; alibi non memini occurrere. αὐτὸν ἐσωφ. P. V. R. 3. ἐσωφρόνισε D. R. 3. τὸ Παγγαῖον notus mons, inprimis metallis diues, cui Philippi adiacebant; erat tamen hic in codd. et edd. παγκαῖον. μετὰ Δ. β. Pal. Vat. Lycurgi mors diuersis modis narrata. Proxime ad nostrum Hygin. f. 132. vbi eum Liber pantheris obiecit. Periere Aeschyli et Euripidis fabulae *Penthei* nomine inscriptae. Apud Sophocl. Antig. 968 sq. antro inclusus interiit, cf. ibi Schol.

f. 2. *Penthei fatum*, notum et hoc satis ex Ouid. Metamorph. v. ad Hygin.

f. 184. Sed adeundae ſunt Eurip. Bacchae. καὶ τὴν Ἰνδικὴν ἄπασαν, στήλας ἐπεὶ στήσας, iterum a nimia manu illata ex margine. ex Thracia iter Thebas brevius habetur. in Pal. omiſſum Ἰνδικὴν, at paullo ante τὴν Θρᾴκην. ἠνάγκαζε Vat. περὶ Κάδμου Pal. ἐμελίσθη Vat. αἱ δὲ ἐν τοῖς ὄρεσιν, narrata res ſup. II, 2, 2. p. 89. 90. ex Heſiodo verſus v. Not. p. 279.

f. 3. *Bacchus praedones in delphines mutat.* Satis nota et haec ex Ouid. M. III, 582 ſq. Hygin. f. 134. Tu vero adi Hymnum Homer. in Bacchum. Supereſt praeclarum Anaglyphum Athenis in Zoophoro monumenti choragici Lyſicratis (*Stuart Antiquities of Athens* c. 4. *Le Roi Ruines de la Grece* t. 10. 34.) εἰς Νάξον tum Diam dictam: Nota res vel ex Odyſſ. λ, 324. et Schol. Intpp. Ouid. Met. III, 597. 690. Koppiers Obſſ. p. 104. Τυῤῥηνῶν. non de Etruſcis cogitandum,

vt

vt multi faciunt etiam ex veteribus; ſed ſunt Tyrrheni ex Pelasgis. (Egi de his in Comment. de Caſtoris Epochis, Nov. Commentar. Soc. Gott. T. I. p. 80 ſq. III, p. 38.) τριήρην Vat. εἰς Ἀσίαν int. Aſiam proprie dictam, Lydiae partem, vnde et hos Tyrrhenos veniſſe alii poetae aſſerunt. cf. ad Met. III, 576. ἀπεμπολήσοντες. Pal. D. ἰστὸν ex Aegii emend. legimus; in codd. erat ἰσθμὸν, quod et e Pal. Dorv. notatum video. ὡς δὲ μ. vitioſum hoc. an ὧδε μ. Quod matrem *Thyonen* in caelum ex inferis ducit Bacchus, narratum quoque ap. Diod. IV, 25. extr. et III, 62. vtroque loco cf. Weſſel. Troezenii monſtrabant locum, vbi ex inferis prodierat: Pauſ. II, 31. pr. et Argiui ibid. II, 37. extr.

ſ. 4. Seceſſus *Cadmi* in *Illyricum*, vbi cum Harmonia in ſerpentem mutatur: notus vel ex Ouid. Met. IV, 563 ſq. at v. Apollon. IV, 517 ſq. add. Strab. I.

p. 78

p. 78. et verſus Callimachi ibi laudatos in fragm. Callim. CIV. Perieget. 390 ſq. et ibi Euſtath. add. Bacchas Eurip. ſub f. v. 1320 ſq. qui locus vtinam integer eſſet. Indictus ibi diſceſſus in Illyricum in poenam contemtus ſui a Baccho. Ab Amphione et Zetho eiectus fertur apud Syncell. p. 157. Famam veterem fuiſſe neceſſe eſt, qua acceptum erat, Cadmum in Illyricum profectum inter Encheleas conſediſſe: cf. Strab. VII, p. 503. A. (326.) vbi poſteri Cadmi iis regnaſſe narrantur. vnde et h. l. filius Illyrius ei naſcitur. Male codd. Ἀγχέλεας. μεταβαλὼν, ſc. τὴν μορφήν, v. ſup. Not. p. 153, ſubiicitur ἐξεπέμφθησαν. poteſt excuſari haec ſtribligo; ſed librario, puto, debetur; erat ἐξεπέμφθη. Curru anguibus iuncto in Elyſium abducti ſunt ap. Schol. Pind. P. 3, 153. Fuere et de eius ſepulcro fabulae: v. c. e Dionyſio ap. Tzetz. Chil. IV, 395 ſqq.

f. 5.

f. 5. Paullo obscurior narratio, quae sequitur, de Polydoro et Labdaco, eius filio; Nycteo et eius fratre Lyco: cf. Paus. IX, 5. p. 720 et lib. II, 6. p. 124. Νυκτέος Pal. τοῦ ante χθονίου aberat Pal. D. V. R. 3. iidem mox λαύδακον, ex more. *Chthonius* vnus ex Spartis sup. III, 4, 1. p. 185. ex eo natus Nycteus cum Lyco. Diuersos auctores sequutus inf. III, 10, 1. p. 229. Hyriei et Cloniae progeniem eos edit, vnde Palmerius suspicabatur fuisse hoc quoque loco Νυκτέως, τοῦ Κλονίας, θυγατέρα. etsi hoc vix admittam, tamen τοῦ χθονίου non tam ad reconditam fabulam, quam ad indocti librarii alieno loco ex margine hoc adscisentis oscitantiam referendum esse arbitror. Potuit χθόνιος generali notione ab aliquo appositum esse: nam Sparti omnino χθόνιοι. ita Ἐχίων ὁ χθόνιος ap. Eurip. Bacch. 541. et paullo ante τὸ χθόνιον γένος. Lycus regnum Thebarum ac-

arripit Labdaco mortuo et Laio puero annuo relicto. Apud Pausan l. c. p. 720. Nycteus tutelam Laii suscipit. Si ea, quae sequuntur, satis assequor, res ita se habuit: Par illud fratrum Thebas venit; Penthei beneficio ciuitate donatur. Lycus autem polemarchus constitutus regnum sibi arrogat, Laio posthabito, qui, ab Amphione et Zetho Thebis cedere coactus, in Peloponneso apud Pelopem exulat. Narrata et dispositа haec fuere pluribus modis in tragoediis. ἕως οὗτος ἦν παῖς. vix genuinum, sed ex margine illatum. voluit homo sensum esse, *interea dum ille pueritiam exigebat*, *durante eius puerili aetate*. ἀμφότεροι δὲ sc. Nycteus et Lycus. ἀπὸ Εὐβοίας, ἐπεὶ Φλεγύαν ἀπέκτειναν. Atqui hic est notus Orchomeni rex, adeoque in ipsa Boeotia, non in Euboea. Phlegyas condidit vrbem Phlegyam, et auctor fuit Phlegyarum, qui mox praedationibus finitimorum, tandem-

demque templi Delphici, infamiam nominis sui contraxere. v. Paus. IX, 36. Inter eos, quos depraedati sunt, fuere etiam Thebani; itaque Thebas aduersus eos muniisse muro narratur Amphion; v. quae ex Pherecyde repetunt Schol. Il. ν, 302. Od. λ, 263. Schol. Apollon. I, 735. (ex quo Eudoc. p. 19. in qua et repetitum βασιλεύοντι Κάδμῳ, male interpositum ab interpolatore, absunt quoque verba a Mc. bibl. Reg. Paris. etsi et in hoc locus truncatus est.) Non dubito verba ἀπὸ Εὐβοίας esse tollenda, tanquam aliena manu illata. Συρίαν κατῴκουν pessima deprauatio pro Ὑρίαν, quod animaduersum quoque Mitscherlichio nostro, Epist. p. 30. fuit enim Hyria oppidum Boeotiae haud longe ab Aulide, iam Homero memoratum Il. β, 496. vbi v. Schol. et Strabo IX, p. 620 A. vixit ibi Hyrieus, quem inf. c. 10, 1. noster edidit ex alio auctore patrem Nyctei et

Lyci.

Lyci. Excidiſſe tamen vel ſic videntur aliquot verba poſt Ὑρίαν κατῴκουν, καὶ ἐκεῖθεν ἐλθόντες εἰς Θήβας, διὰ τὴν π. Π. nam rerum ordo hic eſſe videtur: fratres hi duo caede facta Phlegyae exulatum abierant Hyriam, inde Thebas profecti inter ciues fuerant recepti. Iam de ſingulis: ἐπὶ Φλεγύαν Vat. Χρύσης. fuit ea Halmi filia, Eteoclis neptis, qui Orchomeni rex fuit Pauſ. IX, 36. pr. p. 782. At pro Χρύσης omnes codd. noſtri Δωτίδος exhibent: itaque valde probabile ſit, Aegium callide alteram lectionem ſubſtituiſſe e Pauſania. Dotiam Elati filiam memorat Steph. Byz. in Δώτιον. Dotion erat in Theſſaliae Pelasgiotide, haud longe, a Boebe (v. Spanh. ad Callim. in Cer. 25. et ibi laudd.) vrbs Elati, e quo Iſchys natus, quem Coronis amauit; ſecundum alios ea Aeſculapium in eadem vrbe edidit: v. ap. Schol. Pind. P. 3, 14. Ipſe quoque Phlegyas a nonnullis in

Theſ-

Theſſalia fuit collocatus: inf. III, 10, 3. p. 233. Cum magna ſit narrationis varietas in hoc fabularum genere, potuit etiam Dotis aliqua eſſe. at h. l. eſt porro Δωτίδος τῆς Βοιωτίδος; an vt diſtinguatur ab altera, quae non Boeotia erat? ſuſpicor equidem alteram vocem ex altera per corruptelam eſſe natam, et fuiſſe tantum τὸν Ἄρεος καὶ Δωτίδος. τὸν Ἄρεος υἱὸν Vat. Forte haec ipſa Phlegyae caedes fuit inter cauſſas odiorum et irae Phlegyarum in Thebanos. διὰ τὴν πρὸς Πενθέα οἰκειότητα. nam Nyctei filia in matrimonio habebatur a Polydoro, Penthei auunculo.

(p. 195. III, 5, 5.) *Antiope.* Magna inprimis in hac narratione diuerſitas, quia a tragicis poetis frequentata eſt. Nobilis in his Euripidis Antiope, cuius fragm. praeclare illuſtrata a Valkenario V. C. vide in Diatribe c. 7. 8. Alio modo, reſpectu operum artis anti-

quae, inprimis Farneſiani Tauri, illuſtratam dedimus fabulam (*Antiquar. Aufſätze* II St. p. 182-274.) Loca claſſica ſunt Pauſ. II, 6, 26. IX, 5, 17 extr. Schol. Apollon. IV, 1090. Hygin. f. 7. 8. Sed primo loco Homerus Antiopen memoravit Od. λ, 260. vbi Aſopi filia eſt, Zethi et Amphionis mater ex Ioue; quem ſequitur Apollon. I, 735. vbi Schol. duas Antiopes diſcernit; idem poeta tamen IV, 1090. Nyctеum Antiopes patrem edit. ταύτῃ Ζεὺς σ. Scilicet is Satyri ſpecie eam oppreſſit. Hoc loco eſt Nyctei f. Mater Polyxo inf. memoratur c. 10, 1. ἔγγυος D. R. 3. pro παρὰ E. καὶ παρὰ A. erat vitioſe editum ſcriptumque περί. conſentit in correctionem Scaliger. Male etiam erat in Codd. ſcriptum ἐν ἐλευθέρῳ, emendatum iam ab Aegio. Eleutherae erant in confiniis Boeotiae et Atticae, poſtea Atticae attributae: v. Pauſ. I, 38. p. 93. βουφοραίων itidem praue codd.

τὴν

τὴν δὲ Δίρκην θρίξὶ δήσαντες. vocem media ſuſtuli conſenſu codicum; etiam ἐτείχησε, quod male editum erat, pro ἐτείχισε, hoc et Pal. D. R. 3. agnoſcunt. *Raptus Chryſippi* a Laio a multis celebratus fuit; nec modo fuit Euripidis Chryſippus, de quo v. Valken. V. C. Diatr. 3. p. 23. verum et in Oedipi fabulis eius rei facta eſſe debuit mentio: cf. Schol. Arg. S. ad T. Aeſchyli. Inter tragoedias Aeſchyli Laius quoque laudatur. Meminere Chryſippi praeter Athen. XIII. p. 602. F. Valkenario iam memoratum, Schol. Eurip. Phoen. 66. 1748. et al. Schol. Il. β, 105. Hygin. f. 85. vbi v. Intpp. Pauſ. VI, 20. p. 502. Pelopis filios v. ap. Schol. Eurip. Or. 5. filias Nicippen et Lyſidicen ſupra vidimus II, 4, 5.

ſ. 6. De *Niobe* cui non Ouidius lectus Met. VI, 146 ſq.! Locus claſſ. eſt et ſuauiſſima narratio in Il. ω, 602 ſq. vbi v. Schol. ex Euphorione. Etiam haec fa-

bula a pertenuibus initiis ducta; cum Niobe, partu felix, liberis acuta febri amissis grauissimum dolorem esset experta; variis modis aucta est et ornata, inprimis per tragicos, nam fuit Niobe Aeschyli, alia Sophoclis, de Euripidis Niobe iure dubitatur a Valkenario V. C. Diatr. p. 13. Aliorum loca qui cognoscere et comparare inter se voluerit, adeat Intpp. Hyg. f. 9 10. 11. Palaeph. 9. Burm. ad Ouid. l. c. v. 146. Conuenit fere cum Apollodoro Diod. IV, 74. Tzetza Chil. IV, 141. v. 416. sqq. VII, f. 137. Schol. Sophocl. Electr. 150. Nobilitatem fecit fabulae signum Niobes cum liberis, quod inter primaria artis antiquae opera, olim Romae in hortis Mediceis, nunc Florentiae seruatur: eius nunc descriptionem et illustrationem habemus a doctissimo Praesule *Angelo Fabroni*. Praeter tragicorum argumento inseruientium licentiam, fabulae interpolationem auxit Niobe Argiua

II, 1, p. 77. tum confusio Amphionis Thebani cum altero Iasi f. Orchomeni rege, cuius filia Chloris erat, (sec. Homer. Od. λ, 281-4. cf. Not. sup. p. 151. et ibi loc. Pausan. cum Schol. Homer. qui Pherecydem laudat, sed turbas facit in hoc, quod Neleum Pyliis et Orchomeniis regnasse prodit, male accepto Homero, qui Orchomeniis Amphionem, Neleum Pyliis imperasse tradit) illam Chloridem a posterioris aeui poetis inter Niobes et Amphionis liberos adnumeratam paullo post videbimus. Tertio loco turbatum est in fabula, quod Zethi vxor Aedon, Pandarei filia, Niobes fecunditati inuidens, cum eius filium iugulare vellet, Itylum e se natum interfecit, mutata propter hoc in luscinian: quod Homer. attigit Od. τ, 518. et latius persequutus erat Pherecydes, quem exscripsit ad e. l. Schol. Tandem penitus diuersa e Xanthi Lydiacis, Neantho et Simmia Rhodio, pro-

pinat Parthen. c. 33.. Θήβην. Theben a Zetho ductam narrat noster. Vulgo Thebe, Aeginae soror, inter filias Asopi est, Nympha, a qua Thebarum nomen ducitur; vt ap. Pindar. et Pausan. II, 5. p. 122. *Niobe* erat Tantali f. cf. Schol. Eurip. Or. 5. adeoque Pelopis soror, cum quo eam in Peloponnesum venisse necesse est. In numero et nominibus liberorum discrepantia auctorum iam ab aliis est obseruata: v. Schol. Eurip. Phoen. 162. ex Pherecyde et Hellanico, Eustath. ad Il. ω. p. 1367. quem exscripsit Eudocia p. 306. 7. Hygin. f. 11. et 69 extr. ex nostro Tzetza Chil. IV, 420 sq. cf. Aelian. XII, 36. et Gell. XX, 7. vbi recte ille: *mira et prope adeo ridicula diuersitas fabulae super numero Niobae filiorum.* Apud eum, qui portas Thebarum a filiabus Niobes appellatas dixerat ap. Hyginum, Homolois vna esse debuit, quam Schol. Lycophr. 520. me-

mo-

morat. *Μίνυτον*. Tzetza legerat *Εὐπίνυτον*. idem nomen ap. Hygin. f. 11. idque reponere iubet Munk. ad e. l. *Ἰσμηνὸν*, P. V. R. 3. *Ἰσμήν*. *Ἀγήνορα*. apud Schol. Eurip. et Hygin. l. c. Archenor eſt. *Ἐλοδαίαν*, Pal. Ox. vulgo *ἐλοδαίαν*. *Νέαιραν* ſcripſi ex P. O. R. 1. et Tzetza; et eſt eadem ap. Quint. Smyrn. I, 290. accedunt D. V. R. 2. 3. in quibus *ναίραν*. Vulgatum erat *Θῆραν*. Etiam Hygin. *Theram* agnoſcit; in quo et Aſtynome pro *Aſtyoche*. *Κλεοδόξην* reſinxi pro *Κλεοδόξαν*. *ΦΘίαν*. in codd. eſt *ΦΘέαν*. apud Tzetz. eſt *Φαέθαν*. *Πελοπίαν* Schol. Eurip. et Tz. redhibent; in codd. eſt *πελόπιν*. *Ogygiam* cum *Aſtycratia* vindicat ex Hellanico Schol. Eurip. Male *ἐγύγῃν* Tzetza. Quem auctorem ſequatur Apollodorus, nondum mihi liquet. Numerum ſeptenarium Euripides habet Phoen. 160. et ibi Schol. e Creſphonte. *Chloridem* paullo poſt ipſe

commemorat, iam ſup. I, 9, 9. laudatam: duxerat eam Neleus; Philomachen Pelias I, 9, 10. Heſiodus XX. liberos Niobes edit; ſecundum Aelianum l. c. XIX, ſcilicet quae periere, vna Chloride ſeruata. In Vat. erat ς δὲ Θυγατέρας. Ἡρόδωρος reſcripſi pro Ἡρόδοτος, iam Aegio et Fabro praeeuntibus: idem factum ſup. I, 9, 19. Valkenar. V. C. inſuper ad Eurip. Phoen, p. 628. Ἡρόδωρος Δ μὲν ἄῤῥενας, vt eundem numerum ediderit cum Hellanico. Ὅμηρος δὲ, loco laud. Il. ω, 602 ſq. εὐτεκνωτέραν. haud dubie leg. εὐτεκνωτέρα εἶπεν ὑπάρχειν. et debebam id reponere, cum e Pal. Veſ. R. 3. idem notatum nunc videam. εὐτεκνοτέρα Vat. Med. at ω metrum ap. Euripid. vindicat. cf. Weſſel. ad Diod. l. c. τὸν Ἀπόλλω ſcripti et editi, nam quod Pal. Ἀπόλλωνα habere dicitur, in Commelini edit. vt multae aliae var. lect. perperam adſcriptum eſt. Pueros in Cithaerone caeſos,

ſos, tradiderat quoque Euphorion apud Schol. Il. ω, 602. l. cit. Sicque opus Farneſianum petram pro baſi habet. Quod ap. Hyg. f. 9. eſt: *Ob id Apollo filios eius in ſilua venantes ſagittis interfecit in monte Sipylo*, non varietas narrationis eſt, ſed corruptela a ſtupore monachi profecta; forte pro *in monte Cithaerone*, niſi translatum e ſqq. At in campo extra portas Thebanas Ouid. VI, 218. pueros ſagittis transfigi narrat. Sepulcra liberorum cum rogo oſtendebantur Thebis Pauſ. IX, 16. extr. 17. cf. Statius Theb. III, 191 ſqq. VI, 125. vbi Intpp. Ἀμφίων. nomen parentis etiam vni filiorum inditum eſſe potuit ab aliquo poeta. Apud Pauſan. V, 16. p. 417. ſaltem Elidenſium eſt narratio, ſeruatam eſſe Chloridem, καὶ σὺν αὐτῇ καὶ ἕνα περιγενέσθαι φασὶ τῶν ἀῤῥένων. Χλῶρις. at ſup. I, 9, 9. p. 46. ſcriptum erat Χλωρὶς, ad ſubtilitatem grammaticam propius, ſed occurrit

alterum etiam ap. Homer. Pauſ. et al. v. c. Diodor. IV, 68 extr. Repoſitum h. l. erat ab Aegio; nam ſcripti omnes χωρὶς, ſolus Vat. χάριϛ. Chloris minima natu vulgo habetur, comparato Ouidio et Hygino, quem v. f. 10. ἢ Νηλεὺς συνῴκησε, vir doctus, cuius manum in ed. Fabri video, corrigit: ἢ Νηλεῖ συνῴκησε. Etiam de hoc ipſo Pauſ. X, 29. p. 870. Χλῶριν Νηλεῖ συνῳκῆσαι. ſed vtrumque vſus loqu. fert. Ceterum Chloris Nelei coniux eſt apud Homer. l. c. etiam Amphionis filia; at Amphion Iaſi filius: Od. λ, 282. cf. ſup. Not, p. 151. et 589. Τελέσιλλαν bene habemus ex Aegii emendatione. De ea v. Ind. In codd. eſt Τελεσίαν. Ἀμύκλα καὶ Μελίβοια. In codd. eſt Ἀμύκλας, quod Gale probat, parum caute. nam Ἀμύκλα cum Chloride ſeruata, vt Argiui ferebant, ap. Pauſ. II, 21. p. 160. hactenus diſceſſerat poetarum poſteriorum ratio ab Homero,

qui

qui omnes liberos occubuiſſe tradiderat. *Ipſe Zethus et Amphion caeſi.* Aliter hoc traditum ab aliis: Amphion, cum templum Apollinis expugnare vellet, ab Apolline ſagittis eſt confixus: Hyg f. 9. et v. ib. Munk. Apud Lucian. de Saltat. 41. eſt μανία τοῦ τειχοποιοῦ, adeoque prae dolore ad inſaniam fuit adactus. Secundum Timagoram in Thebaicis caeſus fuit a Spartis: Schol. Eurip. l. c. Phoen. 162. Vulgari narratione *ferro per pectus adacto* vitam et dolorem finiit Ouid. Met. VI, 271. Quod vero eſt ὑπ' αὐτῶν poſt ἐτοξεύθη, pannus eſt temere aſſutus. αὐτὴ δὲ, abeſt δὲ a Pal. et R. 3. minus bene. εἰς Σίπυλον. Vat. εἰς πύλον. νύκτωρ Vat. νύκτων. ſtatim quod ſequitur τοῦ λίθου, ſubſtitui poſſit κατὰ, ſed haud dubie eiiciendum eſt; vidit hoc Mitſcherlich. noſter p. 31. Epiſt. crit. idemque ſagaciter ſenarii veſtigia deprehendit: χεῖται δὲ νύκτωρ δάκρυα καὶ μεθ' ἡμέραν.

ἡμέραν. De ipso hoc saxo, humanam forte aliquando speciem referente et rorem exsudante. v. Sophocl. Antig. 835 sqq. cf. Paus. I, 21. qui ipse locum recognovit. Quint. Smyrn. I, 291 sqq. Casaub. ad Athen. p. 569. Epitaphium, quod ferunt Grammatici, v. c. ad Sophocl. Elect. 151. etiam versum latine ab Auson. Epitaph. 27. non magnum acumen habet.

f. 7. *Laius*, *Iocasta*, *Oedipus*, nomina in scena Graecorum celebratissima: et placuit Fortunae, seruare huius argumenti potiores tragoedias, Sophoclis Oedipodem vtrumque; periere aliae: Aeschyli Oedipus, cuius et Sphinx et Laius laudatur; Euripidis Oedipus. Nec minus frequens illorum nominum mentio in aliis tragoediis et carminibus, quae res Thebanas attingunt, vt in Phoenissis Euripidis et al. Non itaque mirum, multa diuersimode tradi. v. Hygin. f. 66. 67.

et

et ibi laudd. Argum. S. ad Th. Aeſchyli. paſſim Eurip. in Phoen. et ibi Schol. Diod. V, 64. Noſtrum exſcripſit Zenob. II, 68. conuenit fere Schol. Od. λ, 270. ex Androtione. Antiquiſſima fabulae facies eſt apud Homer. Od. λ, 270 ſqq. eademque ſimpliciſſima: nam patrem ignarus interfecit Oedipus; filio ignara nubit Epicaſte; re mox comperta ipſa prae dolore ſuſpendio vitam finit, ipſe Thebis regnat, multis malis ex maternis diris agitatus. Nihil de Oedipi exilio, caecitate, de liberis, meminit: quae adeo ſeriorum poetarum, inprimis tragicorum, ingeniis debentur. μετὰ δέ. κατὰ in ed. Par. vitium operarum eſt, non varia lectio. Amphion et Zethus liberis orbi vita exceſſerant; itaque Laius ſucceſſit: Pauſ. IX, 5. p 721. Phlegyae, aduerſus quos (v. ſup. p. 583.) vrbs muris munita fuerat, iterum Thebas ſunt adorti Eurymachi ductu, et vrbem captam

ſolo

ſolo aequarunt: quae ex Pherecydis lib. X. narrantur ap. Schol. Il. ν, 302. et Odyſſ. λ, 263. Euſtath. p. 1682. l. 51. *καὶ γήμας*, nectenda haec cum eo, quod ſequitur *ὁ δὲ οἰνωθεὶς συνῆλθε*. ſuauior eſſet oratio eiecto *καὶ*, vt ſit: Laius regnum accepit, *γήμας Θ.* . . mox vero *χρήσαντος δὲ τοῦ Θ.* *Iocaſta* ſane Menoecei f. Creontis ſoror in Eurip. Phoen. 10. 11. Creontis filiam alii edunt, vt Diod. l. c. *Epicaſten* Homerus vulgauit, noto loco, Od. λ. 270. *τὸν γεννηϑέντα γὰρ*, Diod. l. c. *τὸν γεννηϑέντα παῖδα. τὸν γεννήσαντα* Vat. Oraculum hoc ſatis notum, v. Arg. Phoeniſſ. et Arg. S. ad Th. et ipſas Phoeniſſ. 17. vnde verſus repetit Zenob. l. c. *τὸ γεννηϑὲν*, bene recepit Commelin. quod Aegius e libris ſuis laudabat; ediderat tamen *τὸν γεννηϑέντα*, vt paullo ante, quod et ſeruant Pal. Vat. *π. δὲ βουκόλου* Dorv. *τοῦ Κορινϑίου βασ.* Pal. et *τοῦτο δὲ ϑεμένη* Vat. *Περίβοιαν.*

So-

Sophocli est Merope Oedip. Tyr. 794. vbi Schol. Munk. ad Hygin. f. 66. — διαφέρων τῶν ἡλίκων ἐν ῥώμῃ. delendum ἐν, si communem loquendi morem sequutus est; Zenob. tamen ἐπὶ ῥώμῃ. mox διὰ φόνον ed. Rom. Dorv. tum vulgo ὠνειδίζεται corrupte, pro ὠνειδίζετο, quod ipsi libri suppeditant: et Zenob. κατὰ φθόνον ὠνειδίζετο ὑπόβλητος εἶναι. vid. Sophocl. Oed. T. 794. Ἀνὴρ γὰρ etc. παρὰ τῆς Περιβοίας correxi pro περὶ, et mox ἐξ ὧν ἐλέγετο pro ἔλεγε. κατά τινα στενὴν ὁδόν: est haec famosa illa σχιστὴ, de qua v. Paus. X, 5. Eurip. Phoen. 38. et ibi Valk. τριπλῆ κέλευθος est ap. Sophocl. l. c. 819 sq. καὶ κελεύσαντος ἐκχωρεῖν etc. aspera oratio. Apud Zenob. est: κελεύοντος δὲ τοῦ κήρυκος, ποιρανοῖς ἐποδῶν μεθίστασθαι, adoptatum ex Eurip. Phoen. 40.

f. 8. De *Damasistrato* eadem Paus. X, 5. In ceteris, quae satis nota sunt,

non

non haerebo. μὲν abeſt R. 2. Κρέων ὁ M. inſerui ὁ ex Vat. R. 1. 2. Πλατυμέων vitioſe omnes codd. et mox ἦ, πρὸς δὲ Τυφῶνος erat in ed. pr. At em. Aegius πατρός. Sub Creonte Erginus, Minyarum rex, Thebas oppugnaſſe putandus, de quo ſup. II, 4, 11. *Iuno* immiſit Sphingem: ſic Piſander tradiderat apud Schol. Phoen. 1748. At Lycus a Baccho immiſſam: Schol. Heſiod. p. 261. Λύκος δὲ ἐν τῷ περὶ Θηβαίων (περὶ Θηβῶν eſt idem liber ap. Schol. Lycophr. 1206.) αὐτὴν ὑπὸ Διονύσου πεμφθῆναί φησιν. Sphingis mater Echidna, recte, non Chimaera, vt ex praua interpunctione ap. Heſiod. Θ. 326. tradunt Grammatici. βάσιν iterum pro πόδας, vt I, 6, 1. μαθοῦσα δὲ αἴνιγμα. ſcripti et impreſſi αἰνίγματα. debet ſaltem αἴνιγμά τι, vt ap. Palaeph. 7. eſt (ex quo emendanda Eudoc. p. 380.) *A Muſis* edocta Sphinx aenigma, ſeu propter ſubtilitatem

tem inuenti, seu quod carmine conceptum; dictum alias quoque χρησμός. cf. Not. Valk. V. C. ad Eurip. Phoen. 50. Idem tamen Eurip. illud v. 814. ἀμουσοτάτας ᾠδὰς appellat. ἐπὶ τὸ Φίκειον ὄρος. Pal. D. R. 3. Φίκιον. vtrumque bene. Ductum autem ab antiquo nomine Φίξ, φικὸς, Thebanis frequentato. Hesiod. l. c. v. 326. Φῖκ' ὀλοὴν, non ΣΦίγγ'. Idem mons τὸ ΣΦίγγιον ὄρος ap. Palaeph. 7. vbi Intpp. et Valk. V. C. ad Phoen. 913. Apud Lycophr. extr. est ΣΦίκειον τέρας male, puto, editum. προὔτεινε, quod aliis est προβάλλειν, προτιθέναι, vt Diod. l. c. et Zenob. II, 68. προὔφαινε coniiciebat Koelerus noster. — τί ἐστιν, ὃ, μίαν ἔχον Φ. . . . . γίνεται repositui ex vestigiis Pal. D. V. Vest. ὁμίαν. ὃ μίαν diserte Reg. 1. 2. vulgo: τί ἐστι τὸ μίαν. Aenigma ipsum prostat apud Schol. Lycophr. 7. Schol. Phoen. 50. et in Argum. extr. vbi v. Valk. Variis

modis inflexum illud paſſim, v. c. apud Schol. Odyſſ. λ, 270. Diodor. l. c. καὶ συνιόντες εἰς αὐτὸ πολλάκις ἐζήτει. poſſunt haec grammatices fidiculis adhibitis ſic ſatis conſtitui; quare nihil mutandum cenſebat Koen. ad Gregor p. 34. ſed ſtribligo ab Apollodoro vix profecta; tollendum καὶ et leg. συνιόντες . . . ἐζήτουν. Aegius coniiciebat συνιόντας, Commel. Fab. et Gale ἐκ συνιόντων, vel, omiſſo ἐκ, συνιόντων. ἐπ' ἂν non magis ſanum: ſequente indicatiuo εὕρισκον. leg. ἐπεὶ, ἐπειδή. ἁρπάσασα cum Fabro et Galeo reſcripſi pro corrupto ἁρπάσας, et πολλῶν pro vitioſo πολλάκις. laudat Gale inf. ἤδη δὲ πολλῶν ἀπολλυμένων. c. 9, 2. p. 228. *Haemonem* nunc pereuntem ex Piſandro habet noſter; v. Schol. Phoen. 1748. Ab aliis, tragicis vtique, in alia ille tempora ſeruatus. v. Sophoclis Antigonen. γεννᾶσθαι adoptaui ex Pal. Vat. Veſ. R. 3. pro γενναῖται

γᾶται, quod legebatur. ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως, etiam hoc a mala manu inſertum arbitror. non in Cadmea mons Phicius erat, ſed longe hinc aberat verſus Oncheſtum v. Pauſ. IX, 26. accedebat Sphinx ſubinde ad muros Cadmeae praedam ſibi petitura: Phoeniſſ. 815. 816. τὰ τέκνα adiectum erat ταῦτα, quod codd. ignorant. ἐξ Εὐρυγανείας τῆς Ὑπέρφαντος erat editum εὐρυγενείας, nec aliter libri: ſed Εὐρυγάνεια Ὑπέρφαντος ap. Pauſan. eſt p. 722. e quo emendata lectio ab Aegio; nam in libris eſt τῆς Τεύθραντος vel Τεύτραντος, interpoſito quoque αὐτῶν ante τῆς T. In Schol. Poeniſſ. 53. eſt Περίφαντος. v. ibi Valk. V. C. et Intpp. Hygin. f. 67. n. 9. De liberis Oedipodis v. Pauſ. IX, 5. p. 721. Eurip. Phoen. 55 ſqq. Schol. Phoen. 1748. et 53.

f. 9. De ſeqq. videndus vterque Sophoclis Oedipus. Contra in Phoeniſſis et Oedipus et Iocaſta ſuperſtites ibid.

v. 1464. Iocaſta enſe corpus transadigit. cf. Schützii V. C. Exc. I. ad Aeſchyli S. ad Th. de fabulae Oedipodiae varietate, et inf. ad c. 7, 1. φανέντων. quod Homer. eſt Od. λ, 272. ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισι, quae male accepit Pauſan. IX, 5. p. 721. de fama abolita. ἀρὰς τοῖς παισὶ θέμενος. *Dirae* hae *Oedipi* multis poetis argumentum fuere, variis adeo modis tractatae, quod iam Gale ad h. l. monuit. v. Aeſchyl. S. ad Th. 701. 5. 715. Phoeniſſ. 67. et ibi Valk. Sophocl. Oed. Col. 1440. et ibi Scholion, quod verſus ex Thebaide apponit, qui conferendi ſunt cum aliis apud Athen. XI, 3. p. 465. F. exarſerat ira patris, cum victimae parte ſibi deſtinata fraudatum ſe vidiſſet; ſeu, vt in Thebaide cyclica narratum, poculo, quod dedignabatur, appoſito: Euſtath. ad Od. λ. p. 1684, 8. Zenobius V, 43. ad h. l. reſpicit. ἐκβαλλόμενον αὐτὸν θ.

Vat.

Vat. De *Oedipo ad Colonum* Athenienſibus et Theſeo ſupplice facto v. Sophocl. Oed. Colon. ſaltem Argum. ibidem ad v. 92 v. plura de ſepultura. Modum enim excederet libellus, ſi omnia diſferte exſcribere vellem. In verbis lenior eſſet iunctura: *καὶ προσδεχθεὶς ὑπὸ Θησέως, μετ' οὐ π. χ. ἀ.*

Cap. 6.

ſ. 1. Sequentia ante oculos fuere Zenob. I, 30. Conſulendae Phoeniſſae et Aeſchyli S. ad Th. vtinam extaret Antitimachi Thebais! (v. ſup. p. 551.) nunc contenti ſimus Thebaide Statiana. *Ἐτσυλέα δὲ καὶ Πολυνείκη . . . συντίθεται* vitioſe Pal. (etſi Commel. laudat hinc *συντιθέντας*) D. R. 3. hic etiam *πρὸς* ante *ἀλλήλους* omittit. *τινὲς μὲν οὖν.* Sic Argum. Aeſchyl. S. in Th. Auctor huius narrationis Hellanicus, alterius Pherecydes, v. Schol. Eurip. Phoen. 71. Eſt etiam

tertia fama de duplici Polynicis fuga ap. Pauſ. IX, 5. p. 722. πρῶτον ἄρξαντος Πολυνείκους παρα δοῦναι, dura oratio quam emolliuit Zenob. l. c. Ἐτεοκλέα ἄρξαντα emendabat Faber; ſed ſine auctoritate. τόντε ὅρμον καὶ τὸν πέπλον, munus nuptiale Harmoniae datum ſup. c. 4, 2. cf. Schol. Phoeniſſ. 71. Adraſtus ὁ Ταλαοῦ, ſup. I, 9, 13. Sequentia expoſita in Thebaide Statii I, 408 ſqq. Eurip. Suppl. 133 ſqq. Phoen. 412 ſqq. breuiter a Diod. IV, 65. φεύγοντι Καλυδῶνα. melius Zenob. φεύγοντι ἐκ Καλυδῶνος, δι' ὃν εἰργάσατο φόνον. v. ſup. I, 8, 5. μάντεώς τινος. vaticinium ipſum, e Mnaſea deſcriptum, eſt ap. Schol. Eurip, Phoen. 412. ſed et ipſe Euripides inſpiciendus. cf. Hygin. f, 69. Δηϊπύλην, iam ſup. I, 9, 13. memoratam: cf. ad Hygin. l. c. Διπύλην D. R. 3. Ἀργείην. minus bene ſup. I, 9, 13. erat Ἀργία. v. Not. p. 169. κατάξειν. ſic et Eurip. Phoen. 430 ſqq.

τοὺς

τοὺς ἀριστέας. enumeratos eos mox videbimus ſ. 3.

ſ. 2. *Amphiarai* herois nomen inprimis clarum: interfuerat venationi Calydoniae, ſup. I, 8, 2. p. 34. 35. et Argonauticae expeditioni I, 9, 16. p. 55. nunc bello ad Thebas geſto virtus et prudentia eius, inprimis vaticinandi peritia, celebratur. *Eriphyle*, Adraſti ſoror, Talai filia, ſup. I, 9, 13. p. 51. extr. perfidia in maritum infamis, cum monili Cadmeo corrupta eſſet: cf. Pind. Nem. 9, 37 ſqq. Erat his praecipua ſedes in Thebaide; verum fuere ea quoque in tragoedias inducta; memoratur adeo Sophoclis Eriphyle, etiam Amphiaraus, Satyricum drama. Hiſtorice res expoſita a Diod. IV, 65. Iam pro Οἰκλέους, in libb. etiam h. l. eſt Ἰοκλέους, vt ſup. v. Not. p. 178. extr. cf. ad Hygin. f. 70. προειδὼς, quod tam praeclare expoſitum ap. Pindar. Nem. 9, 43. αἰσιᾶν οὐ κατ' ὀρνί-

χων ὁδόν. etc. τοὺς στρατευσαμένους. expectas forte στρατευσομένους. sed iste mos loquendi passim a multis obseruatus. — πρὸς Ἴφιν τὸν Ἀλέκτορος. Cur ab hoc potissimum consilium petat, aliunde notum non est. Erat *Iphis* a Proeto oriundus, et quidem ab eius filio Megapenthe, (de quo sup. II, 2, 2 extr. Argiuis regnante, II, 4, 4 extr.) ex hoc Megapenthe (a quo diuersus alius Megapenthes, Pelopis nepos: v. Odyss. δ, 10. et ibi Schol.) natus Anaxagoras, ex hoc Alector, Iphios pater, v. Paus. II, 18. p. 150. vbi Iphis Sthenelo, Capanei f. regnum reliquisse narratur; erat tamen Iphidi filius Eteoclus (Paus. X, 10. p. 821. extr. v. mox ad s. 8. extr.) et Euadne, Capanei coniux (inf. c. 7, 1. extr.)

(p. 205. III, 6, 2.) ἠξίου πεῖσαι τὸν Ἀ. στρατεύειν. fuit puto συστρατεύειν. Ceterum permutantur in h. l. formae στρατεύεσθαι, et mox στρατεύειν, nulla ido-

idonea de cauſſa. ἦν γὰρ ἐπὶ ταύτης. an alibi occurrat ἐπὶ cum ſecundo caſu in hoc ſignificatu, ignoro. Commune eſt ἐπὶ ταύτῃ, *erat in eius poteſtate, arbitrio, poſitum.* γενομένης γὰρ αὐτῆς. incluſi vltimam vocem vncinis, quippe corruptam: debuit eſſe ὀργῆς, quod Gale coniicit, vel μάχης, ἔριδος, ἀμφισβητήσεως. Emper. coni. αἰτίας. docet ipſa res, et cf. Schol. Pind. N. 9, 30. Schol. Odyſſ. λ, 326. (e quo Eudoc. p. 22. 161.) Diod. IV, 65. Viderant vitium Aegius et Commelinus; ſed minus feliciter ſubueniunt, ille quidem explendo: γενόμενος γὰρ αὐτὸς πρὸς Ἀμφιάραον, καὶ διενεχθεὶς ὑπέρ τινων, δικλ. hic vero: γνώμης γὰρ αὐτὸς πρὸς A. διαλλαττόμενος, quod nec ſatis aſſequor. διαλυσάμενος. hic eſt διαλυσόμενος, quod paullo ante deſiderabas, in Vat. D. R. 3. poſt διαφέρηται deſideratur αὐτῷ, aut pro Ἄδραστος ſcribendum cum Emperio Ἀδράστῳ.

mox Ἐριφύλῃ σ. Vat. Post ἔπεισε pessime intrusum τὸν Ἄδραστον. in Vat. est τῷ Ἀδράστῳ. Commel. Fab. et Gale emendabant τὸν ἄνδρα, nec male, nisi omnino tollere malis. in f. καὶ ἐπὶ Θήβας στρατεύειν, adiectum, vt ex Amphiarai vatis praecepto bellum Epigonorum factum postea esse declararetur.

f. 3. συναθροίσας. seu excidit στρατὸν, seu, vt suppleretur, omissum. Argutatur Gale, qui tentat συνθήσας, συνθοινήσας, vel συναμόσας. πολεμεῖν ἔσπευδε Θήβας. Faber legit εἰς vel ἐπὶ Θήβας, idque vtique ex perpetuo Apollodori vsu. suppleri tamen poterat ἔσπευδε Θήβας πολεμεῖν. At iungit πολεμεῖν Θήβας, et πολεμεῖν τινα dici, aduersus Fabrum docet Oudendorp. ad Thomam M. p. 703. occurrit sane idem mox c. 7, 2. p. 215. Θήβας ἐπολέμουν. *Septem ducum aduersus Thebas* recensus videndus est ap. Eurip. Suppl. 860 sqq. Phoen.

120 ſqq. Aeſchyl. S. ad Th. 381 ſqq. Sophocl. Oed. Col. 1378 ſqq. vt mire ſibi placuiſſe videantur poetae hac in enarratione. Eadem de cauſſa, quia a multis frequentata eſt fabula, diuerſitas eſt in nominibus, etiam patrum. v. Hygin. f. 70. et ibi Intpp. Duas tamen maxime claſſes conſtitui poſſe video: Nam *Aeſchylus* memorat *Tydeum*, *Capaneum*, *Eteoclum*, *Hippomedontem*, *Parthenopaeum*, *Amphiaraum*, *Polynicem*. Eosdem *Sophocles* Oed. Colon. recenſet et *Euripides* in *Supplic.* At apud eundem in *Phoeniſſ.* ſunt *Hippomedon*, *Tydeus*, *Parthenopaeus*, *Polynices*, *Adraſtus*, *Amphiaraus*, *Capaneus*: quos eosdem *noſter* auctor commemorauit, et *Hyginus*. Omnes inter ſe neceſſitate generis iuncti erant. De *Adraſto* modo vidimus: c. 6, 1. de *Amphiarao* Oiclei f. p. 607. *Capaneus* Hipponoi f. Anaxagorae nepos, quem ante diximus: mater Capanei Laodice,

dice, Iphios f. v. Schol. Phoeniff. 185. vbi cf. Nota Valken. at Aftynome Talai f. ap. Hygin. f. 70. Hipponous Megapenthis f. non Anaxagorae eft, apud Schol. Pind. N. 9, 30. Eius filia Periboea Oeneo nupta Tydeum pepererat v. fup. I, 8, 4. p. 37. f. Not. p. 126. Quae plura ibi narrantur de parentis in ipfum ira, argumentum facere potuere tragoediae Sophoclis, quae Hipponoi nomine inferipta laudatur ap. Hefych. et Poll. IV, 111. *Hippomedon*, Ariftomachi f. ex Adrafti forore Paul. X, 10. Talai filius eft ipfi Sophocli Oed. Col. 1383. vide Intpp. Hygin. fab. laud. n. 6. *Tydeus* Oenei. fup. I, 8, 5. — *Parthenopaeus* Milanionis et Atalantae f. a qua faepe poetis denominatur. v. inf. c. 9, 2. p. 228 extr. (Quod ap. Schol. Aefchyli S. ad Th. 539. legitur, υἱὸν τῆς Ἀντιόπης, vitiofam lectionem effe arbitraberis) Supra I, 9, 13. fecundum alios au-

auctores Talai f. erat, Adrasti frater. Agnoscit vtrumque Pausanias, eosque confundi obseruat Schol. ad Oed. Col. 1385. Μελανίωνος Med. R. 3, cum Pal. sed v. Valk. ad Schol. Phoeniss. p. 625. Ἐτεόκλου Ἴφιος καὶ Μηκιστέα. Male legebatur Ἐ. Ἴφιον καὶ M. de correctione iam Gale monuit, et Kuhn. ad Paus. X, 10. vbi Delphis signa ducum καὶ οἱ ἀπόγονοι Προίτου, Καπανεὺς Ἱππονόου καὶ Ἐτεόκλος ὁ Ἴφιος. Eteoclus mox victor agone Nemeaeo s. 4. et caesus a Leade s. 8. p. 212. *Mecisteus* Adrasti frater est, sup. I, 9, 13. interemtus ille a Melanippo ap. Herod. V, 67.

s. 4. Ad seqq. Statium in Thebaide excitare nolo; patet aditus. Omnino mihi res magis est cum Graecis, inprimis antiquioribus. cf. Hygin f. 74. vbi de Hypsipyles fortuna videndum: add. f. 15 extr. et vtroque loco Intpp. Ὑψιπύλη adiectum erat ἡ Λημνία, quod a libris

bris abeſt, inſertum ab Aegio forte ex Argum. Nemeor. Pindari. Oratio, quae ſequitur, luxata erat; vt mederer, eieci, ſaltem vncinis incluſi, voc. ἥτις, male inſertam: Medelam iam viderant Commel. Fab. Gale. De *Hypſipyle*, *Lemniis* et *Thoante* v. ſup. I, 9, 17. de *Lycurgo* et filio I, 9, 14. ἀπεμπόλησαν Pal. D. — διὸ πραθεῖσα. hoc, quod Pal. ſuppeditabat, mireris non dudum receptum, pro vulgari vitioſo τραφεῖσα, quod, niſi Palatini auctoritas eſſet, mutari poterat in τρέφουσα vel τροφεύουσα, vt in Pind. Arg. Nem. habetur. περὶ Λυκούργῳ, male Pal. ἐπιφανέντες οἱ. *ſuperuenientes*. v. ad Antonin. Lib. p. 250. ἐκείνοις τὸ σημεῖον τὰ μέλλοντα προμαντεύεσθαι. poſt τὸ σημεῖον interpoſitum legebatur τοῦτο τὸ, ſuſtulerat τὸ Faber, relicto τοῦτο. pro hoc erat τῷ in codd. At in Mediceo vtrumque, vt ſuſpicari licet, aberat; itaque expunxi, quod vel ſine omni auctori-

ctoritate faciendum erat. Ἀρχέμορον ἐκάλεσεν. Schol. Pind. Argum. III. Ἀμφιάραος δὲ τούτοις μαντευόμενος Ἀρχέμορον αὐτὸν ἐκάλεσεν, ὅτι αὐτοῖς ἀρχὴ μόρου ἐγένετο ὁ τοῦ παιδὸς θάνατος. Haec pro interpretatione habeantur. De his *Nemeorum originibus* multi multa; Praeter Statium VI, 296 ſqq. v. Arg. Nemeor. Pind. cf. Pauſ. II, 15. p. 144. Hygin. f. 74. et 273. p. 379. Ἐτέοκτος Pal. De *Eteoclo* v. paullo ante p. 613. Pro eo ap. Statium VI, 561. 642. Parthenopaeus curſu victor eſt, diſco Hippomedon, v. 646-722 ſq. caeſtu Capaneus, luctа Tydeus, 826-910. Omnino is prorſus diuerſos auctores ſequutus eſt. *Laodocus* hic non alius eſſe poteſt, quam Talai frater, ex Biante: memorat eum inter Argonautas Auctor Orphic. 146. diſerte; etiam Apollon. I, 119. vbi Λεωδόκος, vt tamen, an pro fratre Talai et Areii habere liceret, dubitare poſſes. cf.

ſup.

ſup. Not. p. 167. At omnem dubitationem eximit Valer. Fl. I, 358. *Nititur hinc Talaus, fratrisque Leodocus vrget vemo terga ſui.*

ſ. 5. De *Tydeo legato ad Thebanos* loc. claſſ. Il. δ, 382 ſqq. vbi cf. Schol. ad 376. Videndus Statius lib. II. et III. Paullo diuerſa ſunt in Diod. IV, 65. — καθὰ συνέθεντο malui ſcribere cum Pal. D. R. 3. pro συνέθετο. προκαλούμενος ſcil. ἀεθλεύειν, vt ex Homero ſupplere licet v. 389. ἀπιόντα ἐνήδρευσον αὐτόν, ita emendaui, grammatica ratione ſic poſtulante, pro ἀπιόντι ἐ. αὐτόν. Accedere Mediceum mox vidi. χωρὶς Μαίονος. Male Pal. cum ceteris Μαίωνος. Nam nomen ab Homero ad poſteritatem propagatum ibid. v. 394. 398. Add. Statium libb. II, 692 ſqq. A Maeone ſepultum Tydeum tradit Pauſan. IX, 18. ἐπὶ τὸ στρ. ἦλθεν, ſc. Tydeus. quod nemo dubitet. legebatur tamen ἦλθον.

ſ. 6.

f. 6. *Duces VII.* ad *VII. portas Thebarum conſtituti.* Placuere ſibi in hac deſcriptione ipſi tragici: eſt ſimilis locus Aeſchyli S. ad Th. 380 ſqq. Eurip. Phoen. 1111 ſqq. diuerſitatem in diſponendis hominibus facile expectes; nec minus tamen eſt aliqua varietas in portarum nominibus. cf. Intpp. ibid. et ad Hygin. f. 69 extr. Pauſ. IX, 8. Taedium haud ferrem, ſi in his tricari vellem. Sufficiant pauca haec: *Ogygia* porta notiſſima ab antiquo Thebarum rege Ogyge, cf. Schol. Lycophr. 1206. Burm. ad Met. III, 713. *Homolois*, poſt illam *Proetis*, *Hypſiſta*, *Electris*, *Crenaea* ap. Pauſan. l. c. p. 727. 8. videantur; recedit ille tantum in *Oncaea*, pro qua *Neitidem* memorat: quam edd. vulg Aeſchyli habebant v. 466. nunc et in illo Νηΐτραι πύλαι ſunt, et in Phoeniſſ. 1111. vbi v. Schol. c. nota. Eaedem cum reliquis ſunt ap. Statium Theb. VIII, 353-7. niſi quod pro Crenaeis ſunt

Dircaeae. (post *Proetides* v. 355. interferendum *at*) παρὰ τὰς Ὀ. restitui ex Pal. D. R. 3. pro vulgari ἐπὶ, vt concineret sequentibus; etsi et mox Dorv. ἐπὶ τὰς ὑψίστας, compendio scripturae male accepto. Ὁμολωΐδας et Ὁμολοΐδας, vtrumque bene scribitur: v. ad Pausan. p. 728. Ὀγκαΐδας. in Pal. D. V. Ox. R. 3. Ὀχνηΐδας. Sed Ὀγκαίας agnoscit Steph. Byz. ex Euphorione, et Schol. Aesch. S. ad Th. 169. 493. vbi ipse Aeschylus πύλας Ὄγκας Ἀθάνας habet. De vetere hoc Mineruae nomine monitum iam sup. Not. p. 553. occurrit illud ap. Aeschyl. laud. v. 170. vbi v. Intpp. 493. 507. cf. Paus. IX, 12. At ἄλσος Ἀπόλλωνος Ὀγκαίου ibid. VIII, c. 25. p. 650. in Antimachi versibus. Scilicet Ὄγκαι, κώμη Θηβῶν fuere, Schol. Lycophr. 1225. et Schol. Pind. O. 2, 47. vbi ipsius Mineruae cognomen ab illo vico ducitur. De nomine Phoenicio Onca Gale laudat Sel-

Selden. de Diis Syris IV, 2. Ἠλέκτραι, aliis Ἠλεκτρίδες, et Κρηνίδες ſunt Κρηναῖαι ap. Eurip. 1130. vbi v. Valk. — ἴσους ἴσοις ἔταξε, ſunt ipſa Euripidis verba Phoen. 757. add. Sophocl. Antig. 146. media vox vncinis incluſa eſt ab Commel. quia aberat Pal. abeſt quoque a Reg. 2. at a Reg. 3. ἴσους. male; nota eſt illa Graeci ſermonis elegantia. Fuere autem ſeptem illi duces Thebani ſecundum Aeſchylum: *Melanippus*, *Polyphontes*, *Megareus*, *Hyperbius*, *Actor*, *Laſthenes*, *Eteocles*. De ſingulis ibi videndum S. ad Th. 399 ſqq. περιγένοιντο, Pal. D. R. 3. pro vulgari περιγένοιτο.

ſ. 7. De *Tireſia* hic locus claſſicus. Conf. Callim. L. Pall. vbi Spanh. et laudd. ad e. l. et a Burm. ad Met. III, 322. inpr. Barth. ad Statium pluribus locis. Fabulam carmine elegiaco expoſuerat Soſtratus, cuius argumentum v. ap. Euſtath. ad Od. *κ*, p. 1665, 48. Εὑήρους. vnde

paſſim audit poetis Εὐηρείδης, vt Callim. L. P. 81. Theocr. XXIV, 70. Χαρικλέους Pal. V. D. male; eſt enim a Χαρικλώ. — Οὐδαίου. ſup. III, 4, 1. p. 185. ἄλλοι μὲν γὰρ, haec ratio remotiorem antiquitatem redolet; nam inuidere numen hominibus, iraſci, vltionem expetere, in illa ſunt frequentatiſſima. Φερεκύδης δέ. quae hic tradidit, copioſe ornata ſunt a Callim. L. P. 57 ſqq. οὖσαν γὰρ τὴν Χαρικλώ, quae ſequuntur, haud dubie ſcabra et mutila ſunt, itaque notam defectus interpoſui. Nam ſi vel maxime οὖσαν τὴν X. abſolute dictum accipias, deficit tamen ſubiectum in reliquis, cum ſenſus eſſe debeat: contigiſſe, vt, cum Diana vna cum Chariclo in fonte lauaretur, Tireſias venando ad eundem locum veniret, aeſtus lenandi cauſſa, nudamque deam videret. Leniſſima medela forte eſſet: οὖσαν γὴρ τῇ Χαρικλοῖ προσφιλῆ τὴν Ἀθηνᾶν αὐτόν γυμνὴν ἰδεῖν. Quod interponi-

nitur ἐπὶ πάντα ieiunum eſt; Vat. ἐπὶ πάντων. emendare licet ἐπιστάντα, vt iam Gale coniecit, vel ἐπιβάντα. ταῖς χερσὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ καταλαβομένην. vix ſana haec. nam, vt graeca ſint, debet eſſe τῶν ὀφθαλμῶν καταλαβέσθαι, *attingere oculos.* At nec καταλαβούσης idoneum eſſet. Spanhem. ad Callim. L. P. 82. καταβαλλομένην coniicit, male haec accommodans ad poetae verba: ὄμματα νὺξ ἔβαλεν. *nox eius oculos oppreſſit.* Sed illatum eſſe patet e margine τοὺς ὀφθαλμοὺς, quos adeo ſecluſi, vt ſit: ταῖς χερσὶν αὐτοῦ καταλαβομένην τυφλὸν ποιῆσαι. *manu ſua tactum eum excaecauit.* Gravius eſt, quod ap. Callim. eſt v. 82. *dicto deae* id factum: Ἃ μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματα νὺξ ἔβαλε. τὰς ἀκοὰς διαναθάρασαν. ita correxi, cum Fabri et Galei aſſenſu, prauam lectionem διαναθάρας ἅπασαν. vidimus hoc idem iam in Melampode ſup. I, 9, 11. p. 48. vbi Not.

p. 160. *συνιέναι.* Pal. (sed alterum in marg.) Dorv. perpetua variatione: de qua v. Dorv. ad Charit. p. 467. *σκῆπτρον . . κυάνεον.* scipionem, *σκῆπτρον*, etiam Callim. memorat v. 127. *μέγα βάκτρον.* sed quod *κυάνεον*, *caeruleo* seu nigricante colore, illud esse dixit, mirum, nec mihi aliunde notum. Aegius latere suspicatur, *κράνιον.* voluit *κράνειον*, *corneum*, non male hoc. Ἡσίοδος δέ *φησιν.* Hesiodea narratio ingeniose exposita ab Ouidio Met. III, 316 sq. Hyg. f. 75. cf. Ant. Lib. 17. et Phlegon Trall. de Mirab. 4. qui post Hesiodum laudat Dicaearchum, Clitarchum et Callimachum; hunc quidem temere; nam ille diversa amplexus erat, vt vidimus; Clitarchus autem in rebus Alexandri vix haec attingere potuit; nisi nomen a librario confictum est, potuit Phylarchus esse, e cuius historiarum libris multa passim fabulosa memorantur. In monte Cyllene haec facta, tra-

tradit quoque Phlegon l. c. Hygin. f. 75. vbi v. Munk. nam alii Cithaeronem memorant. ἐξ ἀνδρῶν Pal. D. mox idem Pal. περιτηρήσας, perpetuo errore in compendio hoc litterarum. Omissum autem, quod maximum hac in re; καὶ πλήξας αὐτοὺς, v. Ovid. Met. III, 327 sq. cf. Phlegon l. c. Ant. Lib. l. c. in quo nec minus corrupta lectio est. Ingeniosius autem haec adornata fuere ab aliis sic, vt serpente femina interemta fieret femina, mare occiso, iterum vir. v. Schol. Od. κ, 494. Schol. Lyc. 683. ἀμφισβητοῦντι Pal. coniicit Commel. fuisse ἀμφισβητοῦντε, non male; nisi de stupore huius librarii nimium constaret. δέκα ἐννέα μοιρῶν περὶ τὰς συνουσίας οὐσῶν. legebatur παρὰ, sed verum ipsi codd. subiiciebant Pal. Dorv. Regg. 1. 2. At Vat. ἐν ταῖς συνουσίαις. Quod vero XIX partes nunc commemorantur, e quibus IX. viris X. feminis assignat vates, non ab vetere

auctoritate, sed a foeda corruptela, aut interpolatione, profectum arbitror. Omnes vbique de X. partibus loquuntur; quarum vna viris, nouem feminis iudicio vatis impertiuntur. Iam corruptum versum alterum videbimus, et sensum illatum: decem partes voluptatis a feminis percipi: vt ap. Schol. Lycophr. ὅτι δεκαπλασίως ἐρᾷ τοῦ ἀνδρὸς ἡ γυνή. quo facto extitit ineptus homo, qui nouum computum iniret, et in XIX. partes totum illud dispertiretur. Vereor adeo, ne ab Apollodoro haec tantum scripta fuerint: ὁ δὲ ἔφη, δέκα μοιρῶν περὶ τὰς συνουσίας οὐσῶν, τὰς μὲν ἐννέα ἥδεσθαι γυναῖκα, reliqua omnia accessisse ab interpolatrice manu. Laborat et Barthius in h. l. ad Stat. Theb. II, 95. parum feliciter. τὸ ὑπὸ Τειρεσίου. totus locus qui sequitur, seu dolo seu incuria e margine est illatus. Fraudem iam percepere Faber et Gale: ille epitomatorem sapere locum pu-

putabat. Sunt verſus ex Melampodia, vt Schol. Lycophr. 682. 683. diſerte tradit; eam Heſiodo tribui ſolitam iam ſupra vidimus Not. p. 157. 158. cf. Pauſ. IX, 31. accedit nunc huic iudicio Apollodori auctoritas. οἴην μὲν, recepit Commel. cum Pal. Vat. et al. at ed. Rom. ἴην, nec aliter Schol. Lycophr. l. c. metro violato. Τὰς δὲ δέκ' ἐμπίμπλησι. Similiter τὰς δὲ δέκ' ἐμπίπλησι Schol. Lycophr. l. c. Schol. Od. ν, 494. quem ſenſum hi homines habuerint, indigni qui vel vnam voluptatis huius partem perciperent, non aſſequor; manifeſtum fit legendum eſſe Ἐννέα δ' ἐμπ. nam e decem partibus vna detracta ſuperſunt novem. Recte quoque Phlegon διότι μοιρῶν δέκα, τὸν ἄνδρα τέρπεσθαι τὴν μίαν, τὴν δὲ γυναῖκα τὰς ἐννέα. In fine verſus codd. habent νοήματα. Haeſit et Munker. Hygin. f. 86. n. 6. in h. l. ſed tricas facit, nil expedit. Ἐγένετο δὲ

καὶ πολυχρόνιος. Vere hoc quidem dictum, ſed vix ab Apollodoro. Adſcriptum ex Callimacho erat L. P. 127. Δώσω καὶ βιότῳ τέρμα πολυχρόνιον. Septem aetates vixiſſe tradebatur in Melampodia: verſus, ſed corrupti, ſunt ap. Schol. Lycophr. 682.

(p. 211. III, 6, 7.) μαντευόμενος. ſane μαντεύεται vates, recte, ſed et μαντεύονται qui conſulunt, vt ſup. f. 6. extr. Eteocles ἐμαντεύετο. cum autem h. l. adiectum ſit εἶπε, ſuſpicor fuiſſe μαντευομένοις εἶπε *conſulentibus reſpondit*, vt alibi ſaepe: et inf. c. 7, 2. μαντευομένοις αὐτοῖς ὁ θεὸς ἐθέσπισε. Ἄρει σφάγιον ad placandum eum, cum iras ex dracone caeſo ſup. c. 4, 1. ſuſceptas nondum depoſuiſſet. Phoeniſſ. 940 ſq. Vaticinium hoc de Menoeceo pro patria immolando et ipſam rem perſequutus eſt Eurip. in Phoeniſſ. 841 ſqq. inpr. 937 ſq. Statius lib. X, 589. 620. 756 ſq. πρὸ τῶν πυλῶν.

λῶν. sic Vesl. Dorv. et emendarat Faber. vulgo πρὸς τ. Pugna facta est ad Ismenum: Paus. IX, 9. p. 729. etsi is vnam tantum factam pugnam meminit. De altera mox videbimus. Ordinem, qui hic est, pugnandi et oppugnandi variant tragici. Accessum ad muros oppugnandos v. in Aeschyl. S. ad Th. 384 sq. in Phoeniss. 1100 sqq. vbi mox Argiuis recedentibus exeunt Thebani, et fratres ad singulare certamen deueniunt; tunc Argiui fugantur. Etiam apud Statium primo die, Amphiarao terra hiante absorpto, recedunt Argiui (lib. VIII pr.) Altero die iterum pugnatur, ἀριστεύει Tydeus, tandem occumbit; (lib. VIII. ad. f.) tertio propius ad Ismenum pugnatur, praecipuam laudem fert Hippomedon, sed occumbit is cum Parthenopaeo (lib. IX.) quarto Menoeceus se immolat, oppugnatur vrbs, perit Capaneus fulmine ictus, (lib. X.) recedunt ab vrbe Argiui, fit pugna

gna fratrum. Nocte insequente Argiui castra relinquunt. De *Capaneo* late Phoen. 1179 sqq. Statius X, 827 sqq. *δι' αὐτῆς*. Pal. *δι' αὐτοῦ. καὶ Ζεὺς*, forte, *ὁ δὲ Ζεὺς*.

f. 8. *τρόπαιον τῶν Ἀργείων γίνεται.* Nihil suppeditant codices, non tamen *τρόπαιον* pro *τροπὴ* dictum vsquam memini. restituendum adeo et h. l. arbitror *τροπὴ τῶν Ἀ. γίνεται.* In Phoeniss. 1482. Thebani *Διὸς τρόπαιον ἵστασαν βρέτας*, quod vellem viri docti illustratum dedissent: estne pro *Διὸς τροπαίου*? an fuit eius signum pro tropaeo? Sophocl. Antig. 147. duces Argiui *ἔλιπον, Ζηνὶ προπαίῳ πάγχαλκα τέλη.* omnino res huc vocari non potest: nam pugna nunc procedit: *ὡς δὲ ἀπώλλυντο πολλοί.* inde *pugna Eteoclis et Polynicis*, tam copiose descripta et ornata in Phoeniss. 1365 sqq. Nunc iterum pugna facta: haec vtique ad Ismenum: ad cuius ripas fugere Amphia-

phiaraum mox videbimus. Sed et Pind. N. 9, 53. Ἰσμηνοῦ δ' ἐπ' ὀχθαῖσι sq. οἱ Ἀσταικοῦ παῖδες. Male codd. Ἀστυάγους. eorum nomina, quae sequuntur, *Ismarus*, *Leades*, *Amphidicus*, *Melanippus*: hic quidem omnium clarissimus, v. Aeschyl. S. ad Th. 413 sq. facta iam eius mentio sup. I, 8, 5 extr. p. 38. itaque is intelligendus, quoties poetae *Astaciden* memorant. Caesus ab eo Tydeus (v. inf. s. 8.) et Mecisteus, Adrasti frater: Paus. IX, 18. pr. *Leades* forte fuit Λειάδης. Apud Aeschyl. 480. opponitur Eteocloo Megareus, Creontis f. Ἐτεοκλέα male Med. Pro Ἀμφίδικος est, quod iam Gale et alii monuere, Ἀσφόδικος Paus. IX, 18 extr. ὡς δὲ Εὐριπίδης φησί. in Phoenis. 1160 sqq. auctoritatem Antimachi accessisse, e Pausania l. c. discimus. de Periclymeno cf. mox s. 8. *Melanippus* ὁ λοιπὸς τῶν παίδων. inserunt Ἀστυάγους codd. ἡμιθνῆτος correxi assentientibus Pal.

D.

D. Ox. Regg. pro vitioſo ἡμιθνήτου. De *Tydeo* propter immanitatem immortalitatis munere excidente v. inpr. Schol. Pind. N. 10, 12. alios ap. Burm. ad Ouid. Ibin 517. τιτρωσκόμενος δὲ Τυδεὺς ἔκτεινεν αὐτόν. haec parentheſi incluſa, ne ſenſum turbent, vereor ne aliena manu inculcata ſint. nam importuna ſunt. etſi vere ita factum, vt Tydeus vulneratum ſe ſentiens telum in Melanippum vibraret, v. Statius VIII, 725 ſqq. Gale poſt Aegium emendabat ἔτινεν αὐτὴν, *illud poena affecit* (ſaltem, caput contumelioſe foedauit) ſed hoc multo magis alienum. Barth. ad Stat. VIII, 718. τιτρωσκ. γὰρ pro δὲ ſatis eſſe putabat. Occiſum Melanippum ab Amphiarao, diſerte narrat Pauſan. IX, 18 pr. p. 745. etiam Schol. Il. ε, 126. cum Schol. Lycophr. 1066. Ab Amphiarao caput caeſi iam ante Melanippi reciſum ait noſter. At a Capaneo caput auulſum narrat Statius l. c. 746 ſq.

746 sqq. ὁ δὲ διελὼν τὸν ἐγκέφαλον, ἐξερρόφησεν (ἐξερόφησε D. R. 3.) αὐτόν. ita vulgo legitur et interpungitur: at *cerebrum* vix *diuisum* esse putem, sed *caput*, *cranium*. mutanda adeo interpunctio: ὁ δὲ διελὼν, (sc. τὴν κεφαλὴν.) τὸν ἐγκέφαλον ἐξερρόφησεν αὐτός. aut enim αὐτὸς legendum, aut αὐτὸν expungendum, id quod malim. Schol. Lycophr. l. c. 1066. διασχίσας ἐκείνου τὴν κεφαλὴν, ἀπερρόφησε τὸν ἐγκέφαλον. In Schol. Pind. N. 11, 43. est: τούτου δοκεῖ διὰ τὴν ὀργὴν λαβὼν ὁ Τυδεὺς τὴν κεφαλὴν, καὶ ῥήξας, ἐκροφῆσαι τὸν ἐγκέφαλον. At altero loco, N. 10, 12. degustasse carnem narratur; in hoc et versus ex Meleagro Euripidis afferuntur: εἰς ἀνδροβρῶτας ἡδονὰς ἀφίξεται πάρηνα Τυδεὺς γένυσι Μελανίππου σπάσας: quibus eo deuenturum Tydea significat, vt, voluptate ex esu carnis humanae capta, ore dilaniet caput Melanippi. De iis vss. consulendus

v. c.

v. c. Valk. Diatr. p. 142. ἀπέσχε τε καὶ ἐφθόνησεν. illud ἀπέσχε τε neſcio quomodo me inuito admiſſum eſt: non enim deterius eſt vulgatum ἐπέσχε, *inhibuit:* nam erat in eo, vt conceſſum a Ioue afferret; nunc munus retraxit, eumque auerſata refugit: cf. Statium l. c. 759 ſqq. apud Schol. Pind. l. c. eſt τὴν ἀθανασίαν παρήγαγε, h. παρεῖλε. Faber et Gale emendabant ἀπέσχετο καὶ ἐ. quod ne Graecum quidem eſt: ſaltem ἀπέσχε τε καὶ ἐ. *auertit.* Pal. ἐπέσχετο καὶ ἐ. Schol. Pind. N. 11, 43. διὸ καὶ ἀπεστράφη ἡ Ἀθηνᾶ τότε κομίζουσα αὐτῷ τὴν ἀθανασίαν. Eadem voce vtitur Schol. Il. ε, 126. vbi porro narrat, immortalitatem hinc Tydei precibus conceſſam Diomedi: quod idem tradit Schol. Pind. N. 10, 12.

Amphiarai mors celebratiſſima: Late Statius VII, 690. ſed minus felix in hac operis parte. Pauſ. IX, 8. p. 727. παρὰ πο-

ταμὸν Ἰσμηνόν. in via a Potniis verſus Thebas Pauſ. ibid. Locus *Harma* dictus, vt multi, v. c. Schol. Il. β, 499. et Euſt. Steph. Byz. h. v. Strabo IX, p. 619. C. Pro Ἰσμηνὸν, mira deprauatione Pal. Ἰωδηνὸν, Vat. Ἰδυνὸν, Dorv. Ἰδηνόν. Pal. quoque περὶ π. *a Periclymeno*: cf. Nem. 9, 61 ſq. Pind. vbi Schol. monet eum Neptuni et Chloridis e Tireſia natae eſſe filium, diuerſum ab altero, Nelei filio: de quo ſup. I, 9, 9. p. 47. Neptuni filium dixerat quoque Eurip. Phoen. 1163. et inde noſter paullo ante, cum Parthenopaeum ab eo caeſum traderet. *Bato* et ipſe pro heroe habitus Argis: v. Pauſ. II, 23. Eius ſignum Delphis viderat Pauſ. X, 10. et in arca Cypſeli idem expreſſus, V, 17. p. 420. ὡς δὲ ἔνιοι, Ἐλαττωνῷ. videndum erit, qui alii ita tradiderint; alioqui pro corrupta habebo lectione: Pal. ἐλαττόνων Med. et Vat. ἐλάττω. Dorv. R. 3. ἐλάττω-

τωνον. ἐκρύφη Pal. sed aut ἐκρύβη, aut ἐκρύφθη dicendum. ἀθάνατον αὐτὸν ἐποίησεν Pal. ἐποίει. nam viuus, ἔμψυχος ad inferos descendit, quod Soph. El. 845. πάμψυχος ἀνάσσει. Cultus pro heroe apud Argiuos, et apud Oropios Boeotiae. Apud hos quidem celebre eius fuit μαντεῖον v. Paus. I, 34. *Adrastus* vnus e ducibus cladi superstes, equi *Arionis* beneficio ereptus (vt Hygin. f. 70.) nobile inter poetas argumentum. Arionis ipse Homerus mentionem facit Il. ψ, 346. 7. (nam Statium VI, 301 sqq. memorare nolo.) de eius stirpe v. Schol. ad e. l. e Cyclicis, vt in fine subiicitur, et Paus. VIII, 25. p. 650. In verbis Ἄδραστον δὲ μόνον ἵππος διέσωσεν Ἀρίων vestigia versus facile agnoscas. Barthius ad Stat. Theb. II, 197. in cod. Pal. margine adscriptam viderat vocem Ἀντιμάχου, e cuius Thebaide eum superesse suspicatus erat is, qui adscripsit; Alios eius

ver-

verſus de Arione appoſuit Pauſ. l. c. vnde diſcimus, cum Arione alterum equum Caerum fuiſſe; Arionem Terra editum; cum in Apollodoro Ceres, in Erinnyn mutata, mater ſit, vt et apud Schol. Il. l. c. et Schol. Lycophr. 153. cf. Pauſ. p. 649. Laudatum verſum explet Barthius ſic: Ἄδραστον μόνον ἵππος ἔσωσεν δῖος Ἀρίων. felicius Mitſcherl. noſter Epiſt. crit. p. 33. Ἄδραστον δὲ μόνον δῖος διέσωσεν Ἀρίων. Idem acute ſuſpicatur totum locum e margine in Apollodori verba irrepſiſſe. Tametſi Apollodorus ipſe poetae verba in animo habere potuit; vti etiam Strabo IX, p. 619 C. τὸν δὲ (Adraſtum) διὰ τοῦ Ἀρείονος σωθῆναι. Ceterum in Homero Ἀρείων eſt. Ἀρίων in Pauſ. et Heſych. inuenerat quoque Ἀρίονα ſcriptum in Homeri exemplaribus Euſtath.

Cap. 7.

ſ. 1. *Creon* poſt Eteoclem regnum Thebarum recuperat, quod iam Laio oc-

ciſo tenuerat; nam ſecundum tragicos vnus idemque Creon habetur. Expellit ille nunc demum Oedipodem, ſecundum Phoeniſſas Euripidis 1580 ſqq. et Statium Theb. XI, extr. cf. Schüz. V. C. ad Aeſchyl. Exc. p. 480. Eius inhumanitas, cum Polynicis et Argiuorum corpora ſepulturae iure interdiceret, celebrata a tragicis, vt et *Antigones* pietas in fratrem: v. Aeſchyl. S. ad Th. 1005 ſq. et Sophoclis Antigonen. Fuit alia Antigone Euripidis. cf. Hygin. f. 72. καὶ Φωραθεῖσα ὑπὸ Κρέοντος, αὐτὴν τῷ τάφῳ ζῶσαν ἐνεκρύψατο. ſcabra oratio. Si Φωραθεῖσα abſolute dictum eſt, debebat ſaltem ſequi ἐνέκρυψε. In ed. Par. eſt αὐτὴν, lapſu verius, quam conſilio. Sed illa non ſponte, ſed a *Creonte coacta*, defoſſa eſt. in Pal. ἐνεκρύφα. fuit puto καὶ Φ. ὑπὸ τοῦ Κ. αὐτῇ τῷ τάφῳ ζῶσα ἐνεκρύφθη. *Adraſti* ἱκετεία clara inprimis in Athenarum laudibus: vt Iſocr. Paneg. 15.

v.

v. Stat. Theb. XII. Eadem et Theſei humanitas argumentum fecit Supplicibus Euripidis: etſi ibi res Eleuſine geritur, non Athenis. Add. Diod. IV, 65. extr. Pauſ. I, 39. Plutarch. Theſ. p. 14. A. vnde patet noſtrum tragicos ſequi, qui haec ita narrarunt, vt armis ſepulturam extortam dicerent. ἐπὶ τὸν Ἐλέου βωμόν. v. Not. ſup. p. 496. Reſpexit locum noſtri Zenob. I, 30. (p. 9. vbi leg. τοὺς νεκροὺς ἐξήτουν.) ἱκετηρίαν θεὶς, habet e poeta, puto: pro ἱκέτης γενόμενος. Sepultura facta per ſeptem buſta, de quibus v. Pind. N. 9, 56. Adducuntur VII. ducum corpora Athenas ap. Eurip. Suppl. 755. Εναιάνη omnes codd. *Euadnes* hoc facinore nihil nobilius in his fabulis: v. Eurip. Suppl. 990 ſqq. Ἴφιδος male erat editum; Ἴφιος ſcripſi ipſis codd. auctoribus; ſed et nota res; prodit ipſe Iphis ap. Eurip. l. c. 1032. Iphios filium Eteoclum vidimus ſup. c. 6, 3 extr.

Hygini errorem, qui Phylaci filiam prodit Euadnem, corrigit Munk. ad f. 243. n. 5. ἑαυτὴν βαλοῦσα. quis non flagitet ἐμβαλοῦσα. tamen et Zenob. l. c. βαλοῦσα.

f. 2. *Bellum Epigonorum.* Eſt de eo bello hic, qui ſequitur, inter locos claſſicos: add. Diod. IV, 66. et Weſſel. Pauſ. IX, 5 et 9. qui alios auctores habuit. Expoſitum id bellum eſſe debuit ab Hellanico et ab Ephoro; fuit vero etiam vetus carmen, Homero a multis tributum, teſte Pauſania IX, 9. p. 729. cui valde illud probatum: ἔπη εἰς τὸν πόλεμον τῶν Ἐπιγόνων. vnde puto haec eadem a Dionyſio in Cyclum mythicum fuere adoptata, vna cum Alcmaeonis rebus. Nam fuere in hoc bello praecipuae partes *Alcmaeonis:* cuius nomine inſcriptum fuit aliud epos, ἡ Ἀλκμαιωνὶς, de qua vide v. c. Schol. Oreſt. Eurip. 998. cf. Bentlei. Ep. ad Millium p. 19. illa tamen non

non tam bellum, quam Alcmaeonis ſeriora fata (v. ſ. 5. ſq.) expoſuiſſe videtur; ad quae, praeter Steſichori Eriphylen, ſpectauere tragoediae, alia Sophoclis, Alcmaeon, eiusdem alia, Eriphyle, ſi vere fuit diuerſa, Euripidis alia Ἀλκμαίων ὁ διὰ Ψωφῖδος (v. inf. ſ. 5.) Latine ex his vnam verterat Ennius (v. inter fragm. Ennian. p. 281 ſqq.) aliam Accius. Sed ipſum bellum attingere debuit alia Aeſchyli, alia Sophoclis fabula: Epigoni. Ceterum videor mihi in his fabulis non tam veteres narrationes et priſcam famam, quam poetarum ingenia antiquiores fabulas, inprimis Thebaidis, aemulantia deprehendere. Ipſe numerus ducum ſeptenarius ductus ab illo altero τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, cuius auctor Aeſchylus traditur a Pauſ. II, 20. p. 156. — οἱ τῶν ἀπολομένων. Pal. D. ἀπολλομένων, — ὁ θεὸς ἐθέσπισε. huc pertinent illa oſtenta meliora, quae Sthenelus iactat:

cepimus, inquit, *Thebas πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀρωγῇ*, contra quam in prima ad Thebas expeditione malis ominibus vſi erant Argiui, cumque iis non paruiſſent, foeda clade pulſi rediere: haec eſt ſtultitia, hae ſunt *ἀτασθαλίαι*, quibus periiſſe eos ait: Il. δ, 405-9. *Ἀλκμαίωνος ἡγουμένου.* Pal. V. M. D. R. 3. *Ἀλκμαίων ἡγούμενος.* nec puto aliter in ſuis habuit Aegius. ſuſpicari liceret hoc tanquam lemma in margine appoſitum fuiſſe *Ἀλκμαίων ἡγούμενος*: nam intra ſex ſeptemue lineas eadem res ter repetitur: et videri a deo hoc tantum reſponſum fuiſſe, fore eos victores: *ὁ θεὸς ἐθέσπισε νίκην.* Diodorus tamen, etſi in aliis recedit a noſtro, nec minus diſerte IV, 66. *ἔλαβον δὲ χρησμὸν παρ' Ἀπόλλωνος, πολεμεῖν . . στρατηγὸν ἔχοντας Ἀλκμαίωνα τὸν Ἀμφιαράου. ὅμως στρατεύεται.* Barthius legebat *οὐδαμῶς.* ſed iam Galeus improbauit. *τὸν πέπλον.*

le-

legebatur antea: τὸν ὅρμον καὶ τὸν πέπλον. quae omnia abſunt Dorv. at verba τὸν ὅρμον καὶ exulant Pal. Med. Ox. R. 3. recte, quod etiam Gale monuit; nam monile illa iam antea acceperat a Polynice, ſup. c. 6, 2. nunc a Therſandro peplum, vt, quemadmodum patrem in ſuperiore bello, ita nunc filium ad arma capienda adduceret. Accedit Diodor l. c. de Therſandro eiusque progenie v. Pind. Ol. 2, 76. et ibi Schol. Periit ille in bello Troiano, a Telepho in Myſia occiſus. v. Pauſ. IX, 5. p. 722. τοὺς παῖδας, Alcmaeonem cum Amphilocho, vt ſtatim videbimus. Memorantur Odyſſ. o, 248. cum ſua ſtirpe; add. Pauſ. VI, 17. p. 494. et V, 17, p. 420. ἡγεμόνα Ἀλκμαίωνα. Diuerſis modis haec ab aliis tractata fuiſſe neceſſe eſt; ap. Eurip. Suppl. 1215. Aegialeus et Diomedes duces ſunt; quemadmodum in Diomedem rerum ſummam deuoluit ingenioſus auctor epici carminis (the *Epigoniad* by *W.*

Wilkie.) ap. Pindar. P. 8, 67. dux eſt Adraſtus; quem morte Aegialei audita moerore confectum apud ſe Megarenſes tradebant: Pauſ. I, 43. p. 103. idem cum filio Hipponoo in rogum ſe immiſiſſe narratus ab alio poeta: v. Hygin. f. 242. Θήβας ἐπολέμουν. perperam Faber: Θήβαις v. ſup. c. 6, 3. p. 610. Ἀ. Ἀμφιαράου καὶ Ἀμφίλοχος ingratus erat olim ordo, quem mutaui ſuffragantibus codd. P. M. R. 3. Εὐρύπυλος Μηιστέως manifeſtum vitium eſt in prima voce. Εὐρύαλος iam ſup. I, 9, 13. p. 52. Meciſtei filius memoratus fuit. v. Not. p. 168. add. Pauſ. p. 156. 183. Nomina ſeptem ducum Epigonorum ſunt quoque ap. Hygin. f. 71. ſed deficiunt apud eum duo nomina corrupta. et ap. Euſtath. p. 489 extr. qui nouem annumerat, nec non ap. Pauſan. II, 20. p. 156. cf. X, 10. p. 822. In Alcmaeone, Aegialeo, Therſandro, Diomede, Sthenelo, plerumque conueniunt; ſed

ſed Parthenopaei filius *Promachus*, quem et Pauſ. agnoſcit, Euſtathio eſt Stratolaus, Hygino Theſimenes, niſi vox corrupta; Euryalum Meciſtei etiam Pauſ. Polydorum Hippomedontis Pauſ. et Euſt. memorant; hic et Melontem Eteocli.

ſ. 3. *Pugna* facta *ad Gliſſantem* vrbem Boeotiae (Pauſ. IX, 19. p. 746. 7. Schol. Pind. P. 8, 68.) *Laodamas* Eteoclis f. (cuius tutor Creon etiam in fabulis memoratus: Pauſ. IX, 10. p. 730.) dux Thebanorum, *Aegialeum* interimit, qui ex ducibus ſolus occubuit; vt ex ſeptem olim ducibus vnus pater Adraſtus fuerat ſeruatus: cf. Schol. Pind. l. c. Pauſ. l. c. et IX, 5. p. 722. IX, 9. p. 729. add. Herodot. V, 61. *Laodamantem Alcmaeon* occidit. At apud Herod. V, 61. et Pauſ. l. c. p. 722. Laodamas nocte poſt cladem acceptam in Illyrios ſe recipit: (quae res forte fabulas ſup. 5, 4. de Cadmi in Illyricum ſeceſſu recoxit)

Τλ-

Τιλφοῦσσαν refinxi, pro Τιλφουσίαν, vt legebatur ex Aegii caſtigatione, quod vtique relinquere poteram; in codd. eſt Τραφουσίαν. Sane quidem Τράφεια, vrbs Boeotiae, a Steph. Byz. memoratur; ſed de Tireſiae morte ad fontem Tilphuſſam res eſt ſatis explorata. v. Pauſ. IX, 19. VII, 3. Diod. IV, 67. erat is in monte Tilphuſſio haud longe a lacu Copaide ad Haliartum (cf. Pauſ. IX, 18. p. 745 extr.) Scribitur Τιλφοῦσσα (ex Τιλφόεσσα) et Τιλφῶσσα. de ſcriptura, quae valde fluctuat, cf. Scheff. ad Pauſ. p. 776. et Weſſel. ad Diod. l. c. IV, 66. Aegius Strabonem ſe ſequi profeſſus Τιλφουσίαν ſcripſerat, ſed in illo lib. IX. p. 630 B. eſt Τιλφῶσσα. Τιλφοῦσσα adoptaui, quoniam Vatic. pro var. lect. id offerebat. παραγενομένων αὐτῶν. Pal. περιγ. αὐτοῦ τὸν βίον non *ſuam*, ſed *ibi*. πόλιν Ἑστιαίαν κτίσαντες κατῴκουν. Non de Euboeae Heſtiaea cogitandum: fuit alia Acarnaniae, alia

alia circa Olympum, teſtante Steph. Byz. vti Heſtiaeotidem ſub Oſſa et Olympo collocat Herod. I. 56. ſerior tamen Heſtiaeotis in occidente Theſſaliae quaerenda. Iam autem Pauſanias p. 728. captis Thebis alios in Illyricum, (cf. p. ſup.) alios ait in Theſſaliam conceſſiſſe et montem Homolen occupaſſe. Haec ipſa loca, quae primo Thraces, tum Pelasgi (cf. Dionyſ. Hal. I, 18.) incoluerant, inſidebant tum Dores: v. ſup. Not. p. 477. adeoque non diuerſa ſunt, quae Diodorus habet IV, 67. *αὐτοὶ δὲ μεταναστάντες ἐκ τῆς πόλεως, ἐπὶ Δωριεῖς ἐστράτευσαν, καὶ μάχῃ νικήσαντες τοὺς ἐγχωρίους, ἐκείνους μὲν ἐξέβαλον ἐκ τῶν πατρίδων.* eiecti ſuis ſedibus Dores. inde dilapſi, occuparunt Doridem ſ. tetrapolin Doricam.

ſ. 4. *Thebae* captae traduntur a victoribus *Therſandro* Polynicis filio. Pauſ. IX, 8. p. 722. rediit mox in eam pars profugorum, v. Diod. l. c. manſere tamen per longum tempus Thebanorum

res

res valde attritae: cf. Strab. IX. p. 632 B. *Manto* Delphos missa: vnde illa Clarum et Colophonem venit. v. Schol. Apollon. I, 308. Paus. IX, 33. pr. VII, 3. pr. Mela I, 17. Apud Diod. IV, 66. illa Daphne est.

s. 5. Probabile fit, narrationem, quae sequitur, *ex Alcmaeonide* (v. sup. ad s. 2. pr.) esse petitam. Μετὰ δὲ τὴν Θηβαίων ἅλωσιν. recepi τὴν, assentientibus codd. Pal. V. M. D. R. 3. scribendum quoque Θηβῶν. ipsi Thebani effugerant. Mox Pal. καὶ ἐπ' αὐτοῦ. quod ferri potest. V. R. 3. ἐπ' αὐτῷ. Aegius in suis repererat ἐπ' αὐτῶν et correxit ἐπ' αὐτόν. χρήσαντος A. Apollo iusserat matrem vlcisci, quod saepe apud poetas memoratur. Mox μᾶλλον post ἔνιοι μὲν otiosum, repetitum esse suspicor ex antec. versu. Animaduertit idem Emperius. — Ἐρινὺς Pal. et al. ex more. Fugit autem Alcmaeon Argis, nam ibi piaculum com-

commiſſum. *Oicles* pater Amphiarai, adeoque auus Alcmaeonis, illo adhuc tempore ſuperſtes; cum alii eum in expeditione Herculis aduerſus Laomedontem obiiſſe traderent: ſup. II, 6, 4. Not. p. 445. Eius monumentum in Arcadia viderat Pauſ. VIII, 36. p. 673 extr. παραγενόμενος Pal. εἰς Ψωφῖδα, ita ſcribendum, non Ψωφίδα, quod iam monitum a Bentleio. Vrbs fuit Arcadiae *Pſophis*, antea Phegia dicta, de qua Pauſ. VIII, 24. Phegeus ibi vixit: v. Pauſ. ibid. p. 646. add. Burm. ad Ouid. Met. IX, 412. Iam ad ea, quae hic eueniſſe narrantur, ſpectauit Euripidis Ἀλκμαίων διὰ Ψωφῖδος, ſed eius argumentum mox ipſe Apollodorus dabit ſ. 7. *Arſinoe.* Alpheſiboea eſt Pauſ. l. c. p. 646. καθαρθεὶς δὲ ὑπ' αὐτοῦ. Pal. M. D. R. 3. ὑπ' αὐτῷ. Vat. ὑπ' αὐτῶν. male. χρήσαντος αὐτῷ τοῦ θεοῦ. vulgatum erat αὐτοῦ, quod vitio laborare Emperius quoque viderat. παρ' ἐκεῖ-

ἐκεῖνον. Commel. coni. παρ' ἐκείνου, *ab ipso*: sed illud est: *iuxta, apud fluuium.* πόλιν διαλαμβάνειν insolenter dictum. Faber et Gal. *urbem condere, munire,* interpretantur; erit saltem, locum vrbi condendae designare. Pal. V. M. R. 3. πάλιν διαλ. etiam Aegii libri sic legebant: legitur ergo πόλιν ex eius correctione. An fuit πάλιν νοῦν ἀπολαμβάνειν? nam oraculum ita se habebat: vt ab insania liberetur, esse ei adeundam terram, quae tum, cum scelus committeret, nondum solem sensisset: Paus. l. c. p. 646. med. VIII, 24. Thucyd. II, 102. Apollinem — ὑπειπόντα οὐκ εἶναι λύσιν τῶν δεινμάτων, πρὶν ἂν εὑρὼν ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ κατοικίσηται, ἥτις, ὅτε ἔκτεινε τὴν μητέρα, μήτε ὑπὸ ἡλίου εωρᾶτο μήτε γῇ ἦν. Nisi oraculi verba diuersis modis tradita fuere, Apollodorus parum diligenter illud expressisse dicendus est. Ad *Oeneum* venit, cuius senectam ad seriora tempora pro-

protraxere poetae tragici, vt haberent nomen illuſtre in his fabulis. Malis et aerumnis ille oppreſſus; vnde ap. Athen. VI. p. 223 C. in notis Timoclis Comici verſibus, quomodo mala aliena vel in tragoediis aegritudinem leuare poſſint: Γέρων τις ἀτυχεῖ; κατέμαθε τὸν Οἰνέα. De eo cf. ſup. I, 8, 5. 6. et Not. p. 130. 1. vbi Diomedem cum Alcmaeone vidimus Calydonem adiiſſe. v. Strabo X, p. 709 B. ex Ephoro. καὶ ξενίζεται παρ' αὐτοῦ. P. D. R. 3. παρ' αὐτῶν, f. pro αὐτῷ. iidem mox ὑπ' αὐτῶν. καθαίρεταί τε ὑπ' αὐτοῦ. ergo luſtratur *a deo fluuio?* κατώκησε, poterat locum habere κατῴκισε, quod etiam in Thucyd. l. c. eſt. ſed et illud recte. Ad oſtia adeo Acheloi circa Oeniadas terra aggeſta alluuie nouum fecit littus, in quo Alcmaeon conſedit. *Callirrhoe,* Acheloi filia, etiam ap. Pauſan. l. c. haec eſt, de qua Ouid. Rem. 455. *Amphilochi frater ne Phegida* (Arſinoen) *ſemper amaret,*

Callirhoe fecit parte recepta tori. Simulasse h. l. fertur Alcmaeon se velle Apollini Delphico dedicare monile Eriphyles. Convenit fere Paus. p. 646 extr. At alii e responso dei id factum narrarunt; nam fors ipsa extat ap. Athen. VI. p. 232. (repetita ab Eustath. p. 1697, 42.) ex Ephori lib. XXX. historiarum: Ἀλκμαίονι μὲν (ὁ θεὸς ἔχρησε) πυνθανομένῳ, πῶς ἂν τῆς μανίας ἀπαλλαγείη· Τιμῆεν μ' αἰτεῖς δῶρον, μανίαν ἀποπαῦσαι· καὶ σὺ φέρειν τιμῆεν ἐμοὶ γέρας, ᾧ ποτε μήτηρ Ἀμφιάραον ἔκρυψ' ὑπὸ γῆν αὐτοῖσι σὺν ὅπλοις. διὸ παραγενόμενος. Pal. D. παραγενομένου. male inculcatum διὸ, itaque cancellis inclusi. mox scribe iterum Ψωφῖδα. τεθεσπίσθαι . . ἑαυτοῦ. immo ἑαυτῷ. τὸν ὅρμον ὅταν Pal. V. ὅταν omnino excidit R. 3. et ὅταν τὸν ὁ εἰς Δ. absunt Dorv. ὑπὸ τῶν τοῦ Φηγέως παίδων. in super. edd. nomina adiecta erant, Τημένου καὶ Ἀξίωνος. sed haec e Pausan. l. c.

l. c. VIII, 24. p. 646 extr. inſeruit Aegius, quod iam animaduertit Gale. Nam a codd. illa abſunt; et ſequuntur mox alia nomina *Pronous* et *Agenor*. Videntur adeo poetae in his variaſſe. Ceterum ad haec referendus verſus Ouid. Met. IX, 412. *Cognatumque latus Phegeius hauſerit enſis*. *Arſinoe* putanda eſt amorem in Alcmaeonem retinuiſſe et fratres ob caedem factam obiurgaſſe; quod illi aegre ferentes ſororem in Arcadiam abducunt ad *Agapenorem*, Tegeae regnantem; eſt is idem, qui Arcadas ad Troiam duxit Il. β, 609. cf. Pauſ. VIII, 5. filius Ancaei, qui in Calydonia venatione obierat ſup. I, 8, 2. p. 34. 35. In fine ordo eſſet concinnior καταψευσάμενοι αὐτῆς τὸν τοῦ A. φ.

ſ. 6. Ordo verborum minus gratus pro τοὺς γεγεννημένους αὐτῇ ἐξ Ἀλκμαίωνος παῖδας. Callirrhoes filii ex Alcmaeone erant *Acarnan* et *Amphoterus*, qui

poſtea memorabuntur. γενέσθαι τελείους: Huc ſpectant verſus Ouid. Met. IX, 413. *Tum demum magno petet hos Acheloia ſupplex Ab Ioue Callirhoe natis infantibus annos.* vbi v. Lactant. οἵτε Φηγέως παῖδες ed. Rom. ὄντε et ἀναθῆναι, vitioſe. Sed Commel. recte οἵ τε cum Pal. V. M. Iungenda autem: οἵτε τοῦ Φ. παῖδες . ... καὶ οἱ τοῦ Ἀλκμαίωνος παῖδες. Mox debet ſcribi οὗτοι δὲ ἀνελόντες, etiam tollendum τε poſt παραγενόμενος.

ſ. 7. εἰς Δελφοὺς ἀνέθεντο. tamen et hic *monile* furto ablatum Phocenſi homini cauſſa inſaniae et euerſae domus fuit. Gale laudat Athenaeum, apud quem eſt locus lib. VI, p. 232 ext. 233. ex Ephoro; ſed diſerta narratio eſt ex Phylarcho ap. Parthen. c. 25. ſpectat ea ad bellum Phocenſe, et erat tum repoſitum monile ἐν τῷ τῆς προνοίας Ἀθηνᾶς ναῷ, quae aedes erat Delphis, teſte Pauſ. X, 8. p. 819.

p. 819. extr. *Acarnan* autem conditor Acarnanum etiam ap. Thucyd. l. c. verba aduocat Strabo. antea Curetes haec loca tenuerant. Ab ipso Alcmaeone occupatam Acarnaniam tradiderat Ephorus; v. Strab. VII. p. 501. C. 502. A. X, p. 710. A. B. Habuit et haec regio fabulas suas. De Ambraciae originibus v. Antonin. Lib. c. 4. Εὐριπίδης δέ φησιν. haud dubie in Alcmaeone διὰ Ψωφῖδος. sup. p. 639. 646. de quo v. Bentl. Epist. ad Mill. p. 19. et Eurip. fragm. A nemine tamen edoctum te videas, quid poeta per illud διὰ Ψ. declarauerit. Nisi fallor, Alcmaeon Psophidem transgressus Corinthum modo adierat; nam hic scenae locus fuisse videtur; etiam regis nomen Creon est, vt in fabula Medeae Creon Corinthi rex erat. eius filius vel filia intelligenda in fragm. Alcmaeonis Eurip. n. VIII. ὦ παῖ Κρέοντος etc. κομισάντων Vat. Verba δοῦναι τρέφειν Κορινθίῳ

ρινθίων deerant ed. pr. et acceſſere e Pal. conſentientibus Vat. et rel. εὐμορφίαν Vat. εὐμορφία, τὸν δὲ ὑπὸ Med. ἀπεμπολη-θῆναι R. 3. *Amphilochus* Ἀμφιλοχι-κὸν Ἄργος ᾤκησεν. conſentaneum magis ᾤκισε. Potuit huic Alcmaeonis filio ab Euripide hoc tribui. Sed is, ad quem com-muniter haec referuntur, Amphilochus Alcmaeonis frater eſt. niſi illud ab Alc-maeone conditum ipſe tantum inhabi-tauit; quod Ephorus ſtatuebat ap. Strab. X. p. 710 B. VII. p. 501. C. 502. A. Fuit hic et ipſe inter claros vates. Eum inf. 10, 8. inter procos Helenae videbimus; interfuit nauigationi ad Troiam, atque inde Argos redux in Acarnaniam transiiſſe, (Thucyd. l. c. et inde Strabo l. c.) ſecundum alios cum Calchante (Q. Smyrn. XIV, 365 ſqq. Pamphyliam frequentaſſe incolis et Mal-lum in Cilicia condidiſſe fertur; in qua vrbe oraculum eius fuit, aliud apud Oro-

pios

pios cum Amphiarao. Paus. I, 34. p. 83 extr. cf. Simf. l. c. In Mallo condenda adiutores habuit *Mopsum*, Apollinis et Mantus filium, clarum vatem; de eorum dissidiis et pugna aliae sunt fabulae, quas vid. apud Lycophr. 439 sq. 980. 1047. ibique Schol. Conon Narrat. 6. Strab. XIV. p. 951. C. (642.) 993. B. (676.)

Cap. 8.

Fabulae Arcadicae. c. 8. 9. 10, s. 1. 2. sunt eae nec numero multae nec celebres, nisi quae Iouem et Mercurium attingunt; forte et quae ad Lunam et Panem spectant et ad Aesculapium. Arcades, ex antiquissimis Graeciae populis, e Pelasgica stirpe superstites: Nam tutabatur eos aduersus Hellenum incursiones locorum natura montibus vallibus et amnibus intercepta. Ita vero euenisse suspicor, vt traherent ad se sibique vindicarent fabulas generis Pelasgici tanquam

ſibi proprias; in quibus etiam ſunt Argolicae nonnullae cf. II, 1. 2. 3. In ſimilem errorem induci ſe paſſi ſunt ſcriptores, v. c. Dionyſius Halic. qui ad Arcadiam ſolam retraxit Pelasgorum, qui Italiam frequentaſſe feruntur, origines. Habuere itaque Arcades apud ſe et generis humani origines, et vitae ſilueſtris in mitiorem vitam mutationes, frumenti inventum, artium rudimenta, religionum a Ioue ductarum elementa, et, quod inprimis memoratu dignum, aſtrologiae primas lineas; has quidem fabulis expreſſas, Calliſtus in vrſam mutatae, filii in Arctophylacem, et ſic alia. *Proſeleni* dicti Arcades vetere cognomine, vnde fabula nata de Arcadibus ante lunam ortis: (quam Proluſione academica illuſtravimus a. 1777. in qua ſunt alia ad hoc genus ſpectantia.) ſunt certe fabulae Arcadicae ex antiquiſſimis; nam vltra diluuii Deucalionei tempora aſſurgunt; ſunt pa-

parum variatae et mirationem faciunt forma humana in ferinam mutata. Itaque ab iis Ouidius Metamorphoſes exorſus eſt. Sed totum hoc genus mutatarum formarum ſingularem commentationem ſibi poſtulat, ſi in cauſſas inquirere velis. Fabulas Arcadicas attigerant ex antiquioribus Heſiodus et Acuſilaus; Eumelus, Pherecydes, Aſius, mox ſ. 2. laudantur. Ex ſequiore aetate Mnaſeas ἐν τοῖς περὶ τῆς Εὐρώπης ap. Schol. Apollon. IV, 264. Dionyſius Chalcidenſis ἐν κτίσεσι. Staphylus, cuius fuere Arcadica: v. Sext. Empir. p. 272. et ibi Fabric. Habuere quoque Arcades ſcriptorem e popularibus Araethum Tegeaten, quem idem Schol. Apollonii memorat: ap. Hygin. Ariethus ſcribitur nomen. Add. Pauſan. VIII pr.

ſ. 1. Ἐπανάγωμεν. ἐπανάγων codd. ſic mox ὑπεθέμην eſſet legendum. ſed ortum vitium ex ſcripturae compendio. Nam et ſup. II, pr. λέγωμεν. et III pr. —

καθάπερ ὑπέθεμεν factum id lib. II, 1, 1. p. 77. vix tamen illud vocabulum in hac re proprium; προεξέθεμεν expectabam, saltem ὑπεθέμεθα, *constitueramus*. αὐτόχθονα. sic et ipsi Arcades ap. Pausan. VIII. cf. Schol. Eurip. Or. 1646. Ab hoc, stirpis progenitore, diuersus alius *Pelasgus*, qui ad Thessaliae orgines spectat, Haemonis pater, auus Thessali: notus ex Dionys. Halic. I, 17. et fragmento Rhiani in Schol. Apollon. III, 1089. de quo v. Scalig. ad Euseb. p. 19. 20. cf. Steph. Byz. in Αἰμονία. Alter porro Pelasgus, quem II. appellare possis, commemoratur ex Characis Chronic. lib. I. apud Steph. Byz. in Παῤῥασία, Arestoris f. Iasi nepos, Argi pronepos; quem Argis in Arcadiam migrasse ait, dictam tum Pelasgiam, regnasse annos XXV. et condidisse vrbem Parrhasiam. At apud Dionys. Hal. I, 11. stemma est a Phoroneo ductum: eius filia e Ioue parit Pelasgum

(I.)

(I.) a quo natus Aezeus (Azan forte Arcadicum nomen erat) ab hoc Lycaon (I.) Eius filia Deianira e Pelasgo (II.) parit Lycaonem (II.) is pater Oenotri eſt, a quo primos Pelasgos in Italiam inferiorem ductos eſſe nota narratio eſt. *Lycaon.* Conueniunt ſqq. cum Schol. Lycophr. 481. Ad eum plura vitae cultioris inuenta retulerunt Arcades. v. Pauſ. VIII, 2. Scelus itaque, quod ei tribuitur, ſeu victimae humanae, ſeu hoſpitum mactatorum (late expoſitum ab Ouid. Met. I, 214 ſq.) ad filios eius transferunt alii, in quibus noſter, et Nicolaus Damaſc. Excerpt. p. 446. et ap. Suidam in Λυκάων. v. ad Hygin. f. 176. Μελιβοίας haec eadem habet Natalis Comes Mytholog. IX, 9. loco luculento, quem ex Hecataeo Mileſio, lib. II. Genealogiarum apoſuit. Solet ille homo loca e ſcriptoribus deperditis afferre non aliter ac ſi adhuc legerentur, petita fere ex veteribus

bus Grammaticis. Locum, quem hic laudat, non sine fraude composuisse videtur ex Schol. Lycophr. 481. vbi similia fere et isti loco et huic Apollodori leguntur, sed nulla Hecataei facta mentione; contra vero in fine Apollodori nomen occurrit. *καθάπερ ἄλλοι.* Supplendum inde *Κυλλήνης* nomen in Schol. Eurip. 1646. vbi excidit: Pelasgus *γυναῖκα ἀγαγόμενος ἐπιχωρίαν* (adde *Κυλλήνην*) *ἀφ' ἧς τὸ ὄρος οὕτω καλεῖται, υἱὸν ἔσχε Λυκάωνα.* Iterum alii Deianiram matrem, Cyllenen vxorem Lycaonis ediderant; in his princeps Pherecydes: Dionys. Halic. I, 13. testem adhibens *Φερεκύδην τὸν Ἀθηναῖον, γενεαλόγων οὐδενὸς δεύτερον. πεποίηται γὰρ αὐτῷ περὶ τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ βασιλευσάντων ὧδε ὁ λόγος· Πελασγοῦ καὶ Δηϊανείρας γίνεται Λυκάων. οὗτος γαμεῖ Κυλλήνην Νηίδα νύμφην, ἀφ' ἧς τὸ ὄρος Κυλλήνης καλεῖται.* *Lycaonis L. filii.* Videntur in hunc censum retulisse Arcades

des conditores omnium ſuarum vrbium ſeu vicorum (συνοικιῶν), nam habitabant illi vicatim et per familias. Adſcripſerat haec nomina, cum locis, quae vnus quisque eorum occupauerat, Pherecydes, vt ex eodem Dionyſ. loco diſco: ἔπειτα τοὺς ἐκ τούτων γεννηθέντας διεξιὼν, καὶ τίνας τόπους ἕκαστοι τούτων ᾤκησαν. Partem ex iis recitat Pauſ. VIII, 3. et Schol. Lycophr. l. c. nec tamen conueniunt nomina inter ſe: deſiderantur in noſtro nomina ſatis clara *Acaci*, *Phigali*, *Parrhaſi*. Quid? quod *Oenotri*, quem non praeterit Pauſan. p. 603. nulla omnino fit mentio: cum tamen Peucetii, qui cum eo in Italiam traiecit, nomen appoſitum ſit; de quo Oenotro tam multa leguntur apud Dionyſ. Halic. I, 11. ſed is alios auctores ſequitur; ſunt ibi quoque filii Lycaonis numero XXII. et, ſi penitius inſpexeris, alius ac ſerior Lycaon. *Maenali* nomen ſatis notum, ap. Pauſ. et Schol.

Ly-

Lycophr. l. c. Steph. Byz. h. v. vbi v. Not. *Theſprotus.* Steph. in Ἔφυρα, vbi leg. τοῦ Θεσπρωτοῦ, τοῦ Λυκάονος, τοῦ Πελασγοῦ τοῦ γηγενοῦς. Ἔλικα f. Ἐλίκαν. ſic apud Steph. Byy. in Ἑλίκη, — ἀπὸ Ἑλίκα τοῦ Λυκάονος, vt Berkel. ibi e codd. et Euſtath. legit, flexione dorica ab Ἑλίκας. Μηκιστέα. f. Μακιστέα. nam erat vrbs Μάκιστος vrbs Triphyliae Cauconibus habitata, v. Steph. h. v. etſi is alium Maciſtum, Phrixi fratrem, memorat. Ὀπλέα. f. Ὀπλέαν. Arcadicum nomen fuit puto Ὀπλέας, vix Ὀπλεύς. Verum omnino non videtur in his nominibus Arcadica pronuntiatio eſſe ſeruata: occurrunt plura in εὺς, quae et Stephanus agnoſcit: vt Μακαρεὺς in Μακαρέαι, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μακαρέως τοῦ Λυκάονος. Mox in Ὄρον poteſt latere Οἰνωτρέν. Ἀκόντην. apud Steph. in Ἀκόντιον eſt Ἀκόντιος. In ſeqq. plura nomina ſunt corrupta; ſed nolo vnius ho-

horulae beneficio, quod contigit, male vti. Καρτέρωνα, Commel. e Pal. nam in ed. pr. κκρτερῶνα. Πάλλαντα. sic Pauſ. et al. Πάλαντα Pal. D. et al. — Εὔμονα. Gale Εὐαίμονα huc reuocat, qui iam ſupra fuit. Nec Αἴμων huc vocari poteſt, qui poſtea ſequitur. Κάνητον Vat. Μαίναλον male iterum inculcant. Κορέθεντα R. 3. Mox in Dorv. deficiunt nomina inde a Τηλεβόαν vsque ad Γανέτορα. Φθίον. Sic ex Pal. Commel. Ap. Schol. Lycophr. eſt Φθεῖος vel Φθῖος. Natal. Com. Φθίνος, et ſic etiam ed. pr. Λύκιον. ap. Pauſ. l. c. Λυκέα. ibid. Ἀλίφειρος praefert Scheffer p. 608. recte; nec aliter Steph. h. v. at in Pauſ. VIII, 26. p. 652. eſt Ἀλίφηρος. Αἴμονα. ſic et Schol. Lycophr. Αἵμων eſt ap. Pauſ. VIII, 44. p. 690. et vrbs Arcadiae Αἱμονιαί. Alius Αἵμων, a quo Theſſalia Haemonia dicta: v. Steph. Byz. in h. v. cum verſſ. Rhiani ſupra laudd. Κύναιθον. hunc agno-

agnoſcit Steph. in Κύναιθα. Ἡραιεὺς etiam Pauſ. p. 603. et 652. male Pal. et reliqui ἠῤῥέα vel ἤῤῥεα. Τιτάναν Commelin. e Pal. et ſic R. 3. τιτάνυν Vat. τιτάνα Veſ. Dorv. Μαντίνουν. apud Pauſan. eſt Μαντινεύς. Στύμφηλον ed. pr. vt ſcribitur apud Pauſan. p. 605. Ὀρχόμενον. Ὀρχομενὸν idem Pauſ. agnoſcit. Sequebatur poſt hunc Νύκτιμον τὸν νεώτερον, quod abeſt a codd. eiiciendumqne adeo cenſebat Gale: etſi tunc numero quinquagenario vnum nomen deficit. Sed intuliſſe videtur Aegius ex ſequ. pag. — ὑπερηφανίᾳ D. R. 3. vtrumque recte. ὑπερέβαλλον ed. Par.

(p. 223. III, 8, 1.) οἱ δὲ αὐτὸν ἐπὶ ξ. Sic et Schol. Lycophr 481. hoc alii aliter narrant: v. Not. ad Hygin. f. 176. Alii filium Nyctimum aiunt mactatum: v. ap. Schol. Lycophr. l. c. alii nepotem Arcadem: Eratoſth. 8. Hygin. P. A. II, 4. alii obſidem: Ouid. Met. I, 227. —

τοῖς

τοῖς ἱεροῖς. Abreſch. ad N. T. p. 587. malit τοῖς ἱερείοις. Sed vtrumque frequentatum: cf. ſup. Not. p. 160. τὰ τούτου σπλάγχνα συναναμίξαντες. fere ſic Schol. Lycophr. l. c. et Hygin. *carnem humanam cum cetera carne commiſcuerunt, idque in epulo ei appoſuerunt.* παρέθεσαν. dedi e codd. Editum erat παρέθηκαν. Dorv. παρέθησαν. addebatur in edd. τῇ τραπέζῃ, quod e Schol. Lycophr. l. c. adoptauit Aegius; nam a codd. exulat; itidem mox ex eodem inſeruerat poſt Ζεὺς δὲ, μυσαχθεὶς, quam vocem codd. ignorant, ſed eam habet Eratoſth. c. 8. Τραπεζοῦς. Narrant hoc omnes ſupra laudati, etiam Eratoſth. cf. ad Hygin. cf. 176. At Pauſan. p. 602. nomen vrbis a filio Lycaonis Trapezeo repetit: cf. Steph. h. v. in quo nomen filii male ſcribitur Τραπεζοῦς. eſt Τραπεζεὺς, etiam ap. Schol. Lycophr. l. c. ἀνασχοῦσα γὰρ ἡ Γῆ. Scilicet Iupiter τὴν Ἀρκαδίαν

συνεχῶς ἐπεραύνωσεν, ἕως ἡ Γῆ παρακαλοῦσα τὸν Δία, τὴν χεῖρα ἐξέτεινε. διὸ φασι πρώτως ἐν Ἀρκάσιν ἐπεχείρων γενέσθαι. Schol. id. ibid.

f. 2. *Deucalionei diluuii* memoria fupererat in fabulis Atticis, Delphicis, Eliacis, et, vt h. l. videmus, in Arcadicis, Nycteo regnante: conuenit Schol. Lycophr. l. c. 481. (add. ad v. 72.) et Schol. Eurip. Or. 1646. (1678.) Hoc idem fequutus Ouidius ingenioſe Lycaonis inhumano facinori ſubiecit diluuium. Met. I. Sed chronographi de tempore diuerſis modis ſtatuerunt: ſufficit vel Simſonum inſpicere ad a. 2492. cf. Grabe ad Tatian. p. 132. De *Calliſto* fabula multis modis tractata a poetis, inprimis ab eo poetarum et ſcriptorum genere, quod aſtrologicas fabulas perſequi coepit. De *Eumelo* et de *Aſio* v. Ind. auctor. Lycaonis filiam Calliſto edit etiam Pauſ. VIII, 3. p. 603. *Cetei* filiam

ſi

si dixit Pherecydes, referendum ad eum est doctum Scholion Eurip. Or. l. c. Sequutus erat hoc idem Ariaethus ap. Hygin. P. A. II, 1. Idem tamen non Callisto, sed Megisto nomen ediderat; ibid. at Themisto, Ister ap. Steph. in Ἀρκάς. (vbi pro Ἄρκτῳ γὰρ ὑφ' Ἥρας αὐτὴν ὀνομασθῆναι leg. ὁμοιωθῆναι) quem locum transcripsit Eustath. ad Il. β. p. 300. A Ceteo videndum est an dicti fuerint Κήτειοι Mysi Od. λ, 520. In verbis, τούτων ἔνιοι Dorv. tum φασὶ abest Pal. V. M. D. R. 3. et eius loco mox εἶπον post δυσσέβειαν. Mox τὴν αὐτὴν ἐκείνην legebatur, praue, vt iam Commelin. monuerat. αὐτοῦ post ὤμοσεν vitio nata vox, quam vncinis inclusi, eiectam malim. αὐτῇ ed. Paris. sed operarum errore. Faber coni. ἀεί. Scribendum ὤμοσε μεῖναι παρθένος. Dianae assimulatum Iouem narrant vulgo omnes. cf. Hygin. P. A. II, 1, fab. 176. 177. et ibi Intpp. Iunonis

fraudem plerique agnoſcunt: etiam Schol. Il. σ, 487. ex Callimacho. Pauſ. l. c. p. 603. Erat hoc ipſum ab Heſiodo traditum: vt diſerte edocet Eratoſth. c. 1. ad quem cf. doctam notam Koppierſ. Obſſ. p. 94. ornate expoſitum ab Ouid. Met. II, 405 ſqq. cf. Hygin. f. 177. et not. Pro Ἥρα vitium typogr. ed. Par. ἡ δὲ, non varia lectio. ὡς Ἀ. α. κατατοξεῦσαι P. D. at a Medic. aberant verba inde ab εἰσὶ δὲ, incuria tamen ſcriptoris, non lectionis varietate, puto. *Arcadem* factum *Arctophylacem* noſter non memorat: quae tamen communis narratio: cf. Eratoſth. c. 8. nec nomen Arcadiae ab Arcade ductum: v. Pauſan. l. c. Eum a Maia eſſe educatum, alibi narratum non memini.

Cap. 9.

ſ. 1. De *Arcadis* ſtirpe cf. Pauſ. VIII, 4. Λεκανείρας. idem nomen eſt ap. Schol. Eu-

Eurip. Or. l. c. 1646. (1678.) ex Pherecyde; At Gale e mſſ. Λεαινείρας laudat, quod idem h. l. e Pal. et Vat. notatum. Μεγανείρας. conſentiunt in hoc omnes: cum alias variet Μετάνειρα. cf. Not. ſup. p. 60. Verheyk. v. d. ad Anton. Lib. p. 57. τῆς Κρόνωνος. male legebatur τοῦ Κρ. Mox editum erat Χρυσωπείας, contra codd. in quibus Χρυσοπελείας vel Χρυσοπελίας. Χρυσοπέλειαν Lycophr. Schol. 480. agnoſcit, etſi et ibi vulgg. habebant ante Potterum Προσοπέλεια. etiam Eumelus ibi laudatur. Praeter has Arcadis vxores quartum nomen Pauſan. habet VIII, 4 pr. Nympham Dryadem, Erato. *Elatus* et *Aphidas*. nomina clara inter Arcades. *Azanem* addiderant alii, etiam Pauſan. l. c. male hic in libb. Ἔλκστος et ἀμφείδας. Schol. Eurip. Or. laud. etiam corrupte Ἐλάτην, Ἀρείσαντα, (pro Ἀφείδαντα) Ἀζᾶνα, ex Pherecyde. *Elati* filii *Stymphalus* et *Pereus:* tres

alios Pauſan. addit ibid. p. 605. *Aepytum, Cyllenem, Iſchyn*; hunc poſtea videbimus c. 10, 3. p. 233. *Aepyti* clarum nomen fuit; eius ſepulcrum memoratum Homero Il. β, 604. et Theocr. Id. I, 125. 6. cf. Pauſ. VIII, 16. Pro Περέα codd. Πειρέα et mox Πειρέως. at alterum firmat Pauſan. l. c. p. 605. τῆς Κυήρου R. 3. Σθενέβοιαν, ἣν γαμεῖ Προῖτος. Nunc alios auctores ſequitur, quam ſup. II, 2, 1. vbi Amphianactis filia erat. an hunc ex Aphidante factum putabimus: Ἀμφιάνακτος pro Ἀμφιδάμαντος? Teneremus hoc, ſi Euripidis Bellerophontes ſupereſſet.

De *Auge* iam ſup. II, 7, 4. p. 153. 4. fere eadem vidimus. cf. Not. p. 459 extr. 460. 1. Similia fere habet Schol. Lycophr. 206. Itidem *Neaeram* Perei filiam idem memorat, Pauſ. quoque l. c. p. 605. ſed Autolyco nuptam. *Cepheus* et *Lycurgus*. Adiungit *Amphidamantem* Pauſ.

Pauſ. VIII, 4, p. 606. iidem ap. Apollon. I, 161 ſq. cum Lycurgi filio Ancaeo, de quo paullo poſt. De *Cepheo*, quem Hercules belli ſocium in Hippocoontidas habuit II, 7, 3. et qui inter Argonautas fuit: I, 9, 16. p. 56. vide ſup. Not. p. 457. Eius filia *Aerope* a Marte compreſſa, Pauſ. VIII, 44. extr. vnde natus *Aeropus*, pater *Echemi*, qui cum Hyllo pugnauit ſup. Not. p. 503. *Auge* Mineruae ſacerdos. Scilicet Tegeae Aleae Mineruae inprimis celebris religio: v. Pauſ. VIII, 45. p. 693. *Φωραθεῖσα*. plenius ap. eund. c. 4. p. 606. *ἐφωράθη τετοκυῖα ἐξ Ἡρακλέους*. ap. Strab. XIII. p. 915. B. *ὑπὸ Ἀλέου . . . . φωράσαντος τὴν τοῦ Ἡρακλέους φθοράν*. eod. loco apponitur argumentum Euripidei Telephi, in quo mater cum filio arcae incluſa ad Caici oſtia enatauit. Conuenit Pauſ. altero loco p. 606. Alii poetae Augen abduci et in mare proiici, modo

cum puero, modo nondum enixam, narrauerant; alii variauerant alia. Proxime ad noſtrum Diodor. IV, 33. ἐπὶ Θανάτῳ. at ſup. p. 154. a patre ablegata fuit, vt in ſeruitutem venderetur. Obſeruata diſcrepantia etiam aliis, vt Goenſio Obſſ. p. 52. qui coni. ἐπ' ἐξαγωγῇ. ſed diuerſos auctores ſequi noſter auctor putandus eſt. παραλαβὼν αὐτὴν ἔφθειρε. atqui ſupra II, 7, 4. erat: αὐτὴν γυναῖκα ἐποιήσατο. Iudicium apponit Commelinus: non eſſe haec ἀσύστατα. equidem hoc concedam; alienum tamen ab vſu loquendi et narrandi; etiam Pauſ. VIII, 4. extr. συνῴκησεν (non ισεν) ἐρασθέντι τῷ Τεύθραντι, et Schol. Lycophr. 206., vbi noſtrum exſcribit, γυναῖκα ἔσχε. alterum ſubſtituere in promtu ſane eſt; nec tamen licet aſſequi, vnde corruptela inferri potuerit: niſi forte fuit παρέλαβεν αὐτὴν, et, cum erratum eſſet παραλαβὼν, ſuppleuit alter ex eod. loco II, 7, 4. vbi

de

de Hercule ἀγνοῶν ἔφθειρε. Κορύθου lego e Diod. IV, 33. et quia Tegeatarum demus est Corythenses apud Pausan. Alius Corythus Paridis et Oenones f. ap. Schol. Lycophr. 57. vulgo legebatur Κορίθου. Pal. Κόρινθον. V. R. 3. Κόρινθος. ζητήσας τοὺς γονέας. ad hos errores Telephi spectat egestas, a Tragicis celebrata; vnde illud Timoclis Comici: ὁ μὲν γὰρ ὢν πένης πτωχότερον αὑτοῦ καταμαθὼν τόν Τήλεφον γενόμενον, ἤδη τὴν πενίαν ῥᾷον φέρει. cf. Aristoph Nub. 918. Ran. 866. vbi Spanhem. Sed res satis nota vel ex Horatiano: *dolet sermone pedestri Telephus et Peleus, cum pauper et exul vterque* etc. De oraculo haec sunt ap. Svidam in ἔσχατος Μυσῶν πλεῖ. ἔνιοι τὴν παροιμίαν τοῦ χρησμοῦ λέγουσι Τηλέφῳ μαντευομένῳ γεγονέναι περὶ γονέων, ἐπὶ τίνας τόπους ἐλθὼν, εὕροι τοὺς γονεῖς, τὸν δὲ θεὸν προστάξαι, πλεῖν ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν. ἀφικόμενον δ' εἰς Τευθρα-

νίαν, νέμεσθαι δὲ ταῦτα τὰ χωρία Μυσοὺς, ἐπιτυχεῖν τῇ μητρὶ αὐτοῦ. Erat porro παραγίνεται. εἰς Μυσίαν, ... γίνεται καὶ . . . γίνεται. Ieiuna oratio, et haud dubie interpolata. De prima parte satis constat: nam Aegius παραγίνεται posuit, cum in libb. reperiret παραγένομεν. in Pal. D. V. M. R. 3. erat παραγενομένου. refinxi παραγενόμενος. vltimo loco pro γίνεται fuit forte καθίσταται. nisi θετὸς παῖς et γίνεται καὶ ab interpolatrice manu sunt, vt adeo fuisse videatur: παραγενόμενος εἰς Μυσίαν — Τεύθραντος τελευτῶντος, διάδοχος τῆς δυναστείας γίνεται. pro θετὸς in Pal. erat θεὸς, in ceteris θεῶν παῖς.

s. 2. *Lycurgus*, obscurus alioqui homo, vt Paus. VIII, 4 extr. ait, ex Homeri tamen loco Il. η, 142 sqq. notus, claros filios habuit *Ancaeum*, *Epochum*, *Amphidamantem*, *Iasum*. Ancaeus venationi Calydoniae interfuit sup. I, 8, 2.

p. 34. v. Not. p. 118. et expeditioni Colchicae I, 9, 16. p. 56. Apollon. I, 164. Epochum Schol. eod. loco v. 164. 172. memorat, modo Ἔπλοχον, modo Ἔποχον. Epochum cum Ancaeo agnoscit Pausan. p. 606. sed ignorat reliquos, quia ei Amphidamas Lycurgi frater, Alei filius est. Iasus, qui et Iasius, filia Atalanta inclaruit. legebatur pro eo Ἰδαῖος praue, quod seqq. docent. Porro pro Cleophile vel Eurynome, tertia vxor Lycurgi Antinoe editur ap. Schol. Apollon. l. c. I, 164. Κλεοφύλης Pal. Ox. Κλειοφίλης καὶ E. Dorv. Eurysthei vxor *Antimache*. in Anaglypho Farnesio Admeta mater et filia editur: v. sup. Not. p. 375. *Iasi* et *Clymenes* f. *Atalanta*. Clymenae duae confusae ap. Schol. Od. λ, 325. haec altera e Minyae filiabus; nam Minyadum magnus fuit numerus, a quibus orti Minyae: v. Not. sup. p. 178. Schol. Apollon. I, 230. Perizon. Aelian. III, 42. Verheyk. ad Anton. Lib. 10 pr. De *Atalanta*

lanta Iasi f. Arcadica puella venatrice, monitum sup. Not. p. 119. Gale ad h. l. add. Burm. Catal. Argonaut. et ad Ouid. Met. VIII, 318. X, 565. ad Hygin. f. 185. item f. 99. 173. ad Propert. I, 1, 9. Sufficere tamen potest vel vnus Simson. p. 262. 3. Μελανίων Pal. R. 3. perpetuo errore. ἐξεϑ. αὐτῇ Pal. V. D. forte inserta vox, cum semel erratum esset ταύτης pro ταύτην. ad seqq. cf. Aelian. V. H. XIII, 1. qui sophistae alicuius seu rhetoris scrinia expilauit. εὐρ. κυνηγὸν indocte P. D. V. Ῥοῖκος καὶ Ὕλαῖος. de caede hac Centaurorum v. Callim. in Dian. 221. vbi cf. Spanhem. Λύκος P. Regg. D. Rhoetum fere Romani scriptores appellant, vt obseruatum a Bentl. ad Horat. II, 19, 23. Ὕλλαῖος iidem codd. De eo v. ad Virgil. II. Ge. 457. et Propert. I, 1, 13. ἐπὶ τὸν Καλυδώνιον κάπρον sup. I, 8, 2. ἐν τῷ ἐπὶ Πελίᾳ τεϑέντι ἀγῶνι. male legebatur τιϑέντι. sunt hi ludi ab Acasto facti

facti in patris funere. cf. I, 9, 28. v. Not. p. 229. De iis loc. claſſ. in Pauſ. V, 17. p. 421. vbi inter argumenta arcae Cypſeli ſunt. Qui in iis vicere, recenſentur ap. Hyg. f. 273. nec tamen in iis Atalanta memoratur; ſed Peleus victor lucta. Interfuerant iisdem ludis Boreadae ap. Apollon. I, 1304. At ſeqq. de curſus certamine propoſito ad alteram Atalantam Schoenei f. ſpectant: de quo curſu nota loca ſunt ap. Ouid. Met. X, 560 ſq. Hyg. f. 185. ὡς ὁ πατὴρ γαμεῖν αὐτὴν ἔπεισεν. ſingulare exemplum τοῦ γαμεῖν de femina: notatum iam ab Oudend. ad Thom. M. p. 192. τοὺς δρόμους. in Med. τοὺς δάμους. προϊοῦσα. haud dubie corrigendum προϊεῖσα, *procedere inde curſum iubens*: conſtituit illa, vt curſus initium inde fieret. Hygin. l. c. *termino conſtituto, vt ille inermis fugeret, haec cum telo inſequeretur: quem intra finem termini conſequuta fuiſſet, interficeret* (hoc

(hoc eſt, καταληφθέντι θάνατος ὠφείλετο) *eiusque caput in ſtadio figeret* (in illo ipſo palo, σκόλοπι, quem pro carceribus terrae impegerat.) καταληφθέντι. nam, vt vidimus, ipſa inſequitur. αὐτῷ ſublatum velim. Μελανίων Pal. D. M. vt ſup. p. 613. cf. ad Palaeph. 14. *Poma a Venere accepta.* v. Ouid. Met. X, 644 ſqq. Philetas in Schol. Theocr. 2, 118. τὰ οἱ ποτὲ Κύπρις ἑλοῖσα μᾶλα Διωνύσσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων. *mala Dionyſi, quae Hippomeni Venus dedit detracta capiti ſuo.* Alter Schol. ad 3, 40. minus docte poma Heſperidum ſubminiſtrat. διωκόμενος. monet Abreſch. Animadv. ad Aeſchyl. p. 81. eſſe: *curſu contendens.* nil refert; ille tamen praecedebat. τὰ ῥιπτούμενα. ferendum hoc, etſi ἔῤῥιπτεν antegreſſum. μὴ ante θηρεύοντας importuna vox: bene Canter. coni. συνθηρεύοντας. Nov. Lect. III, 13. εἰς τὸ τέμενος Διός. Cybeles fanum eſt ap.

ap. Ouid. Met. X, 686. vnde ſimul patet, in Boeotia ad Oncheſtum hoc certamen curſus eſſe factum. Iouis tamen fanum etiam Hygin. l. c. memorat. *εἰς πλέοντας* Aegii libb. c. Dorv. In ſeqq. (multo magis ſup. I, 8, 2. p. 34 extr.) apparet ipſum Apollodorum de diſcrimine vtriusque Atalantae (v. ſup. p. 676. 7.) non recte ſtatuiſſe. Recte Heſiodus Iaſi filiam, Arcadem puellam, a Schoenei filia, quae Boeotica fuit, diſtinxit. *Schoeneum* inter Athamantis filios vidimus I, 9, 2 extr. fuit Schoenûs Boeotiae vicus, Il. *β*, 497. vbi ab hoc Schoeneo illum dictum putat Schol. Idem tamen de Schoeneante Arcadiae aſſerit Steph. in h. v. cf. Pauſ. VIII, 35 extr. *Εὐριπίδης*. an in Meleagro? *Maenalum* inter Lycaonis filios vidimus. vix tamen is huc referri poterit. De *Hippomene*, Megarei f. v. loc. cit. Ouid. Met. X, 605. et not. item ad Hygin. f. 185. *Parthenopaeus*, Ata-

Atalantae proles: intelligenda Arcadica. Male Diod. IV, 65. Schoenei filiam matrem edit. Milanionis filius erat sup. c. 3, 1. cf. sup. Not. p. 612. 613. nunc nouum accedit hoc, quod Martis filius ab aliquo poeta fuit editus; e Meleagro natus est ap. Hygin. f. 70. et 99. Antea legebatur, ἢ ὡς ἄλλοι λέγουσιν, Ἄρεος. media verba ignorant codd.

Cap. 10.

Sequitur altera pars *mythorum Arcadicorum*, cum *Laconicis* et *Troianis* fabulis coniuncta, quae adeo ex iis, tanquam vinculo aliquo, aptae et nexae sunt c. 10. 11. 12. s. 1-6. Procedunt haec omnia a VII. *filiabus Atlantis*, quarum vna, vel duae, a mortalibus, reliquae a diis amatae fuere, duae, *Celaeno* et *Alcyone*, a Neptuno; tres a Ioue: *Maia*, e qua *Mercurius* natus s. 2. *Taygete*, Lacedaemonis mater, quae *La-*

co-

conicis fabulis locum facit ſ. 3-9. c. 11. tandem *Electra* viam munit *fabulis Troianis* c. 12.

ſ. 1. In *Atlante* diuerſa mythorum genera confuſe cumulata ſunt. Erat Atlas in theogonicis carminibus; hinc in Titanomachiis; tum mons extremae Africae, qui ſub ſole occidente continentem finit, conuexa caeli tanquam onus ſuſtineri videri poterat; inde liberior poeticis figmentis campus; frequentari ea coepere in Perſei et Gorgonum, tum in Heſperidum fabulis, et in Heracliis v. ſup. II, 5, 11. Tandem in Arcadiam immigrauit totum hoc genus, variisque modis fuit tractatum et ornatum, aſtronomicis fabulis aſſumtis, propter Pleiadum genus ab Atlante ductum. Fundus rei iam in Homero eſt, cui Atlas prudens et maris profunda noſſe et columnas, quibus caelum ac terra ſuſtinetur, tenere dicitur, Od α, 52. 53. phantaſmate

hoc a monte ducto, cuius radices extremae in maris fundum procurrunt, caelo vertici incumbente. Ex Schol. Il. σ, 486. intelligo, in fabulis Atlanticis Hellanicum praeiuiſſe. (hauſit ex eo loco ſua Eudoc. p. 339.) Πληϊόνη et Πληϊάδες. Ionicam ac poeticam formam ſequuntur et alii, etſi ſint Πλειάδες, et Πλειόνη. Plures de Pleiadibus fabulas collectas v. in Schol. Homer. l. c. add. Schol. Pind. N. 2, 17. (Nimis diuerſam, ab Amazonibus petitam, diuerſa quoque nomina, habet Schol. Theocr. 13, 25. e Callimacho.) Nomina Pleiadum h. l. ſunt eadem et eodem ordine, quo ap. Arat. Phaen. 262. 3. Ἀλκυόνη, Μερόπη τε Κελαινώ τ' Ἠλέκτρη τε καὶ Στερόπη καὶ Ταϋγέτη καὶ πότνια Μαῖα. Nec aliter in verſſ. ap. Schol. Pind. l. c. *Siſyphum Meropen* duxiſſe, ipſe Apollodor. I, 9, 3. tradiderat. et ita fere omnes. At de altera non aeque conueniunt ſcriptores.

Vnam

Vnam tantum *Meropen* mortali nuptam, (quo factum, vt vna e Pleiadibus obscurato lumine sit; etsi alii aliter causſam narrarunt, ap. Schol. Homer l. c.) Sisypho, at *Steropen* a Marte amatam, ex eaque Oenomaum natum narrat Eratosth. c. 32. Ita Oenomai matrem ediderunt Steropen et alii, inque iis Hellanicus princeps in Schol. Il. σ, 486. De hac diuersitate, cui locum fecit Pelopidarum stirps saepe a poetis expositа, iam accurate actum ab Intpp. Hygin. f. 84. f. 159. et a Mezir. ad Ouid. T. II. p. 347 sqq. *Celaeno* ad Thebanas fabulas spectat, ex hac Neptunus sustulit *Lycum*, qui diuersus est ab altero Lyco, Nyctei fratre, qui statim memorabitur. Conuenit Eratosth. c. 23. Κελαινὼ, ἐξ ἧς Λεύκος leg. Λύκος. quod in fortunatis insulis, ex causſa nunc incognita, ille collocatus est, a valde antiquo poeta profectum esse debuit. Ita Rhadamanthum,

Pelea, Cadmum, Achillem eo transtulerant: Pindar. O. 2, 137 ſq. Additur Eurypylus ap. Schol. Apollon. IV, 1561. Εὐρύπυλος Ποσειδῶνος υἱὸς καὶ Κελαινοῦς τῆς Ἄτλαντος. qui ex Europa, Tityi filia, natus vulgo dicitur, inprimis a Pind. P. 4, 81. ſed ſatis de hoc Burm. Catal. Argon. Nycteum tertium filium e Celaeno addit Hygin. f. 157. ſed idem eam Ergei filiam prodit. Prorſus ab his recedit Schol. Lycophr. 132. et 219. qui Lycum et Chimaereum e Celaeno et Prometheo natos memorat. pro ὤκισε, male edebatur, vt et in codd. eſt, ὤκησε. *Alcyone.* Med. ἀκυόνη. Pauſ. IX, 20. τοῦτον δ' (*Eleuthera*) Ἀπόλλωνός τε καὶ Αἰθούσσης εἶναι τοῦ (leg. τῆς) Ποσειδῶνος. Eadem fere Schol. Heſiod. p. 235. ἡ θυγατέρα μὲν ἐτέκνωσεν Αἴθουσαν. de inſolentiore vſu τοῦ τεκνοῦν de matre, iam monitum ſup. p. 9, nec tamen ab Apollodoro eſſe arbitror; conſentanea erat ora-

oratio ceteris ἐξ ἧς Θ. μὲν ἐτέκνωσε sc. Neptunus. Αἴϑουσα inter Apollinis amicas est et ap. Clement. Coh. p. 27, 30. Ab *Eleuthere* dictae Eleutherae, vicus Boeotiae v. Steph. in h. v. Alii tamen diuersum hunc ab altero faciunt: v. Intpp. ad Hygin. f. 161. et 225. καλλίστην eiiciendum; in margine forte appositum, et alieno loco infartum. Hyperetem et Anthen apud Troezenios pro liberis Alcyones et Neptuni habitos narrat Paus. II, 30. p. 182. Fuit quoque Alcyone inter sacerdotes Argiuas: Dionys. I, 22. nisi forte Ἀλκυνόη illa fuit, Stheneli filia, sup. II, 4, 5. Ὑριέα emendaui. erat Ὑρέα, forte et hoc ex correctione Aegii. nam in codd. ὑβρέα est et mox ὑβρέως. At Ὑριέα satis firmat Schol. Il. σ, 488. Eratosth. 23. Ἀλκυόνην, ἐξ ἧς Ὑριεύς. cf. ad Hygin. 157, not. 5. 7. et 195. *Hyriei* et *Cloniae* liberi *Nycteus et Lycus.* cum his et Orion.

v. Ant. Lib. 25. Schol. Il. σ, 486. cf. Not. ſup. p. 48. *Clonia* male ſcribitur κολονία ap. Schol. Lycophr. 328. Iam Nycteus et Lycus ſunt iidem, de quibus ſup. c. 5, 5. eſt quidem ibi Nycteus χθονίου. ſed hoc ab indocto homine inſertum eſſe admodum probabile fit: v. Not. p. 481. *Lyci* nomen magnas facit turbas; et ſunt fere tres, qui proprie diuerſi, plerumque confunduntur; Lycus I. Celaenus et Neptuni f. Lycus II. Hyrici f. Nyctei frater. Iam tertius aliquis Lycus, Lyci II. filius apud Tragicos, iniurius in liberos Megarae, et ab Hercule interfectus: ſup. Not. p. 438. Eurip. Herc. fur. 27 ſqq. et Hygin. f. 32. vbi et is ipſe Neptuni filius editur. De *Antiope* ſup. c. 5, 5.

ſ. 2. Ad ſeqq. inprimis conferendus Hymnus Homericus in Mercurium. ἐν πρώτοις. vix puto pro *primis vitae initiis* ita loquendi morem fuiſſe. corrupta ſunt.

forte

forte fuit ἐν σπαργάνοις. et sequitur ἐνδύς. Notum vel ex Luciani D. D. 7. (vbi exemplis furtorum adde aliud satis lepidum in Schol. Il. ω, 24.) et in Hymno v. 151. εἰς Πιερίαν. nec aliter in Hymno v. 70 sq. Paullo aliter haec ornata et variata sunt ap. Anton. Lib. 23. ἵνα μὴ φωραθείη ὑπὸ τῶν ἰχνῶν. notandus vsus τοῦ ὑπὸ pro διὰ, tum res ipsa exponitur in Hymno v. 75 sqq. etsi interpolato in loco. ibi boves conuersas incedere facit, ipse sequitur, auersus et ipse, simul tamen, vt confundat vestigia, frondibus subnexas habens plantas, quibus arenam verrat: igitur ὑποδήματα τοῖς ποσὶ intell. αὐτοῦ, τοῦ Ἑρμοῦ. alias ipsarum boum esse possent. τὰς μὲν βύρσας. hoc ipsum in Hymno v. 124. 403. 4. eo, puto, consilio, vt aridis coriis vti posset. χελώνην. intellige testudinem e genere terrestrium. πρὸς τοῦ ἄντρου D. R. 3. ἐντείνας pro ἐντείνας vitium est ed. Par.

Mox erat vulgatum: ἐργασάμενος λύραν ἐποίησε, καὶ πρῶτος ῥέα ὤπτησε, καὶ λύραν εὗρε κ. π. quae ex margine in contextum veniſſe iam Gale monuit: abſunt quoque verba a Pal. et Vat. forte et aliis. ποίποτε Vat. D. R. 3. ποῖόν ποτε ed. pr. at ποῖποτε e Pal. Commel. ἐκ τῆς μαντικῆς. hoc idem Schol. Il. o, 256. παραγίνεται. debebat propter reliqua παρεγένετο. obiurgationes et minas v. in Hymn. 253 ſq. πρὸς Δία κομίσας. ita iam recte diſtinctum in ed. pr. et recte verſum. editum tamen προσδικομίσας in edd. ſeqq. etſi Fabro et Galeo improbante. Διὸς καὶ κελ. Pal. litterarum compendium non aſſequente librario. Poſt ἀκούσας δὲ τῆς λύρας ὁ Ἀπόλλων antea legebatur: (αἰτήσας ταύτην, ἔλαβεν, Ἑρμοῦ ἐκείνην διδόντος, ὁ Ἀπόλλων) ἀντιδίδωσι. Verba abſunt a codd. P. D. Regg. nec ſunt in ed. Rom. recepit tamen ea, etſi abeſſe poſſe cenſebat, Commelin. Scilicet Aegius in Notis

tis ex vet. cod. addenda esse monuerat. Et est sane probabilior ratio, excidisse verba fugientibus librarii oculos iis, quae inter bis positum Ἀπόλλων interposita erant; sed tum vltima sic constituenda: ἔλαβεν, Ἑρμοῦ διδόντος, ὁ Ἀπόλλων, καὶ ἀντιδίδωσι τὰς βόας. Corrupta et manca est quoque in eadem fabula oratio Eratosth. 24. pr. κατεσκευάσθη lyra ἐκ τῆς χελώνης, καὶ * τῶν Ἀπόλλωνος βοῶν . . . κατέλαβε δὲ αὐτὴν Ἀπόλλων. σύριγγα. Pal. D. R. 3. σύριγμα. τὴν χρυσῆν ῥάβδον ἐδίδου. v. Hymn. 509. 526 sq. qui locus multis modis corruptus. Schol. Il. o, 256. μειδιάσας δὲ ὁ θεὸς, ἔδωκεν αὐτῷ τὴν μαντικὴν ῥάβδον. ἀφ' οὗ καὶ χρυσόῤῥαπις ὁ Ἑρμῆς προσηγορεύθη. ἔλαβε τε (Apollo) παρ' αὐτοῦ τὴν λύραν. ὅθεν καὶ χρυσάωρ ὠνομάσθη, ἀπὸ τοῦ τῆς κιθάρας ἀορτῆρος. (Recentiorum hanc esse vocis χρυσάωρ interpretandi rationem, docent Grammatici ad Il. ε, 509. scilicet antiquioris mo-

ris hoc epitheton esse ignorabant, quo Apollini ensis aureus, vti Amyclaeo galea et hasta, erat. *τὴν διὰ τῶν ψήφων μαντικήν.* Dorv. *τὸν ψῆφον.* Igitur haec diuinatio Mercurio propria fuit; erat inter genera diuinandi per sortes, et potuit et ipsa esse varia, seu calculis quibus luditur, seu quibus computatur: ita etiam in genethliacis calculorum vsus erat, ad computandum scilicet: vt in Epigr. Anthol. lib. II. p. 133. Steph. Καλλιγένης etc. Proprio autem nomine *ψῆφοι* hae *θριαὶ* sunt: v. Etymol. M. Hesych. h. v. et ibi laudd. tributae tamen et hae Apollini a Callim. in Apoll. 45. *κείνου δὲ θριαὶ καὶ μάντιες.* apud Zenob. V, 75. Minerua earum inuentrix traditur. In Hymno v. 543 sq. ad Moeras ablegatur ab Apolline Mercurius, vt ab iis fata discat, vaticinandi arte ceteroquin interdictus, quam hic cupit addiscere et tractare, *ἐπελθεῖν.*

f. 3.

f. 3. *Taygete*, parens Lacedaemonis, a quo ſtirps Laconum duci ſolet v. Pauſ. III, 1. add. Schol. Eurip. Or. 626. — ταῦτά γε pro ταυγέτη indoctus librarius Dorv. ἐκ Διὸς ſc. τίκτει ex f. 2. pr. Ante Λακεδαίμονος edd. καὶ, quod eieci, ignoratum quoque ſcriptis. Σπάρτης τῆς Εὐρώτα. in codd. εὐρώτας (εὐρώσας D. εὐρώπης M. R. 1.) τῆς σπάρτης. Νύμφης Νηίδος, vt I, 7, 6. Εὐρυδίκη vid. II, 2, 1. extr. in codd. Pal. D. R. 3. male εὐρυδίκης. Ἀμύκλα, dorico caſu. Ἀμύκλας eſt vitium ed. Par. non var. lect. Λαπίθου. *Lapithas*, indigena, cuius monumentum, Lapithaeum, in Taygeto monte, memoratur a Pauſ. III, 20. p. 262. diuerſus ille puto a Lapitha progenitore Lapitharum in Theſſalia. ap. Steph. in Λαπίθη. Diodor. IV, 69. De *Hyacintho*, cuius ſepulcrum erat Amyclis in Apollinis fano, ſecundum Pauſan. II, 18, 19. egi in commentatione ſingulari (*Antiquar.*

quar. Auffätze P. I.) Excidit τοῦ ante Ἀπόλλωνος. Dorv. et R. 3. τοῦ Ἀπόλλω. forte τὸν τοῦ Ἀ. Locum exscripsit Tzetza Chil. I, 242 sqq. Κυνόρτου δὲ Περιήρης. interponitur in edd. παῖς, quod abest a codd. addiderat puto Aegius e Schol. Lycophr. 511. vbi fere hic locus exscriptus. Hic *Perieres* Cynortae f. ab aliis inter Aeoli filios referri solitus, vt sup. I, 9, 5. vidimus, et iterum mox f. 4, extr. *Gorgophonen* ille ducit: v. ibid. et II, 4, 5. p. 102. l. 5. Στησίχορός φησι. forte in Helena. καὶ τίκτει sc. αὐτη. sed forte fuit Σ. φησιν, ἢ τικτει. τῆς Οἰβάλου. male Οἰβάδου P. cum al. idem vitium erat in Luciano D. D. 14, 1. *Apharei* seu Apharetis filii, *Apharetidae* dicti poetis, saltem Idas et Lynceus, sunt inter notissimos: v. Theocr. 22. Pind. N. 10, 112 sq. Apollon. I, 151 sq. De *Ida* sup. I, 7, 8. 9. de *pugna cum Dioscuris* mox c. 11, 2. *Pisus* minus

nus clarus; occurrit tamen in arca Cypſeli, inter certantes in ludis funebribus Peliae, Pauſ. V, 17. p. 421. *Arene* Oebali filia. Sic Pherecydes in Schol. Apollon. I, 152. at Polydoram Piſander, Laocooſam Theocritus prodiderat. Λαοκώσαν. (in Theocr. Id. 22, 206. Λαοκόοσσα editur.) ἢ Ἄρνης τῆς Αἰόλου addit Schol. Lycophr. l. c. Ab Arene vrbs Meſſeniae dicta, v. Pauſ. IV, 2. Mox editum erat: ὀξυδερκὲς δὲ Λυγκεὺς ἤνεγκεν, ſine ſenſu. reſtituimus alium ordinem verborum et διήνεγκε, *excelluit*, e codd. conſenſu. *Leucippi filiae*, Leucippides, et ipſae ſatis clarae: de earum raptu mox c. 11, 2. καὶ Φιλοδίκης τῆς Ἰνάχου abſunt a codd. aſſuta, ſuſpicor, ab Aegio ex Schol. Lycophr. l. d. Inachi tamen aeuum nimis remotum. ἔγημαν Διόσκουροι. interſerendum οἱ Δ. Pal. V. D. R. 3. ἔγημε Διόσκουρος. tantus horum hominum fuit ſtupor. De *Arſi-*

noe

noe praecipuus auctor Aſclepiades ἐν Τραγῳδουμένοις ap. Schol. Pind. l. c. P. 3, 14. verſus: ἡ δ' ἔτεκ' ἐν μεγάροις Ἀσκληπιὸν, ὄρχαμον ἀνδρῶν, Φοίβῳ ὑποδμηθεῖσα εὐπλόκαμον τ' Ἐρίωπιν. et poſtea: Ἀρσινόη δὲ μιγεῖσα Διὸς καὶ Λητοῦς υἱῷ τίκτ' Ἀσκληπιὸν υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε. Arſinoen addit quoque Pauſ. II, 12. p. 237. IV. 3. pr. IV, 31. p. 358. vbi Meſſenios Aeſculapium ex ea natum tradidiſſe profitetur. De *Aeſculapio* fabularum varietas diſerte a noſtro expoſita, ſaltem ex parte. add. Pauſ. II. 26. p. 270. 1. Schol. Pind. P. 3, 14. Induxit haec varietas Ciceronem, aut Stoicos quos exſcripſit, de N. D. III, 22. vt tres Aeſculapios fuiſſe traderent. Petitum hoc a frigido illo philoſophorum acumine fabulas in ordinem redigendi. Immo vero tenendum, diuerſis modis fabulas has tractatas et ornatas fuiſſe a poetis. Ita natus ille dicitur pluribus locis ſalubritate cla-

claris, v. c. ad fluuium Lethaeum circa Triccam Theſſaliae ap. Strab. XIV. p. 957. D. ἐκ Κορωνίδος τῆς Φλεγύου ἐν Θεσσαλίᾳ, Lariſſae, ſeu vt alii, et ipſe Pherecydes, Laceriae ad Paludem Boebeidem: v. Schol. Pind. P. 3, 60. Prouocat ad h. l. Theodoretus de Gr. affect. Serm. 8. notante Galeo. Tradita erat haec ſtirps in Hymno Hom. in Aeſculapium. (n. XIV.) et in verſſ. Heſiodi ex Eoeis, quos excitant Strabo IX. p. 674. C. (442.) et XIV. p. 958. A. (647.) Steph. in Ἄμυρος et Schol. Pind. P. 3, 14. et 48. tum in ipſo Pindaro, eo loco. Sed pleniores illos verſus, quam in fragm. Heſiod. extant, apponemus: Ἥ οἵη Διδύμους ἱεροὺς ναίουσα κολωνούς, Δωτίῳ ἐν πεδίῳ, πολυβότρυος ἄντ' Ἀμύροιο, νίψατο Βοιβιάδος λίμνης πόδα παρθένος ἁδμής . . . . Τῷ μὲν ἄρ' ἄγγελος ἦλθε κόραξ ἱερῆς ἀπὸ δαιτός. Πυθὼ ἐς ἠγαθέην, καὶ ἔφρασεν ἔργ' αἰδηλα Φοίβῳ ἀπερσικόμῃ,

κόμῃ, ὅτι Ἰσχὺς γῆμε Κόρωνιν Ἐλατίδης Φλεγύαο διογνήτοιο θύγατρα. *Aut qualis Didymos ſacros colles inhabitans, in campo Dotio* (Theſſaliae) *ex aduerſo vrbis Amyri vuis fertilis in Boebiade palude lauit pedem virgo innupta* — *Ad eum nuntius venit a ſacris epulis* (hoc non ſatis aſſequor: an fuit ἱερὴν ἐπὶ δαῖτα *ad ſacrum Delphicum*, cui intererat deus? τῷ μὲν autem legendum; non τῇ) *coruus Delphos et indicauit* facinus indignum *Phoebo intonſo, quod Iſchys Elati f. duxerat vxorem Coronidem Phlegyae* a diis *genus ducentis filiam.* Fuit adeo Ixionis ſoror, ſi quidem a Phlegya nata eſt. Alteram hanc de Coronide Aeſculapii matre famam, in quam et Pherecydes conſenſerat lib. I. (v. Schol. Pind. P. 3, 60.) tuebantur Epidaurii; et confirmatam eam reſponſo Apollinis legere licet ap. Pauſ. l. c. p. 171. De *Coronide* hac v. Heinſ. ad Ouid. Met. II, 542. Hygin. f. 202. et

ibi

ibi laudd. Munk. ad Lutat. II, 7. Pro Φλεγύου, Φλένου et in marg. Φολέου Pal. hoc idem D. M. Vef. Vat. (nifi quod e Dorv. notatum eft. *Φολίου*, e Vat. *Φωλέου*) vt adeo omnes ex vno fluxiffe dubitandum prorfus non fit. Mox editum erat: *καὶ φασὶ ἐ. ταύτης Ἀπόλλων. τὴν δὲ καὶ εὐθέως συνελθεῖν.* Ἀπόλλων etiam in codd. Ἀπόλλω Pal. Ox. (quod fane et ipfum bene fe habet cf. Gregor. de Dial. p. 71.) et praeterea *ταύτῃ* Pal. et R. 3. *τὴν δὲ* abeft a Pal. V. D. R. 3. et in Aegii libris, nam is tollere iubet. quo ipfo patet, aliunde (et fane ftatim idem repetitur) hoc effe illatum, omninoque turbatum aliquid in h. l. Sufluli ergo *τὴν δέ*. Alioqui *τὴν δὲ εὐθέως συνελθεῖν* defendi poffet cum Koenio ad Corinth. l. c. exemplis aliis, vt fup. I, 3, 3. Clio *συνελθοῦσα ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ παῖδα.* et III, 12, 5. p. 249. de Caffandra *ἡ δὲ μαθοῦσα οὐ σύνῃλθεν.* item

I, 4, 1. p. 12. Λητὼ δὲ συνελθοῦσα Διΐ. vt adeo Gale perperam emendare vellet τῇ δὲ καὶ, quia communi vſu ἀνὴρ συνέρχεται γυναικί. In ſeqq. non minus turbatum. Legebatur τοῦ δὲ παρὰ τὴν τοῦ πατρὸς γνώμην ἑλομένην, Ἰσχύϊ τῷ Ἐλάτου υἱῷ συνοικεῖν. Pro τοῦ δὲ, quod haud dubie vitio laborat, et pro quo Faber ἔπειτα, Gale μετὰ τοῦτο δὲ, coniiciebant, nunc τὴν δὲ locum habet, quod et Aegius cum Commel. viderat. Tum ἑλομένου vel ἑλομένου ſcripti, vitio nato ex proximo. συνοικεῖ Pal. quod ſequitur, Ἰσχύϊ τῷ Ἐλάτου υἱῷ, ab Aegio interpolatum eſſe ſuſpicor; nam in codd. eſt Ἰσχύϊ (τῷ addunt Regii) Κλεινέως ἀδελφῷ, haud dubie e gloſſemate in margine, eoque deprauato, nam Καινεύς, Caeneus, fuit Elati filius, adeoque Iſchyis frater; a fratre tamen declarari a noſtro vix aliquis ſolet. Itaque haec omnia vncinis incluſi, tanquam adulterina. Aliter

ter ſentit vir doctiſſ. ad Anton. Lib. p. 135. Iſchys eſt ſatis notus Elati f. v. Pind. P. 3, 55. Pauſ. II, 26. add. Hymn. in Apoll. 209. 210. Sed ex Arcadia translata in hac fabula omnia ſunt in Theſſaliam, Elatus, Iſchys, Coronis, et Phlegyas: cf. Not. ſup. p. 584 ſq. τὸν μὲν ἀπαγγείλαντα κόρακα. de *coruo* hoc v. Schol. Pind. P. 3, 59. vnde patet, Pherecydem fuiſſe auctorem eius fabulae. Ouid. Met. II, 534. 596. Vt coruo pro indice vteretur poeta aliquis, ex augurio duci potuit. Simili modo cornicis monitum comminiſcitur Apollonius III, 926 ſqq. docte quidem, nec tamen iudicio ſatis ſubtili. Decentius apud Pind. l. c. P. 3, 46 ſq. Apollo Delphis tum verſatus reſciuit hoc per fatidicam ſuam ſcientiam. ὃς τέως λευκὸν ἐόντα ἐποίησε μέλαινα. corrigere ὃν τέως in promtu eſt; aut cum Emperio καὶ τέως. ſed reliqui, quia totam ῥῆσιν inſititiam eſſe cenſeo.

in R. 3. eſt ὡς et in marg. ὅς. Mox vt ſibi conſtet oratio, malim κατηρᾶτο. — ἐγκύουσαν inſertum erat poſt αὐτὴν δὲ, prauo exemplo, in ed. Commel. cum Aegius ſuppleret ἔγκυον οὖσαν. a codd. vtrumque abeſt. in noua recenſione expungendum erit. καιομένης δὲ αὐτῆς. Sequentia praeclare expoſuit Pind. l. c. P. 3, 68 ſq. πρὸς Χείρωνα ibid. v. 9. et 79. et N. 3, 94. vbi v. Schol. παρ' ᾧ καὶ, nil refert, ſic an παρ' οὗ ſcribas *apud quem* et *a quo*. et τρεφόμενος ſc. Aeſculapius, recte, etſi praecedit βρέφος. τῆς Γοργόνος. male edebatur Γοργόνης. τὸ μὲν . . ῥυὲν et mox τὸ δὲ ad λαβὼν erit referendum: minus grata tamen et ſcabra haec oratio, non Apollodoro ſed librariis deberi videtur; natiua eſt quoque in Zenob. I, 18. qui hunc locum ante oculos habuit: τῷ μὲν γὰρ ἐκ τῶν ἀριστερῶν φλεβῶν ῥυέντι πρὸς φθορὰν ἀνθρώπων ἐχρῆτο, τῷ δ' ἐκ τῶν δε-

δεξιῶν πρὸς σωτηρίαν. ὅθεν καί τινας τεθνεῶτας ἀναστῆσαι μυθολογεῖται. quis primus abſurdum hoc figmentum in medium protulerit, non reperio. iis omiſſis Pind. l. c. 83. partim carminibus, partim herbarum ſuccis, amuletis et ferro admoto, eum morbos curaſſe narrat, genera autem morborum deſignat vulnera ſponte nata, aut externa vi facta, aut calore ſeu frigore male affectis corporibus. εὗρον δέ τινας λεγομένους etc. Sequentia, vereor vt ab ipſo Apollodoro ſint profecta: olent Grammatici ſedulitatem, et fuerunt forte in margine appoſita. Sunt fere eadem aut ſimilia in Schol. Pind. P. 3, 96. et Schol. Eurip. Alc. 2. ſed potiſſimum Sext. Empir. I, 12. adv. Gramm. p. 271. videndus. Illuſtrauit locum Hemſterh. in Lucian. T. I. p. 235. Apud vtrumque Scholiaſten eſt: Στησίχορος δὲ ἐπὶ Καπανεῖ καὶ Λυκούργῳ. (ſc. αὐτὸν κεραυνωθῆναί φασιν) ſi haec recte

ſe habent, neceſſe eſt in noſtro mendum cubare. Aegius et Galeus legunt: Κ. καὶ Λυκοῦργον, ὡς Στησίχορος λέγει· Ἐριφύλην καὶ Ἱππόλυτον, ὡς ὁ. His tamen aliunde nulla fides: et turbatum in ipſis Grammaticis video: vt reliqua praeteream, in Schol. Eurip. Apollodoro hoc tribuitur, quod Hippolytum reſuſcitaſſe Aeſculapius fertur. Ἀπολλόδωρος δέ φησι, περαυνωθῆναι τὸν Ἀσκληπιὸν ἐπὶ τῷ τὸν Ἱππόλυτον ἀναστῆσαι. Atqui in ipſis Apollodori verbis: Ἱππόλυτον, ὡς ὁ τὰ Ναυπακτικὰ γράψας. huius carminis argumentum ſupra p. 506. attigi; quomodo in eo Hippolyti mentionem facere Neoptolemus auctor potuerit, non aſſequor. Eriphylen ille nominare forte potuit, nam Aetolica tractauit, in quibus Alcmaeonis forte et Eriphyles mentio facta. At enim medela loci aliunde obtingit. Sextus l. c. Στησίχορος μὲν ἐν Ἐριφύλῃ εἰπὼν, ὅτι τινὰς τῶν ἐπὶ Θήβαις πεσόντων

τῶν ἀνιστᾷ. bene ibi Fabric. noſtri memor fuit: eſtque adeo in h. l. ſic legendum: ἀναστῆναι ὑπ' αὐτοῦ. Καπανέα καὶ Λυκοῦργον, ὡς Στησίχορός φησιν ἐν Ἐριφύλῃ. Steſichori carmen, Eriphylen, alibi memoratum non memini: fuere in eo res Thebanae expoſitae, et in his novatum hoc, quod Capaneum et Lycurgum in vitam reuocatos ab Aeſculapio tradiderat. Suſpicor ad bellum Epigonorum haec ſpectaſſe, et reuixiſſe in eo Capaneum cum Lycurgo Pronactis f. de quo paullo poſt: vt de Iolao ſimile quid proditum vidimus ſup. Not. p. 498. Reſtat nunc altera difficultas de Hippolyto, in quo ad Naupacticorum ſcriptorem prouocatur. Sane quidem de eodem Staphylum in Arcadicis excitat Sextus Emp. l. c. ſed ibi teſtimonium dicere iubetur pro temporis nota, quod facta res dicitur in fuga ex Troezene. Alioqui Hippolytus ad vulgarem narrandi morem eſt

referendus. cf. vel Virgil. Aen. VII, 770 seqq. Tibul. II, 3, 11. Sic eum Eratosth. c. 6 et 29. memorat; et Hygin. f. 49. vna cum Glauco (vbi v. Munk.) et ex Eratosthene P. A. II, 14. p. 453. vbi et inter sidera relatum Hippolytum et Aurigam factum videmus: quae Troezeniorum fama fuit ap. Paus. II, 32. Vltimum inter resuscitatos Hippolytum fuisse monet Eratosth. l. c. c. 6. Altero loco c. 29. etiam exulantis apud Hyperboreos Apollinis meminit, de quo cf. Schol. Apollon. IV, 611. vbi Apollinis lacrimae in succinum mutatae sunt. In Apollodoro Ἱππόλυτον alieno loco insertum suspicari licet: fuit forte: ἀναστῆναι ὑπ' αὐτοῦ Ἱππόλυτον. Καπανέα δὲ καὶ Λυκοῦργον, ὡς Στησίχορός φησιν ἐν Ἐριφύλῃ, καὶ ὁ τὰ Ν. σ. λέγει. *Lycurgus*, paullo ante memoratus, qui fuerit, quaeras. Vnum Pronactis f. I, 9, 13. alterum, Pheretis f. I, 9, 14. Opheltae patrem, supra vi-

vidimus c. 6, 4. tertium Alei f. III, 9, 1. 2. alterutrum ex prioribus illis fuiſſe, neceſſe eſt, de quo hoc in rebus Thebanis traderetur: nam ad bellum Thebanum vterque reuocandus: cf. Not. p. 168. et, ſi recte colligo, priorem, quandoquidem cum Capaneo coniunctus eſt: cf. paullo ante de Steſichori Eriphyle. Τυνδάρεω Dorv. cf. ſup. p. 459. ſi *Panyaſis* in Heraclea huius famae auctor fuit, in bello cum Hippocoontidis id locum habere debuit, (v. ſup. II, 7, 3. p. 152. 3.) *Tyndarei* reuocati in vitam mentio fit frequentior: v. Zenob. I, 47. Lucian. de Saltat. 45. Plin. XXIX, 1. vbi cf. Harduin. At de *Hymenaeo* etſi plures ſunt fabulae, ſimile quid vix alius quis memorat; ab Orphicis multo minus id expectarem; his igitur illuſtrandis non habeo quod afferam. An eo ſpectauit, quod e Proclo ap. Phot. p. 987. l. 24. eſt, Hymenaeum cani κατὰ πόθον καὶ ζήτησιν

σιν Ὑμεναίου τοῦ Τερψιχόρης, ὃν φασι γήμαντα ἀφανῆ γενέσθαι. De *Glauco* Minois f. v. sup. III, 3, 1. Μνησαγόρας ita e Pal. Vesl. D. Regg. pro Μνησιγόρας vitiosum tamen et illud. Verum nomen *Melesagoras* et *Amelesagoras*. De eo v. Ind. Auctt. Alios in vitam restitutos memorat Sextus l. c. Schol. Eurip. l. c. inter hos Proeti filias: has etiam Sextus Empir l. c. ex Polyantho Cyrenaeo: qui idem reponendus in Schol. Eurip. pro Polyarcho, vt docuit Voss. de Hist. Gr. p. 186. B. Opp. Nullum nomen apponit, sed anaritia Aesculapium adductum vitae restituisse aliquem vita functum, narrauit Pind. l. c. et ex eo Plato.

f. 4. παρ' αὐτῶν βοηθῶσιν ἀλλήλοις. Vix sana haec. Vertitur: *ne, si mortales hanc medendi rationem adipiscantur, suis se viribus viciſſim adiuuerint.* quae nec cum Graecis conueniunt et sensu idoneo carent. Saltem scribendum: μὴ λαβόντες ἀ. θεραπείαν παρ' αὐτοῦ, βοη-

θῶ-

θῶσιν ἀλλήλοις, *ne homines medendi artem edocti ab illo, ſibi mutuam operam praeſtarent,* adeoque ſe, inuitis diis, adverſantes, a morte vindicarent. Vel ſic tamen parum placet ſententia loci. Auget ſuſpicionem Zenob. l. c. I, 18. in quo eſt: διὰ γοῦν τὸ μὴ δόξαι τοῦτον παρ' ἀνθρώποις εἶναι θεὸν, ὁ Ζεὺς ἐπεραύνωσε. et Eratoſth. c. 6. καὶ τῶν θεῶν δυσχερῶς τοῦτο φερόντων, εἰ αἱ τιμαὶ καταλυθήσονται αὐτῶν, τηλικαῦτα ἔργα Ἀσκληπιοῦ ἐπιτελοῦντος, λέγεται etc. ἐπεραύνωσε. v. Pind. l. c. P. 3, 96 ſq. Eſt Apollodoro ante oculos Eurip. Alceſt. pr. qui Heſiodum ſequutus erat. Plutonis de Aeſculapio querelae pro cauſſa memorantur ap. Diodor. IV, 71. Aliae cauſſae videndae ap. Schol. Eurip. Alceſt. pr. Sed vulgaris ratio operarum Admeto addictarum traditur amor Admeti: cf. ſup. I, 9, 15. cuius praecipuus auctor Callimachus laudatur a Schol. Il. β, 766. (vti anti-

antiquior ratio neceſſitatis a Ioue impoſitae a Pherecyde repetitur, recte. v. verba mox ex Schol. Eurip. afferenda.) Callimachi locus eſt H. in Apoll. 48. 49. Apud Schol. Eurip. l. c. praecipuus auctor Rhianus laudatur: Ῥιανὸς δέ φησιν, ὅτι ἑκὼν ἐδούλευσεν αὐτῷ δι' ἔρωτα τοῦ Ἀδμήτου. (aut tollenda poſtrema, aut αὐτῷ) Amor hic Admeti et vita paſtoritia Apollinis varie a poetis etiam Romanis tractata et ornata eſt: quod ſatis conſtat: v. laudd. ad Hygin. f. 49. n. 11. Meziriac. ad Heroid. Ouid. T. I. p. 449 ſeqq. *Cyclopes occiſos* v. Hygin. f. 49. Diod. IV, 71. et primo loco Eurip. Alceſt. pr. vbi in Schol. ipſa Pherecydis verba appoſita ſunt, digna quae repetantur: παρ' αὐτὸν τὸν Ἄδμητον ἔρχεται Ἀπόλλων, ϑητεύσων ἐνιαυτὸν, Διὸς κελεύσαντος, ὅτι κτείνει (f. ἔκτεινε) τοῦ Βρόντεω καὶ Στερόπεω καὶ Ἄργεω παῖδας. κτείνει δὲ αὐτοὺς Ἀπόλλων Διὶ μεμφϑεὶς, ὅτι

ὅτι κτείνει (ἔκτεινε) Ζεὺς Ἀσκληπιὸν τὸν παῖδα αὐτοῦ περανῷ ἐν Πυθῶνι. ἀνέστησε γὰρ ἰώμενος τοὺς τεθνεῶτας. de Cyclopibus cf. ſup. Not. p. 9. 10. ἐμέλλησε. male edebatur ἐμέλησε, cum verum Pal. V. R. 3. ipſi exhibeant. Ζεὺς δὲ ἐμέλει ῥίπτειν etiam peccatur in Zenob. l. c. De Neptuno et Apolline v. ſup. p. 382. 3. Ἐητεῦσαι. iterum in poenae loco: v. ſup. de Cadmo p. 556. de Hercule Not. p. 442. τούτου λατρ. ed. pr. et D. emendatum e Pal. a Commel. πάσας incluſit vncinis Commel. neſcio qua de cauſſa: legitur in codd. et in ipſo Zenob. l. c. Quod autem Apollo boues *gemelliparas* feciſſe dicitur, id ad effectus praeſentiae dei pertinet. Petitum autem hoc ex poeta aliquo. Sic quoque Callimach. in Apoll. 50 ſq. Ῥεῖά νε βουβόσιον τελέθοι πλέον etc. ἡ δέ νε μουνοτόκος (*ouis quam ille propitius adſpexerit*) διδυματόκος αἶψα γένοιτο. cf. ſimilis locus, in H. in Dian. 129 ſqq.

Pro

Pro bubus alii poetae, inprimis Callimach. in Apoll. 48., Admeti equos Apollinem pauiſſe narrant, ipſe Homer. Il β, 766. cf. Schol, Il. φ, 448. vbi laudatur pro teſte Apollodorus: ſed verba libros integriores expectant. Alioqui conuenire cum equorum paſtione videtur illud, quod Admeti equi fuere praeſtantiſſimi, quibus mox vſus filius Eumelus: Il. β, 763 ſq. ψ. vbi v. Schol. ad 383.

Perieris ſtirps duplici modo tradi ſolita, ab aliis vt ab Aeolo duceretur, ab aliis a Cynorta, adeoque a Lacedaemone. Altera fuit Meſſeniorum, altera Lacedaemoniorum narratio. Hinc orta perpetua nominum confuſio et perturbatio. Conferri poteſt Meziriac. ad Ouid. Heroid. p. 21 ſq. εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες. haec iam ſupra vidimus I, 9, 55. p. 44. vbi de Periere et Gorgophone ἐξ ἧς Ἀφαρεὺς αὐτῷ καὶ Λεύκιππος, καὶ Τυνδάρεως ἔτι τε Ἰκάριος, παῖδες ἐγένοντο. oblitus ibi ſum

mo-

monere illa: καὶ Τυνδάρεως ἔτι τε Ἰκάριος haud dubie esse adulterina; de his duobus nemo illud tradidit, de Aphareo et Leucippo multi. arguit corruptelam etiam hic locus, in quo versamur, sed hic alia in parte corruptus videri potest, dum Κυνόρτου δὲ Περιήρην, τοῦ δὲ Οἴβαλον sequitur, quod generis ordini, ab aliis proposito, repugnat; nam Cynortae f. Oebalus. Itaque eiicienda forte sunt illa Περιήρην, τοῦ δὲ, et relinquenda; Κυνόρτου δὲ Οἴβαλον. Adsumtum aliquid esse ex margine vt suspiceris, iam hoc facere potest, quod in codd. Περιήρης est. In eandem emendationem videbam quoque incidisse Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 269. Itaque iam in eo eram, vt voces vncinis includerem. Enimuero retudit impetum hoc, quod Oebalus Perieris filius passim perhibetur: Schol. Eurip. Or. 458. Βάλου (leg. Οἰβάλου) τοῦ Περιήρους παῖδες οὗτοι· Τυνδάρεως, Ἴκαρος, Ἄρνη, (Ἀρήνη) καὶ

καὶ ἐκ Νικοστράτης Ἱπποκόων. Euſtath. ad Il. β, 581. p. 293, 10. Οἴβαλος, υἱὸς Περιήρους — οὗ παῖδες Τυνδάρεως ἢ Τυνδάρης, καὶ Ἴκαρος καὶ Ἄρνη (Ἀρήνη ſup. f. 3.) γνήσιοι οὗτοι. νόθος δὲ Ἱπποθόων (leg. Ἱπποκόων. idem vitium in Schol. ad e. l. qui ſimilia appoſuit) Etiam Oebalo, pro Naiade *Batea*, Gorgophonen Perſei f. aſſignant ii ipſi, qui alioqui eum Cynortae filium edunt, vt Pauſ. III, 1, p. 204. potuit hoc fieri alteris nuptiis, et Gorgophone eſſe potuit Perieris vidua. Rem tandem conficit hoc, quod ipſe Apollodor. ſup. I, 9, 5. haec ita praemiſerat: *Multos Perierem non Aeoli filium facere, ſed Cynortae.* Poſt Βατείας nomina exciderant R. 2. vitio, non conſilio. Alia Batia Teucri f. inf. c. 12, 1. Ἰκαρίωνα, qui erat paullo ante Ἰκάριος, nota varietate nominum huius formae.

f. 5. *Hippocoontis filios* XX. numero fuiſſe tradit Diodor. IV, 33. p. 278. memo-

morantur h. l. XII. Nomina quatuor ap. Pauſan. ſunt III, 15. Ἄλκιμος, Ἐναραιφόρος, Δορυεὺς, Σεβρὸς, et inſuper alio loco c. 14 p. 241. Εὐμήδης. Iam Δορυλεὺς eſt forte Δορυεὺς Pauſ. Σκαιὸν Herodotus agnoſcit, v. ſup. Not. p. 456. Ἐναρσφόρος, erat Ἐμάρσφορος, quod emendarunt iam Faber et Gale. Ἐνασφόρος eſt ap. Plutarch. Theſ. p. 14. F. Ἐναραιφόρος ap. Pauſ. Praeferam Ἐναραφόρος· Εὐτείχης eſt in P. D. V. R. 3. iidem Λύκαν, et P. in noſtris ſchedis λύκανον. Τέβρος. ap. Pauſ. Σεβρός. — *Icarion* et *Tyndareos* eiecti Sparta *exulant apud Theſtium.* cf. Pauſ. III, 1. p. 204. Strabo X. p. 708. Iam hic ad Aetoli genus et ad Aetoliam ſpectat: ſup. I, 7, 7. eius progenies ibid ſ. 10. cf. Not. ſup. p. 111. 112. adeoque Helenae maternum genus a Pleurone ductum: Pauſ. III. 13 p. 239. ἐξέβαλε. erat ἐξέβαλεν. et hinc in codd. ἐξέβαλον. il-

lud ν vel centies alieno loco inculcant libri Apollodori. Non minus indocte mox P. D. συμμαχοῦσιν αὐτοῦ. post Θεστίου insertum ab Aegio erat τοῦ Αἰτωλοῦ, quod libri ignorant. αὖθις δὲ, τε Ἡρακλῆς. haec videnda sup. II, 7, 3. et Not. p. 456-9. Diod. IV, 33. κατέρχονται, ergo vterque? Sed puto verius: κατέρχεται καὶ παραλαμβάνει. Atque sane Icarius in Aetoliae confiniis consedit: cf. Strab. l. c. p. 708. quem locum exscripsit Eudoc. p. 239. add. Eustath. p. 1417, 25.

f. 6. Ante Θόας inserta erant verba υἱοὶ ἄρρενες πέντε, quae a libris absunt, adsumta ab Aegio puto e Schol. Lycophr. 511. Ex iis qui hic memorantur, vnum *Perilaum* memorat Paus. VIII, 34. qui perhibitus est a priscis rerum Peloponnesiacarum scriptoribus accusasse Orestem in Areopago, non vero Tyndareus. Ad hunc spectasse puto Sophoclis Perilaum.

Se-

Semum et Auleten nominant Grammatici ad Od. o, 16. In priore latere videtur Imeusimus, in altero Aletes. Penelopen et eius fratres meminit Strabo X. p. 709. A. (et hinc Eustath. p. 1417, 27.) sed natos ex Polycaste, Lygaei filia. Aiunt ab aliis Phanothean vxorem Icarii tradi, quae hexametrum inuenit: sic sane est apud Clement. Alex. Strom. I. p. 366, 12. (p. 133.) sed valde vereor, ne ille Icarius prorsus diuersus sit. At Dorodoche, Orsilochi f. et secundum Pherecydem Asterodia, Eurypyli f. Telestoris neptis, Icario nupta traditur a Schol. Od. o, 16. De *Penelopes* genere egit Meziriac. ad Ouid. Ep. 1. Post Τυνδάρεω inferendum δὲ, vt sit Τυνδάρεω δὲ καὶ Λ. *Echemus* est is, a quo Hyllus caesus fuit: sup. Not. p. 503. eum *Timandram* coniugio habuisse, tradit et Paus. VIII, 5. p. 607. Apud Schol. Lycophr. l. c. est Ἐχέμονος vitiose ex

h. l. In expeditione Dioſcurorum in Atticam interfuiſſe dicitur aliquis Echemus, a quo Dicaearchus Echedemiam dictam putabat, quae poſtea Academia fuit: Plutarch. Theſ. p. 15. D. ſed Ἐχέδημος is fuiſſe debuit non Ἔχεμος. Φυλονόη Pal. R. 3. quod verius. De Ledae liberis egit Mezir. ad Ouid. T. II. p. 358 ſq. itaque parcam ipſe otio.

ſ. 7. De his *a Ioue ſuſceptis e Leda liberis* v. Intpp. Hygin. f. 77. Locum ante oculos habuit Schol. Lycophr. 88. καὶ π. τ. α. ν. Τυνδάρεω. legebatur male Τυνδάρεως. ante Διὸς abeſt ἐκ D. V. R. 3. Τυνδάρεως υἱὸς μὲν Med. ἐγεννήθησαν ed. Commel. nullo auctore. Mox deb. ἐκ Τυνδάρεω δὲ K. *Iouis* Pollux, *Tyndarei* Caſtor f. adeoque hic mortalis, Pollux e Ioue immortalis. Apud Clement. Alex. Cohort. p. 26. (19.) verſus ex Cypriis: Κάστωρ μὲν ϑνητὸς, ϑανάτου δὲ οἱ αἶσα πέπρωται. Αὐτὰρ ὅγ' ἀϑάνατος

νατος Πολυδεύκης, ὄζος Ἄρηος. Sic et Pindar. N. 10, 150. At Heſiodus vtrumque e Ioue natum tradiderat. v. Schol. ad e. l. Tyndarei autem vterque filius apud Homer. Od. λ, 297 ſqq. et haec forte antiquiſſima ratio. Poſt Κάστωρ excidit καὶ Κλυταιμνήστρα, quod et Gale obſeruauit. Quae ratio aut occaſio diuerſitatis huius in *Helenae matre* fuerit, non aſſequor: an Nemeſis mater data pro Leda, propter poenas aliquando Helena rapta expetendas? Mollierunt fabulam alii, cum Nemeſin diuerſam a Leda facerent, alteram matrem, alteram nutricem. Sic quoque Phidias Nemeſi Rhamnuſiae in eadem baſi Helenam, a Leda deductam, appoſuerat, vna cum Tyndareo et filiis et cum aliis. Pauſ. I, 33 extr. In eundem fere modum etiam h. l. fabula attemperata, vt Leda tantum nutriiſſe Helenam putanda ſit. Eadem fere ap. Eratoſth. 25. vbi cygnus inter aſtra hinc repetitur:

add. Hygin. P. A. II, 8. et ad f. 77. Etiam in tragoediis, saltem Sophoclis, fabula repetita fuit; ex iis vtique Asclepiades ἐν Τραγῳδουμένοις eam exposuerat ap. Schol. Hesiodi p. 250. 1. Comoedia Cratini fuit Nemesis apud Athen. IX. p. 373. cf. Koppiers Obss. p. 120. Helenam θυγατέρα Ὠκεανοῦ (lego Ὠκεανίδος) καὶ Διὸς ediderat Hesiodus, teste Schol. Pind. l. c. 150 Νεμέσεος D. R. 3. εἰς χῆνα vt in Ciri v. 489. est *Amyclaeus anser*. Mox τῷ ante νύνῳ melius abesset. De ouo fabula quem ortum habuerit, variae opiniones sunt; nihil satis exploratum, etsi symbolici quid isti narrationi antiquitus subfuisse nolim dubitare. Apud Athen. II, p. 57. F. 58 A. (vnde transcripsit Eustath. p. 1321. et iterum 1686, 45. in disputatione super ὠὸν ex ὠιὸν) ex Ibyco laudatur similis fabula de Molionidis: fuisse eos ἄλικας, ἰσοκεφάλους, ἐνιγυίους, ἀμφοτέρους γεγαῶτας ἐν ὠεῷ ἀργυρέῳ.

hic

hic nihil aliud quam ſumma inter eos ſimilitudo formae iſtis vocibus, eodem ouo natos eſſe, declarata eſt. A nominis ambiguitate, cum ὦον Laconibus idem, quod aliis ὑπερῶον, pars domus ſuperior, in qua feminae habitabant, eſſet, ᾠὸν autem ſit *ouum*, duxere fabulam multi. Non tamen melius procedit hoc quam alia, quae in praeclara de Dioſcuris nota enumerat Hemſterh. ad Lucian. l. c. p. 282. De Dioſcuris omnino tenendum, eueniſſe in iis, quod in Hercule et Baccho factum, vt antiquiora numina, Cabiri, religionibus Samothracicis frequentata, cum iis confunderentur, tribuerenturque adeo Ledae filiis ea, quae, ab vltima antiquitate profecta, vix ſatis vulgo tenerentur ipſa illa aetate, qua Dioſcurorum ſacra recepta fuere. Ab iisdem Cabiris deriuatum eſt in ipſos, quod nauigantibus ſalutares dii habiti ſunt. Facile haec elici poſſunt vel ex Pauſan. X, 38. p. 896. 7. cf. VIII, 21. I, 31. Mox etiam aſtrono-

micae fabulae in eos fuere cumulatae, cum Gemini pro iisdem haberentur. Videtur etiam ſtella Veneris, Luciferi et Heſperi nomine inter veteres celebrata, ad eosdem eſſe reuocata, quorum cum ad vulgarem oculorum ſenſum eae obſervatae eſſent vices, vt altero in conſpectum progreſſo alter lateret, nata hinc videtur fabula, vt altero Dioſcurorum ſub terra degente alter reuiuiſceret: v. inf. c. 11, 2. extr. Ortus ex ouo inter recentiorum commenta recte refertur a Schol. Od. λ, 297. Ab vno ouo res deducta ad duo, vt cum Helena eundem ortum haberent Dioſcuri v. c. Schol. Eurip. Or. 465. ἐν τοῖς ἄλσεσι. erit adeo lucus Rhamnuſius, in quo templum Nemeſeos. Rhamnunte enim eam oppreſſiſſe fertur Iupiter: v. c. Schol. Callim in Dian. 232. Apud Schol. tamen Lycophr. 88. ἐν τῷ ἔλει legitur: habuit tamen ille ſeu animum ſeu oculum intentum in hunc locum: videtur-

que

que adeo legiſſe ἐν τοῖς ἕλεσι. ſtagna ac paludes cygno et anſeri opportuniores videri poſſunt. κομίσοντα vitium edd. Pro φυλάσσειν Aegius reponere iubet φυλάξαι, nulla idonea de cauſſa.

Helena a Theſeo rapta, et a fratribus repetita: notiſſima fabula. Late Plutarch. in Theſ. p. 14. 15. cf. Intpp. Hygin. f. 79. Meurſ. in Theſeo c. 26 ſqq. Alia congeſſit Meziriac. T. I. p. 433 ſq. T. II. p. 352 ſq. εἰς Ἀθήνας ἐκόμισε et iterum εἰς Ἀθήνας ἐπιστρατεύσαντες. altero loco εἰς Ἀθήνας eſſe male repetitum facile ſuſpicari licet; verum et priore loco in promtu eſt emendare εἰς Ἀφίδνας. et in id iam incidit vir doctus Miſc. Obſſ. Vol. X. T. III. p. 382. Nihil enim celebratius hac re, v. ap. Meurſ. Theſeo c. 28. vt et vicus ille Atticae per hanc fabulam memorabile nomen factum ſit, vt Strabo IX. p. 607. B. ait. Vide Plutarch. l. c. plures alios ap. Meurſ. l. c.

in his ipsum Herodot. IX, 73. cf. Schol. Il. γ, 242. vbi auctores Polemo et Cyclici laudantur, (cf. de e. l. Valken. Epist. de Schol. Homer. p. 119.) et ex parte Alcman. temperaui tamen mihi, quominus quicquam mouerem: nam ipsas Athenas captas memorat quoque Paus. I, 41. ex Alcmane, qui ita tradidisse videtur, etsi et ibi Kuhnius mutare volebat, et pari modo Hyginum f. 79. corrigunt viri docti, et Schol. Lycophr. 503. Menestheus quoque in regnum Athenarum euectus a Diosc uris: Paus. I. 17. p. 40. extr. qui tamen idem alio loco Aphidnam memorat II, 22. Diuersis igitur modis res narrata. Apud Lucian. de Salt. 40. καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων ἐπὶ τὴν πόλιν videtur ad Alcmanicam rationem accedere. κατὰ τῆς Τροιζῆνος profectos Dioscuros ait Schol. Apollonii I, 103. errore seu vitio nescio quo. αἱροῦσι τὴν πόλιν. *Athenas* intelligo, si εἰς Ἀθήνας paullo ante

ante tueri licet. Aphidna erat vicus. tamen et ille πόλις in hac ipsa fabula dictus occurrit. *Aethra* abducta. v. laudd. ad Hygin. f. 79. Schol. Lycophr. 503. (vbi παρατίθενται ἐν Ἀφίδναις leg.) et 508. Multis modis celebrata res, primum in Theseide, tum iterum in rebus Troianis, Aethra cum Helena abducta, mox, Troia capta, illa a nepotibus Acamante et Demophoonte, Thesei filiis, reducta, tandem in tragoediis. Frequentatum quoque idem ab artificibus argumentum, vt in arca Cypseli, Paus. V, 18. pr. et in pictura Delphica Polygnoti, X, 25. p. 861. Recepta haec quoque fuere in historias cum Atticas, tum Graeciae. Nam Hellanicus auctor laudatur a Schol. Il. γ, 144.

f. 8. *Heleuae proci*, numero XXIX. vel XXX. sunt fere nomina Homerica, hinc que satis nota. Alium recensum habet Hygin. f. 81, sed nominibus valde corruptis.

Ex-

Expoſita haec fuiſſe videntur in Cypriis Staſini (v. ad Virgil. T. II. p. 229.) nam aſſurgebant illa ad prima belli Troiani initia. Dioſcurorum pugnam cum Ida et Lynceo exponebant: v. Schol. Pind. N. 10, 112. Thetidis nuptias cum Peleo. Schol. Il. π, 140. Fuit et Steſichori Helena. Multa et in Tragicis occurrere debuere. *Agapenor* (ſup. c. 7, 5.) *Ancaei* (c. 9, 2.) filius, ad Troiam profectus Il. β, 609. Multa eius memoria fuit ἐν Νόστοις. nam Cyprum adiit et ibi interiit: v. Lycophr. 478-493. Pauſ. VIII, 5. *Sthelenus* ſup. III, 7, 2. inter Epigonos. *Amphimachus* Cteati f. pro eo erat Ἀμφίλοχος. ſed is mox memoratur, Amphiarai f. itidem ex Epigonis. reſcripſi Ἀμφίμαχος. duxit is vna cum *Thalpio*, Euryti f. Arcades ap. Homer. Il. β, 620. 1. add. Il. ν, 185. *Cteatus* antem et *Eurytus* fuere Actoridae: de quibus ab Hercule victis ſup.

II,

II, 7. 2. *Meges*, Phylei f. Augeae nepos, Dulichio copias ad Troiam duxit Il. β, 625 sq. de Phyleo v. Not. sup. p. 363. *Menestheus* Petei f. Il. β, 552. vbi υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς. Edebatur Πετέω, pro quo reponi debebat Πετεω̃, non Πετεῶ. etsi ita tradit Schol. Il. ϑ, 327. Nomen est Πετεώς, vnde ducitur Πετεω̃, et Πετεῶο, quod et Aelian. IV, 5, n. 13. retinuit. De forma v. Sylburg. ad Etymol. p. 666, 42. etsi et ibi Πετεῶ exaratum, aliter tamen Eustath. habet, ad quem prouocat. Σχέδιος Ἐπιστρόφου. pessime, si Il. β, 517. memineris: Αὐτὰρ Φωκήων Σχεδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον υἱέες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο. vnde patet leg. Σχεδίος καὶ Ἐπίστροφος Ἰφίτου. Vidit etiam Palmer. *Polyxenus* Agasthenis f. inter Epeorum ductores Il. β, 623. Πηνέλεως Ληΐτου. P. R. 3. Ληϊτοῦ. Statim ex Il. β, 494. succurrere potest: Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρ-

ἦρχον. Corruptus itaque Apollodorus et in hoc, et leg. Πηνέλεως Ἱππαλκίμου, καὶ Λήϊτος Ἀλεκτρυόνος. nam sic ipse Homer. Il. ρ, 601. 3. cf. sup. Not. p. 182. Probabilius tamen aut in margine nomen Πηνέλεως adscriptum fuisse, nam is inter procos est apud Hygin. indeque Leiti nomen ex Homero ab indocto homine allitum, aut in contexto solum Πηνέλεως Ἱππαλκίμου fuisse, et hoc probabilius. *Ascalaphus* et *Ialmenus* ex Boeotia, Martis filii Il. β, 512. *Elephenor* Chalcodontis Il. β, 540. 1. vnde satis patet Χαλκώδοντος fuisse reponendum, pro χαλκόδοντος quod Aegius ediderat, et codd. habent. De Elephenore fabulas persequitur Lycophr. 1034 seqq. et ad e. l. Schol. *Eumelus* Admeti f. Il. β, 713. *Polypoetes* Pirithoi ibid. 740. *Leonteus* Coroni f. ibid. 745. 6. fuit ex Lapithis. Coronus Caenei f. de quo inter Argonautas sup. Not. p. 179. Pro Κορώνου edebatur κορωνοῦ.

νοῦ. *Eurypylus* Euaemonis f. inter Theſſalos ibid. v. 736. reliqui ſatis noti, et de iis euoluendus Homerus.

f. 9. Ad ſeqq. cf. Hygin. f. 78. et not. κριθέντος ἑνὸς, haud dubie προκριθέντος, vt paullo poſt. Sic iam Faber et Gale. πρὸς τὸν Πηνελόπης γάμον. erat autem illa Tyndareo neptis ex fratre. ὑποθήσεσθαι, ſic Pal. V. D. et pars libb. Aegii. quare recepi pro ὑποθέσθαι. Mox δὲ excidit: ὡς δὲ ὑπέσχετο. τοὺς μνήστορας Vat. ὑπ' ἄλλου τινός, ſic Med. reliqui ὑπὸ ἀ. at vulgo ἀπὸ ἄλλου τ. τοὺς μνηστῆρας ἐξορκίζει. hinc illa ἐνωμοτία, quae Graeciae principes aduerſus Troianos arma ferre cogebat. Il. β, 339. Tractauerat haec Steſichorus in Helena, teſte Schol. ad illum loc. cf. Sophocl. Aj. 1132. et ibi Schol.

Cap. II.

f. 1. Ex Helena vnam Hermionen natam agnoſcit Homerus noto loco Od.

Od. δ, 12. et Il. γ, 175. quod integrius e Cod. Leid. exhibuit Valk. diff. de Schol. Hom. p. 144. At posteriores poetae tam diuerse de Helenae et Menelai prosapia tradidere, vt difficile sit omnia in ordinem redigere. Laborabant praeterea in nostro sequentia interpunctione: nam iungebant Νικόστρατον ἐκ Δούλης etc. Sane quidem Nicostratum et Megapenthem ex serua natos (ἐκ δούλης) et propterea regno exclusos legimus apud Pausan. II, 19. p. 151. Sed reliqua in h. l. non admittunt, vt eodem modo statuisse nostrum putemus. Megapenthem e serua natum ipse Homerus edidit Od. δ, 10. 11. Ibi Schol. Nicostratum ex Helena genitum recentiores tradere ait. Sic tamen iam Hesiodus tradiderat: Ἡ τέκεθ' Ἑρμιόνην δουρικλυτῷ Μενελάῳ ὁπλότατον δ' ἔτεκεν Νικόστρατον, ὄζον Ἄρηος ap. Schol. Soph. Electr. 541. sed ipse Sophocles eo loco *duo filios* Menelai agnoscit: παῖδες διπλοῖ.

quo

quo nomine inquit Scholiaſtes, ἐπιλαμβάνονταί (ſic leg.) τινες τοῦ ποιητοῦ ἐκ τῶν Ὁμηρικῶν. Diaethum et Morraphium Menelai et Helenae filios edit Schol. Il. γ, 175. e Porphyrio: nec aliter Euſtath. p. 400, 32. at in Schol. Leid. ap. Valken. Diſſ. laud. p. 144. alterum eſt ſcriptoris (mihi ignoti) nomen: ὁ δὲ Δίαιθος Ἑλένης καὶ Μενελάου ἱστορεῖ παῖδα Μοράφιον. Porro Schol. vulgatus ex Cinaethone narrat, apud Lacedaemonios coli duo alios filios Nicoſtratum et Aethiolam. Ad ſolum Nicoſtratum Cinaethonis auctoritatem reuocat idem Schol. Leid. Eſt ille Cinaetho, cuius Genealogiae a Pauſania aliquoties laudantur: emendandus ex illo Scholio Euſtath. p. 400, 32. et Schol. Lycophr. 851, vbi quatuor alii filii ex Alexandro videndi, et *Iphigenia e Theſeo.* hoc poſtremum vide etiam ad v. 103. et Anton. Lib. 27. inprimis Pauſ. II, 22. p. 162. vnde diſcimus,

ſcimus, tradidiſſe de his praeter Steſichorum in Helena, Euphorionem Chalcidenſem et Alexandrum Aetolum. ἐκ Δούλης inde ab Aegio ſcribebatur, cum Schol. et Euſtath. ad l. c. Od. δ, 12. quia Homerus alias hac voce non vtitur, ſed δμωὴν dicit. Πιερὶς ergo pro nomine erit accipiendum; collocatio tamen verborum vix hoc admittit, quippe quae eo ducit vt ſit: Πιερίδος γένος. igitur turbatum aliquid hic eſſe manifeſtum fit: forte erat ἢ Αἰτωλίδος, aut hoc e marg. irrepſit. Τηριδάης. hoc et Schol. Hom. l. c. agnoſcit. in codd. P. V. O. D. R. 3. eſt Τηρηΐδος. Idem Μεγαπένθης, et ξενοδάμων. P. ξενωδώμων.

ſ. 2. *Dioſcuri Leucippidas rapiunt.* Traditur haec plerumque fuiſſe cauſſa pugnae cum Apharei filiis; v. Theocr. 22, 137 ſq. ad Schol. Pind. N. 10, 112. Schol. Il. γ, 242. vbi minus vere Pindarus laudatur auctor. Propter ἔδνα pugnam factam

ſtam ait Lycophr. 549. Alia v. in Not. ad Hygin. f. 80. Fuere etiam tragoediae Dioſcurorum nomine inſcriptae: tres Patroclis Thurii et Sophoclis iunioris ap. Clement. Alex. Coh. p. 26. (19) quas ad hos raptus ſpectaſſe ſuſpicor. At noſter pugnam a prorſus diuerſa ac ſingulari origine repetit. Etiam Pindar. nobili loco N. 10, 112. τὸν γὰρ Ἴδας, ἀμφὶ βουσίν πως χολωθεὶς, ἔτρωσεν. Μεσήνης P. D. V. etiam h. l. et in ſqq. Apud Pauſ. II, 22. p. 161. Dioſcurorum filii ſunt *Anaxis* (altero loco III, 18. p. 256 Ἀναξίας) et *Mnaſinus*, quorum ſigna erant Argis in templo Dioſcurorum. Pro eo hic eſt Μνησίλεως, in D. V. R. 2. Μησίλεως. etiam ſic Schol. Lycophr. 511. ex h. l. vbi tamen additur, ἢ Μνησίνοος καὶ Ἀσίνεος, hoc forte ex praua lectione; vt et alter Ἀνώγων, ἢ Ἄναξις καὶ Αὐλοθός. In codd. eſt quoque Ἰλαίρας, perpetua varietate; etiam

Latinis ſcriptoribus v. ad Propert. I, 2, 16. ἐκ τῆς Ἀρκαδίας λείαν. legebatur βουλείαν, mira vox, haud dubie ex non intellecta compendioſa ſcriptura βοῶν λείαν nata. Pal. in marg. ἴσως βοῶν λείαν. atque hoc idem habent Dorv. Veſ. R. 3. forte et ceteri, et ex Aegii libb. pars. Schol. Lycophr. l. c. vbi ex noſtro ſua mutuatur, habet: ἐλάσαντες βοῦς ἀρκαδικάς. Mox ἐπιτρέπουσιν Ἰδᾷ διελθεῖν praue edebatur. At διελεῖν ex Pal. laudat Commel. apud Schol. l. c. eſt μερίζειν. τοῦ πρώτου καταφαγόντος. τοῦ πρῶτος κ. Pal. D. R. 3. at Schol. Lycophr. τοῦ πρώτως κ. hoc ferri poteſt. idem: καὶ τὰς βόκς ἤλασεν εἰς Μεσσήνην et mox καὶ τὴν ἀγέλην ἐκείνην: nusquam λείαν memorat. ὑπὸ δρυΐ, verba abſunt a codd. P. V. M. D. Regg. Schol. Lycophr. interponit Κάστωρ δὲ καὶ Πολυδεύκης ἐκρύβησαν στελέχει δρυός. ſed omnino ille Pindarum ſimul cum noſtro ante oculos habuit.

Iam

Iam Schol. Pindari N. 10, 114. verba illa aperte vindicat Apollodoro: ὁ γὰρ τὰ Κύπρια συγγράψας φησὶ τὸν Κάστορα ἐν τῇ δρυὶ κρυφθέντα ὀφθῆναι ὑπὸ Λυγκέως. τῇ δὲ αὐτῇ γραφῇ καὶ Ἀπολλόδωρος κατηκολούθησε. Verſus ipſos e Cypriis habet idem Schol. cum Schol. Lycophr. 511. et inde Tzetza Chil. II, 710. αἶψα δὲ Λυγκεὺς Τηΰγετον προσέβαινε ποσὶ ταχέεσσι πεποιθώς. ἀκρότατον δ' ἀναβὰς διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν Ταυγαλίδου Πέλοπος. τάχα δ' εἴσιδε κύδιμος ἥρως δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης, Κάστορα θ' ἱππόδαμον καὶ ἀεθλοφόρον Πολυδεύκη, νύξε δ' ἄρ' ἄγχι στάς. (ſic leg. pro ἀγχίστωρ. Sequitur: Κάστωρ ἐλόχα τὸν Ἴδαν etc.) Mox κἀκεῖνος αὐτὸν κτείνει τὸ δόρυ προέμενος omiſſis mediis V. M. Pugna haec a poetis varie ornata; v. Pind. N. 10, 102 ſqq. Theocr. 22, 137 ſq. Lycophron. 546 ſqq. e Grammaticis inpr. Tzetza Chil. II, hiſt. 48. πέτρᾳ, cippo.

Schol. Lycophr. στήλη λιθίνη ἐκ τοῦ Ἀφαρέως τάφου, ex Pindaro l. c. 124 ſq. vbi nolim de ſtatua aliqua Plutonis cogitari. Ζεὺς Ἴδαν κεραυνοῖ. Pindar. l. c. 132. μὴ δεχομένου δέ. hoc praeclare narratum a Pindaro 141 ſq. ἀμφοτέρους poſt Ζεὺς ed. Par. ſed e vitio. — παρ' ἡμέραν. hoc cum Homero Od. λ, 302. Pind. v. 103. et P. 11 extr. Lycophr. 564. 5. In Homero quidem l. c. *viuunt vterque ſub terra*, habentque hoc a Ioue tanquam praecipuum, vt per vices diem *ſupra terram exigant*, et diuino honore fruantur; in eundem ſenſum accipiendum, quod Il. γ, 243. iam tum, cum Graeci ad Troiam pugnabant, vtrumque ſub terra eſſe profitetur: τοὺς ἤδη κατέχεν γαῖα, h. non tam mortuos eſſe, quam ſub terra degere. Apud Pindarum vero alterum diem *cum Ioue*, et *in Olympo*, alterum *in ſepulcro* ad Therapnas exigunt l. c. 103-7. et P. 11. extr. Ambiguum porro

porro manet, quo ſenſu id dixerint veteres alternis factum, vtrum vt ambo ſimul reuiuiſcerent et ſimul in inferis degerent; an vt altero in inferis degente alter apud ſuperos eſſet. Antiquior prima ratio fuiſſe videtur, ſed poſthaec altera fere obtinuit: cf. poſt Hemſterh. l. c. 286. 287. Ouwens v. d. Noct. Hag. 11, 19. Habiti inde pro diis, XL. anno poſt pugnam cum Ida et Lynceo factam, vt Pauſan. III, 13. p. 238. docet, anno LIII. inde ab Hercule inter deos adſcripto, Clem. Alex. Strom. I. p. 382. Pott. (322) μεταπεμψάμενος Μενέλαον ſc. tanquam generum; conſentit hiſtoria: Pauſ. III, 1. p. 205.

Cap. 12.

ſ. 1. *Electra*, vltima ex Atlantidibus: v. ſup. c. 10, 1. Ab hac *Dardani ſtirps* repetitur: de hac locus claſſ. Il. υ, 215 ſqq. Sequentia ante oculos habuit Schol. Ly-

cophr. 29. *Iaſion.* male P. D. V. *Ιασίμων.* eſt idem aliis Iaſius: cf. ad Hygin. f. 250, n. 16. add. f. 270. P. A. p. 431. cuius amores et fata admodum diuerſis modis narrantur. Apud Homer. Od. ε, 125. a Cerere amatus et in amplexus acceptus, a Ioue fulmine percutitur. add. Theocr. 3, 50. 51. vbi Schol. Iaſionem Cretem facit Minois e Phronia nympha filium. Ex iis nuptiis natus Plutus: Heſiod. Θ. 968 ſq. vt adeo allegoriam ſubfuiſſe fabulae ſatis appareat: quam perſequitur ad e. l. Euſtath. p. 1528, 6. et ex eo Eudocia p. 233. Altera narratio de Cerere tentata legitur quoque ap. Conon. Narr. 21. Noſter Pherecydem fere ſequitur: cum eo conuenerat Straboni, vt ex Epitome intelligitur libri VII. p. 511. ed. Alm. Conſenſerat quoque Hellanicus. v. Schol. Od. ε, 125. et Schol. Apollon. I, 916. qui in I. lib. Τρωικῶν de his expoſitum fuiſſe docet: ibi Iaſion in

ſi-

ſimulacrum (εἴδωλον puta) Cereris nefandos auſus exercuerat. Spectabant autem haec ad fabulas Samothracicas. Electram ex Arcadia in eam inſulam abductam filios ibi educaſſe puta; vnde Dardanus mox in Aſiam traiicit. Turbatum deinde in his fabulis eſt, v. Diod. V, 47. 48. cum Creticae et Arcadicae fabulae cum iis confunderentur; mox et Italicae (v. Excurſ. VIII. ad Aen. III. p. 356. T. II. Virgil.) etiam Thebanae fabulae, Cadmo e Samathrace in Boeotiam adducto (quem noſter in ipſa Thracia habitaſſe narrauit III, 1, 1.) cf. Schol. Apollon. l. c. Quo ipſo factum, vt de Samothracicis religionibus nihil ad liquidum perduci poſſit. Fuit Calliſtratus ſcriptor hiſtoriae Samothraces. ap. Dionyſ. Hal. I, 68. Iaſion etiam Eetion dictus. v. Schol. Apollon. l. c. et Schol. Lycophr. 219. Fuere a quibus Dardanus magnae matris deum initia, Eetion autem (h. Iaſion) myſte-

ria Samothracica inſtituiſſe traderentur, vt e Clem. Alex. Coh. p. 12. (10.) diſcere licet. Palladium quoque ex iis initiis repetitur; v. loc. Dionyſ. Hal. I, 68. ex Arctino Mileſio, (antiquiſſimo poeta, cuius Aethiopis fuit) vnde patet has teletas non caruiſſe γοητείαις. Dardani traiectus in Aſiam ab aliis per diluuium factus dicitur, v. Schol. Il. υ, 215. et Euſtath. facitque locum opinioni, famam ſuperfuiſſe aliquam, ponti Euxini aquas in mare Aegaeum erupiſſe. cf. Diodor. IV, 47. εἰς τὴν ἀντίπερα ἤπειρον. Pal. ἀντίπερι. R. 3. ἀντίπαρα. male. ἀντίπερα. eſt idem quod πέραν, ἀντικρύ. v. Heſych. h. v. Eandem vocem in hac narratione habet Conon l. c. c. 21. et Schol. Lycophr. l. c. 29. vbi Potter. mutauit in ἀντίπεραν. *Teucri* nomen nobiliſſimum: quippe qui primus Troadem tenuit. cf. Diodor. IV, 75. Expoſuit quoque haec et reliquas res Troianas Eudocia

cia p. 398. e diuersis Grammaticis seriorибus consarcinatas: sed parum docte ac diligenter, et, vt nunc est, valde contaminate. Monebo hoc vnum, quod Apollinis Sminthei fanum ab eo conditum: Schol. Lycophr. p. 302. Τεῦκροι. Gale laudat Schol. Il. Υ. scilicet Scholion v. 284. respiciens, puto, vbi Τεῦκρον — Τευκροὶ γὰρ οἱ Τρῶες, ἀπὸ τοῦ βασιλεύσαντος αὐτῶν Τεύκρου. Sic et Schol. Lycophr. 1302. vt nunc editum; at et olim Τεῦκροι ibi legebatur et Τεύκρων editur in versu Callimachi Del. 231. vt et alibi passim, v. c. in Strab. Diod. et in ipso Conone c. 21. qui omnino cum nostro conuenit. Τευκρῶν in Herodoto est V, 122. tam parum est quod accentibus fidere liceat. In Homero vox non occurrit; nec Tragicis multum frequentatur; vtilior Romanis poetis. Βατείαν. vt et in Diod. l. c. scribitur. immo Βάτειαν, a quo operae aberrarunt. Occur-

currit ap. Schol. Lycophr. 29. et 1308. Stephan. in Ἀρίσβη. Etymol. M. ead. voc. Volunt esse eandem quae Βατίεια Il. β, 813. vbi v. Schol. et Eust. p. 351, Pro ea Arisben, Creticam puellam, memorat Lycophron 1308. et Stephan. Byz. in h. v. e Cephalone. add. Eustath. p. 894, 30.

f. 2. Troica, ab obscura et tenui aliqua fama antiquitus accepta, ad quantam celebritatem progressa sunt! inprimis Homericae Musae beneficio; mox poetis cyclicis, et scriptoribus, qui sua ex iis petierunt, ea ornantibus et variantibus. In historiis Troica iam Hellanicus attigerat, etiam Ephorus: cf. Stephan. in Ἀρίσβη. Alius antiquus scriptor fuit *Cephalo Gergithius*, (Straboni Gergethius: fuere τὰ Γέργηθα vrbs Aeolidis in agro Cumaeo lib. XIII. p. 882. B.) cuius erant τὰ Τρωϊκά, (ap. Parthen. Erot. c. 4. et 34.) a Dionysio Halic. lib. I,

c. 49.

c. 49. et 72. laudata (cf. ad Virgil. T. II. p. 222. vbi male ſcripſi Cephalaeon, nam is diuerſus fuit, et de hoc Photius c. 68. p. 102. agit, quod vel Voſſius de H. Gr. docere poterat; etſi et is aliquo loco p. 165. vtrumque confundit.) τελευτήσαντος δὲ Τεύκρου recte. Pal. D. Τεῦκρος. Vat. Τεύκρους. Ἴλου. codd. Ἴλλου et mox Ἰλλος, (vt Ἴλλου ap. Diodor. l. c.) et ante παίδων αὐτῶν vulgo editum; ſed αὐτῷ res poſtulat, et offerunt Vat. Med. — *Erichthonius* opibus clarus Il. υ, l. c. 219. Ἀστρόχην Pal. D. Veſ. καὶ γήμας K. forte fuit, γήμας δὲ K. tum τοῦ ante Σκαμάνδρου, vitium eſt ed. Par. cf. ad haec Conon. c. 12. δι' ἀετοῦ. aquilae miniſterio; mox alii poetae ipſum Iouem in aquilam mutatum narrarunt. Simpliciſſima ratio apud Homerum eſt Il. υ, 234. ὃς δὴ κάλλιστος γ. — τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν. itaque fabula fundum habet nullum alium, quam ve-

veterem loquendi vſum, pro eo quod nos diceremus: fuiſſe eum pulcherrimum puerum, dignum qui cum diis eſſet. καὶ Ἱερομνήμης. ſuſtuli ſtellulam neſcio qua de cauſſa appoſitam iam in ed. pr. Θέμιδος τῆς Ἴλου. male legebatur τοῦ Ἰ. correxit Emper. P. D. Θέμιστος. R. 3. Θεμίστης. Λύρον. f. Λύρνον. Saltem ſic concinit Lyrneſſus, quae etiam Λύρνη fuiſſe videtur: v. Steph. Byz. h. v. Non alibi, ne in Schol. quidem Lycophr. 29. qui locum hunc ante oculos habuit, memoratum memini, etſi ſtirps Aeneae alioqui tantopere decantata eſt poſt loc. Il. υ, 215 ſq. cf. Mezir. ad Ouid. To. II. p. 142 ſq.

ſ. 3. Sequentia partim expreſſit idem Schol. Lycophr. 29. alia aliunde interſeruit: vti hoc: Priapum Myſiae fuiſſe vrbem, (ad Helleſpontum. v. Steph. h. v. Strabo XIII. p. 879.) cuius rex hic memoratur, et in qua Apollo ὁ Πριηπαῖος, (non Πριη-

Πριηπησαῖος Ἀπόλλων) sortem Ilo ediderit. Mox πάλιν pro πάλην vitium est ed. Par. non lectio. πόλιν κτίζει Med. ἐπὶ τὸν λεγόμενον τῆς Φρυγίας Ἄτης λόφον. male ἀπὸ τῆς Schol. Lycophr. l. c. etsi in aliis disertior. Fuit collis Ates, Λόφος Ἄτης, ipsi Lycophroni v. 29. commemoratus; cf. Steph. Byz. in Ἴλιον, et Hesych. in Ἀτιόλοφος, et ad vtrumque hunc viros doctos, nam neuter mendo vacat. Aten, ex Olympo a Ioue praecipitatam, in eum locum esse delatam, Grammaticorum commentum est ap. Eustath. p. 1175, 61. 157, 5. Vrbem in eo colle condere iam Dardanus voluit, sed vetabat oraculum, μὴ κτίζειν τὸν λόφον τοῦτον, ἄτης γὰρ εἶναι, h. e. βλάβην γενήσεσθαι τοῖς κατοικήσουσι. Id tamen ad effectum perduxit Ilus. haec videtur admittenda narratio: nam in Schol. Lycophr. oratio est valde turbata. Mox lenior oratio foret: τῷ δὲ Διὶ εὐξάμενος, σημεῖον αὐτῷ

τι

τι φανῆναι. Sequentia exſcripta in Schol. Lycophr. 355. laudato quoque Apollodori nomine. Scholion iterum exſcripſit Eudoc. p. 322. et Phauorin. Lexic. h. v. vterque hinc emendandus. τὸ διϊπετὲς Παλλάδιον. Nihil magis tritum hac re: inſpici poſſunt ſaltem Spanhem. ad Callim. L. P. 39. Exc. IX. ad Aen. II. Virgil. T. II. p. 249. Mezir. ad Ouid. T. I. p. 60 ſq. erat illud ξόανον ἕρυμα τῆς πόλεως, quod quamdiu ἀκηδὲς eſſet, *inuiolatum* manſiſſet, vrbs capi non poterat, v. Quint. Smyrn. X, 355. (ita enim verba accipienda.) Hinc incredibilis commentorum et nugarum ſeges apud ſeriores Platonicos, inprimis lamblichum, et multo magis, ſi ad faecem ſcriptorum deſcenderis, Suidam, Malalam, Tzetzam, alios qui modo magicam modo aſtrologicam vim in eo quaeſiuere. Sed haec indigna, quibus immoreris. De Palladio ab Vlyſſe et Diomede rapto loc. claſſ.

Co-

Conon. 34. Confunditur fere cum hoc alterum Palladium, ad quod Troianae matronae peplum afferunt Il. ζ, 273 ſq. De ſpecie Palladii locus hic eſt inter claſſicos. Scilicet antiquius illud Palladium ſignum fuit ſatis informe, vtpote antiquiſſimae artis. Occurrit ſaepe in numis, et in aliis monumentis Aeneae, qui illud geſtat, et Diomedis, qui rapuit. Subſtituerunt aliquando Ilienſes aliud elegantius, incedens, cum haſta et colo; hoc eſſe videtur, quod Apollodorus nunc narrat. Occurrit in numis, vide v. c. Fontenu (Diſſ. in *Hiſt. de l'Acad. des Inſcr.* To. V. p. 265.) et duo alii numi Ilienſium ap. Pelletier. (*Recueil de Medailles* T. II. pl. 52 ſqq.) τοῖς δὲ ποσὶ συμβεβηκός. hoc idem habet Schol. Lycophr. ad v. 355. 361. quod niſi eſſet, putaſſem συμπεφυκὸς ſcriptum fuiſſe. eſt adeo dictum pro *vna* iunctis pedibus *incedens*, eodem modo ac διαβεβηκότα τὰ σκέλη

ποιήσας dicitur Daedalus ap. Diodor. IV, 76. δόρυ διηρμένον. pigebat, tam multa a me, pro consilii ratione, relinqui librariorum stuporis signa, vt ira abreptus ita scriberem pro διηρτημένον, quod sensu caret. conuersum tamen *elatam hastam*. atqui hoc est διαίρειν, διηρμένος. Ceterum diuersa est Palladii species apud Eustath. p. 627, 6. ἀνδρὸς δορὰν ἠμφιέσθαι, στέμμα δὲ ἔχειν καὶ ἠλακάτην, ἐν δὲ κεφαλῇ πῖλον, καὶ δόρυ ἐν τῇ δεξίᾳ. pro ἀνδρὸς leg. αἰγὸς δορὰν, siquidem aegidem cogitare videtur. Nisi alia fabula subfuit, quae apud Schol. Lyc. l. c. et inde apud Eudoc. tum ap. Clement. Alex. Coh. p. 24. (17) occurrit: vbi inter quinque Mineruas vna est Pallantis et Titanidis, Oceani filiae; ἣ τὸν πατέρα δυσσεβῶς καταθύσασα, τῷ πατρῴῳ κεκόσμηται δέρματι, ὥσπερ κωδίῳ. Ipsum Ilum oculis captum ex adspectu Palladii traditum erat, vt ex Dercyllo περὶ κτίσεων narrat Plutarch. Parall. p. 309. F. Ἱστο-

Ἱστορία δέ. quae sequuntur, haud dubie aliunde illata sunt, ex vetere tamen auctore, et antequam hi, quos habemus, codices fuere exarati. Legebantur ea in Apollodoro iam a Schol. Lycophr. 355. In Pal. tanquam lemma videtur interpositum: ἱστορία περὶ τοῦ Παλλαδίου. Vnde illa petita sint, non dicam; habent tamen singulare argumentum, sed in nostro libello parum diserte nec valde eleganter expositum. Ἱστορία (δὲ ἡ) in Commel. ed. expressum, nec idonea reddita caussa. τοιάδε em. cum Fabro. *Triton*, non apparet deusne marinus, (1, 4, 5.) an alius fuerit. Alias ad Tritonidem paludem Libyae natales Mineruae referuntur, sup. cf. 1, 3. 6. Not. p. 40. etsi Tritonem amnem modo Thessaliae modo Boeotiae alii assignant: Schol. Apollon. I, 109. IV, 1311. Paus. IX, 33. p. 777. extr. τὴν αἰγίδα προτεῖναι. legebatur προσθῆναι. monuerat iam Faber legendum esse προθεῖναι vel προτεῖναι.

Schol. Lycophr. l. laud. ἀνέτεινε τὴν αἰγίδα. Iupiter, filiae Mineruae timens, fraude ictum Palladis eleuat: aegide obiecta obtutum Palladis auertit: interea Minerua vulnus infert. ἀναβλέψαι πρὸς τὴν αἰγίδα editum erat: ignorantur haec a codd. vt probabile fiat, Aegium etiam haec adoptasse e Schol. Lycophr. l. c. περίλυπον ἐπ' αὐτῇ. Dorv. ἐπ' αὐτήν. Quae sequuntur, obscure sunt narrata: in honorem et memoriam Palladis Athenen aegidem, quae ei mortis causa fuerat, suo pectori imposuisse, simulacrum vero eius in caelo iuxta Iouem collocasse. Ordo verborum idem iam fuit, cum Schol. Lycophr. exscriberet. Si tamen hunc solum interpretandum habeas, nulla Apollodorei contextus, qualem nunc habemus, ratione habita, narratio haec est: ipsum illud simulacrum pectori appositum Athene, idque est illa Aegis, quae deae pro thorace tribui solet. Ἀθηνᾶ δὲ, περί-

ρίλυπος ἐπ' αὐτῇ γενομένη, ξόανον ἐκείνης ὅμοιον κατασκευάσασα, περιέθετο τοῖς στέρνοις, ὃ λέγουσιν Αἰγίδα, καὶ ἐτίμα ἱδρυσαμένη παρὰ τῷ Διΐ, (*et honore illud habuit*, sede sua iuxta Iouem occupata: *cum ipsa se collocasset iuxta Iouem*) ὕστερον δ' Ἠλέκτρα τούτῳ προσεγγίσασα, ἔρριψε πρὸς τὴν Ἴλιον. Iam in hunc sensum non minus Apollodori verba accipi possunt, si modo voces ἣν ἔδεισεν eiicias. melius quoque abest καὶ ante περιθεῖναι. Nunc sententia: *Athenen simulacrum eius elaboratum apposuisse pectori, quod nunc Aegis habetur, et honore habuisse, cum assideret Ioui.* Fuere forte hic plura in vetere mytho, ab auctore omissa. Lycophron ex his interpretandus v. 363. 4. vbi de Palladio: ἡ δ' , . . ἐξ οὐρανοῦ τεσοῦσα καὶ θρόνων Διὸς, ἄνακτι πάππῳ. (Illo) κτῆμα τιμαλφέστατον. κατασκευάσαν Pal. Lenius effet κατασπευάσαι, καὶ, quod et Scaliger correxit; verum

iungenda sunt καὶ περιθεῖναι — καὶ τιμᾷν. περιθεῖναι. legebatur περιθῆναι, vt mox s. 5. in nonnullis est ἐνθῆναι τὸ βρέφος, et vt passim alibi in hoc θεῖναι librarii peccarunt: veram lectionem habent codd. Vat. R. 3. D. O. Nunc h. l. Aegis pro thorace est; supra putares pro scuto fuisse; sed potuere plura in hac fabula esse, quae nunc ignorantur. ἣν ἔδυσεν suspecta sunt Galeo; subint. sc. ἡ Παλλάς. sed vid. paullo ante. ὕστερον δέ. Electra stuprum a Ioue passa (sup. c. 12, 1.) vt deorum fidem obtestaretur, ad simulacrum illud confugit, (τούτῳ προσφυγούσης) tanquam ἱκετίς. necesse adeo est, Electram a Ioue raptam et in deorum sedem fuisse adductam: forte quod vna e Pleiadibus habita est, vt supra vidimus c. 10, 1. Ob contaminatum Electrae manu simulacrum indignata Athene illud ex caelo praecipitat; decidit illud in terram Troianam, ibique exceptum habitum est

pro

pro illo Palladio, de quo tam multa fabuloſe narrantur; exſtruxit ei templum Ilus. διαῤῥῖψαι μετ' Ἄτης. Vat. διαῤῥῖψας. Scaliger coni. διαρπάσαι ignoratione fabulae. erat μετ' αὐτῆς, deprauate, quod ſtatim Schollo Lycophronis lecto in oculos incurrit, inprimis ſi Ἄτης λόφον e ſuperioribus memineris. Corrigendum quoque ita vidit Gale, qui laudat Euſtath. p. 157, 5. vbi ſcil. de Ἄτης λόφῳ agitur, non de Palladio. Athene proiecit illud ſimulacrum Palladis tanquam pollutum tactu puellae ſtupro contaminatae. μετ' Ἄτης, obſcurum, an illo ipſo tempore et Ate et Palladium proiectum fuerint? et vtrum ab Athene etiam Ate praecipitata fuerit, an a Ioue? hoc ſuſpicor verius eſſe, et legendum quod iam Galeo in mentem venit, τὸν Δία ῥῖψαι μετ' Ἄτης καὶ τὸ Παλλάδιον. ita vero mythus aliter conſtitutus eſſe debuit, vt Iupiter, non Athene, ἐπετείᾳ illa facta indignare-

tur. Ἴλον δὲ τούτου ναὸν κατασκευάσαντα τιμᾷν. expectes τούτῳ. sed emend. τοῦτο, ν. κ., τιμᾷν. Pal. R. 3. post ναὸν inferciunt καί.

Ilus ex Eurydice Adrasti f. Laomedontem suscipit. *Adrastum* Meropis filium inter socios Troianorum memorat Homerus Il. β, 830. venientem ex Adrastea. antiquiorem esse necesse est hunc, de quo hic agitur; forte eundem, qui Adrasteam condidit et primus Nemesi templum dedicauit: v. Strab. XIII. p. 877. 879. 880. *Laomedontis vxores* aliis Strymo, aliis Placia. At in Schol. Il. γ, 250. secundum Porphyrium, Zeuxippe Aicmane auctore, ex Hellanico Trymo, ex Stamide περὶ Λέσβου, quicunque tandem ille fuit, Thoosa Teucri filia. Στρυμὼ, edebatur Στρυμνὼ, Pal. μιμὼ, Med. τρυμὼ, quod conuenit cum eo, quod ex Hellanico landatur. Στρυμοῦς ἢ Ῥοιοῦς est in Schol. Lycophr. 18. (ex-

scri-

ſcripſit locum Eudocia p. 395. hinc emendanda) Στρυμὼ ſcriptum in D. V. — Πλακίαν τὴν Ἀτρέως. ed. pr. et Commel. Πλακίας. quod emendauit Faber. Placia nomen ductum eſſe potuit a monte Placo, vel Placio cui adiacebat Thebe: Il. ζ, 396. χ, 479. vnde et Thebe Placia dicta, vt Diçaearchus ap. Schol. l. pr. Nomen patris Atrei vix ſanum. an de filia Catrei cogitandum ſup. c. 2, 1. enumeratis accenſenda? κατ' ἐνίους δὲ Λευκίππου. ita Placia Leucippi filia. At in Schol. Lycophr. 18. (et in Vita Lycophr.) Priamus Leucippes filius eſt, vt adeo coniicere liceat, etiam h. l. Λευκίππην legendum eſſe, vt tertia Laomedontis vxor memoretur, Leucippe. Sic iam opinatus eſt Meziriac. ad Ouid. To. I. p. 355. Apud Hyg. f. 250. eſt Laomedon Ili filius ex Leucippe. Λάμπωνα. Dorv. Λάμπονα f. Λάμπον. Nam Λάμπος Homero eſt γ, 247. vbi et reliquo-

rum filiorum nomina sunt. Clytii filia Pantho nupta v. Schol. Il. μ, 231. Filiarum Laomedontis nomina sunt ap. Schol. Lycophr. 921. et 1075. *Aethylla*, *Astyoche*, *Medesicaste*. Prouocat ille ad Apollodorum. Iam in Aethylla latere forte potest nomen Cillae: etsi hoc non ignotum est in rebus Troianis, cum vrbs Cilla sit; quam a Cillo, Pelopis auriga, dictam volunt ap. Eustath. At Cillam Hecubae sororem Schol. Lycophr. memorat, e qua Priamus Munippum sustulit, ad v. 224. et 315. Aethilla, Αἴθιλλα, Laomedontis filia, Priami soror ap. Conon. 13. commemoratur. Medesicaste tamen prorsus abhorens nomen est; occurret illa paullo post inter Priami filias. Scilicet grammaticus non bibliothecam, sed aliud Apollodori opus respexit: v. inter fragm. Aethyllam ab Eustath. ad Il. α, Ἀνθυλλαν vocari, ait Gale, cum Rutgers. Var. Lect. VI, 2. sed illa Memnonis soror est

p. 117.

p. 117. l. vlt. Idem vir doctus ex Polyaeno excitat Ἀνθίαν. Locus est lib. VII, 47. vbi in mss. ille ait esse ἐνδρίαν, satis corrupte. Proclea, Laomedontis filia, Cycni vxor, et mater Tenis et Hemitheae ap. Schol. Lycophr. 232. est. Hesionen etiam Θεάνειραν dictam idem ad 467. 9. ex Hellanico et Istro ἐν συμμίκτοις tradit. Quod tandem a viris doctis Setaea hic commemoratur, parum commode fit; nam fuit illa e Troianis feminis vna, quae nauium incendium suaserat: Lycophr. 1075. et ibi Schol. Stephan. in Σηταῖον. *Bucolionem* ipse Homer. agnoscit Il. ζ, 23 sqq. sed mater ibi est Abarbarea. Pro Calybe Καλύκην Schol. Apollonii habere monet Gale; vellem locum designasset.

s. 4. *De Tithono* ab Aurora rapto loc. class. Hymn. in Ven. 219 sqq. add. Schol. Il. λ, 1. et Schol. Lycophr. 18. inde Eudoc. p. 45. sed turbate. poterat

sal-

saltem ibi μνάμων corrigi Μέμνων. *Memnonis* nomen ingenio poetarum potius, quam vlla historiae fide, ad res Troianas est traductum. Aegyptium ab initio fuit, sed corruptum: (apud Pausan. I, 42. p. 101. Phamenopha est, ap. Syncell. p. 151. Ἀμενῶφθις, ex Eusebio, et hinc Amenophis in Hieronymi Chron. quod nomen etiam in regum laterculis occurrit; sed de his Iablonskius de Memnone videndus. Cum Aethiopes etiam in Oriente australi habererentur a Graecis antiquis, factus hinc Memnon Aurorae filius, Aethiopum ductor, quos ex Oriente socios belli Troianis adduxit; ex Assyria, vt passim memoratur; quae omnia, si quid veri subest, auxilia Priamo ex orientali aliqua regione Asiae minoris adducta declarant. Fuit vetussimum poema Arctini Milesii, Αἰθιοπίς. v. ad Virgil. T. II. p. 128. vbi alia. Fuere et Sophoclis Αἰθίοπες item Μέμνων, forte vna eademque

que fabula. Qui de Memnone egerint, v. ad Hygin. p. 205, 14. *Emathionem* in rebus Herculis commemoratum vidimus II, 5, 11. p. 139. eius filius Atymnius ex Nympha quae Πηγασὶς eſt ap. Quint. Smyrn. III, 300. f. Πηδασὶς, ab loco et vrbe Pedaſo in Ida. v. Steph. h. v.

ſ. 5. Iam in iis, quae de *Priamo* et eius ſtirpe ſequuntur, ea, quae ſatis nota ex Homero eſſe poſſunt, tantum ſtrictim percurremus. μετὰ δὲ τὸ αἶρ. Med. μικρὸν πρόσθεν. ſatis longe tamen hinc, lib. II, 6, 4. p. 147 ſq. vbi p. 148. extr. de *Podarce* et nouo nomine *Priami*. μικρῷ Pal. D. O. R. 3. καὶ γαμεῖ, f. ὃς γ. tum Vat. πρῶτον Ἀ. *Arisben* aliam vidimus ſup. ad c. 12, 1. p. 740. haec, quae nunc memoratur, Meropis filia eſt; agnoſcit eam Ephorus ap. Stephan. in Ἀρίσβη, ſed is Alexandri vxorem facit. Memorat Stephanus aliam Arisben, Macaris

ris filiam, a qua vrbs Lesbi dicta sit, Eustath. p. 894, 33. Ἀρίσβα ἐν Λέσβῳ πόλις, ἀπὸ Ἀρίσβης, θυγατρὸς Μάκαρος ἢ Μέροπος, ἣν πρώτην ὁ Πάρις ἔσχε γυναῖκα. — *Aesacus* de eo v. Ouid. Met. XI, 749 sq. vbi nonnulla aliter narrata. natus ibi ex Alexirhoe Granici fl. filia. v. 763. si lectio vera est. αἴσοπος Pal. αἴσονος R. 3. Ἀστερόπην. in Pal. D. R. 1. 2. est στερόπην. Gale e Tzetza laudat Μερόπην. In Ouidio l. c. v. 769. nunc legitur *Hesperien Cebrenida:* sed prioris vocis lectio valde dubia est, alterius magis certa. Est fluuius Cebren. Iam h. l. Κεβρῆνος restituit e Pal. Commelin. sic et ceteri codd. legunt. In ed. pr. erat Κεβριόνου, ex interpolatione Aegii puto, facta ad Stephani locum in Κεβρηνία. χώρα τῆς Τρωάδος, ἀπὸ Κεβριόνου τοῦ Πριάμου. Est vtique Κεβριόνης inter filios Priami, ex Homero satis notus; cf. Il. π, 738. nec minus tamen alterum recte se habet: cf. inf.

f. 6.

f. 6. v. Strabo XIII. p. 891. 2. ἣν πενθῶν. apud Ouidium l. c. non ducit vxorem, sed fugientem puellam persequitur, et, illa serpentis ictu percussa, dum ex rupe se praecipitem dat, in auem mutatur. *Hyrtacus* is est, cuius filius Asius, Arisbam Troadis ad Selleentem fl. incolens: Il. β, 837 sq. *Hecuba*, ap. Homer. (Il. π, 718. vbi v. Eustath.) Dymantis filia; Cissei f. apud Euripidem, vt statim in Hecuba. Res passim a viris doctis notata, vt h. l. a Galeo. ad Hygin. f. 91. Meziriac. T. I. p. 400 sq. *Sangarius* fl. Phrygiae, Il. γ, 187. de eo v. Salmas. ad Solin. p. 618 b. Codd. ἀσαγγάριος et ἀσσαγγάριος. *Hector* Priami et Hecubae f. Homeri fide; aliis Apollinis v. Schol. Il. γ, 314. Schol. Lyc. 259. *Hecubae* somnium: cf. Schol. Il. γ, 325. Meziriac. l. c. p. 404 sq. Hygin. f. 91. et not. Aesaci responsum hoc etiam Lycophron narrat v. 224. vbi v. Schol. et ad 314. Seriores

res Caſſandrae illud tribuunt, v. c. Eurip. Androm. 296. μετεπέμψατο. D. et Regii κατεπέμψατο. γενέσθαι. Faber em. γενήσεσθαι. ſed vſum ferre quoque alterum, iam aliquoties vidimus. idem requirit τούτου εἰπόντος, nam ἐκέλευσεν ad Priamum ſpectare. Enimuero *iubet* aliquid fieri *ipſe vates.* ἐνθεῖναι. Vat. ἐλθεῖν ex compendio ſcripturae, quod et e Dorv. ſuſpicor notatum ἐνθῆν ſupra notato ει. οἰκέτι Med. οὐκ ἔτι mſſ. Aegii. ἐκέλευε R. 3. κομίσαντι D. V. cum mſſ. Aegii. Ἀγέλαος Pal. ἡγέλαος. poſt ὠνομάζετο additum vulgo erat ἢ Ἀρχέλαος. quae abſunt a Pal. et reliquis. Interpoſuit illa Aegius e Schol. Lycophr. 138. (vnde Eudoc. p. 34.) qui noſtrum ante oculos habuit. ὑπὸ ἄρτου ἐτάφη. Pal. D. ἐπὶ τῶν χωρίων, in agro, vt I, 9, 11. p. 48. ὀνομάσας Πάριν, ſc. ἀπὸ τοῦ παριέναι τὸν μόρον, de qua etymologia, vt et de altera nominis Alexandri,

v.

v. Schol. Il. γ, 325. μ, 93. ὅπερ ἐστὶ βοηθήσας. dubito an hoc ab Apollodori manu profectum fit. v. Etymol. hac v.

Filiae ex Hecuba notae ſunt: *Creuſa* Aenea nupta. *Laodice:* de qua, cum Acamante Athenienſi congreſſa, fuere fabulae, quas attingit Lycophr. 495 ſq. 316. v. Schol. ad 314. 495. 447. Alia narratiuncula eſt ap. Parthen. Erot. 16. Κασάνδραν ſcribit D. de ſeqq. aliter tradit Schol. Il. η, 44. ex Anticlide (haud dubie in lib. περὶ Νόστων) et Schol. Eurip. Hec. 87. cf. Hygin. 93. Meziriac. ad Ouid. T. I. p. 430 ſq. ὅθεν Ἀ. Ita quoque Priamus, ne puella, pro inſana habita, ludibrio eſſet, cubiculo eam incluſit, addito cuſtode; illa tamen perrexit vaticinari, eaque, quae ex ea vaticinante audierat, exponit nuntius in Lycophronis Alexandra. αὐτοῦ poſt μαντικῆς alienum: expungendum illud, quod iam Faber monuit. aut leg. ἀφείλετο τῆς μαν-

τιμῆς αὐτὴν τὸ πείθειν aut τὴν μαντικὴν αὐτῆς τὸ πείθειν. De *filiis Priami* cf. Hygin. f. 90. et not. Aliquot nomina recitantur Il. ω, 249 sq. in quibus v. 251. Δῖος, quem in Apollodoro desidero; item Ἶσος ex Il. λ, 101. qui inter νόθους. Alios v. ap. Dictyn IV, 7. Fuisse numero L. et quidem XIX. ex vna Hecuba ibid. 495. memorat poeta; Atqui Apollodorus tantum X. filios ex Hecuba, et ex aliis mulieribus XXXVI. recenset. Monebo tantum de lectionis varietate, aut de nominibus, quae in Homero occurrunt. Ἄντιφον. Homero l. c. Il. λ, 101. at Il. ω, 250. est Ἀντίφονος et Ἱππόθοος. *Melanippus* ap. Homer. Il. ω, 546. 7. est filius Hicetaonis, qui frater Priami fuit: ὁ δέ μεν τίεν ἶσα τέκεσσιν. *Troilus*, caesus ab Achille cf. ad Virg. Aen. I. Exc. XVII. Apollinis f. habitus: cf. Schol. Lycophr. 307. Etiam Hector Apollinis f. celebratus, ap. Stesichorum, Euphorionem et Alexandrum Aetolum: Schol.

idem

idem v. 259. *Gorgythion* Il. Θ, 302 ſq. *Agathon*, ω, 249. Ἱπποδάμος R. 3. ſed Χερσιδάμας Il. λ, 423. *Meſtor* caeſus ω, 257. Ἄτας nomen vix ſanum R. 3. Ἄτης. Altes, Ἄλτης, nomen eſt Homericum, pater is erat Laodoces, e qua Lycaon natus Priamo cum Polydoro Il. Φ, 35. 85. 91. Δρύοψ ſcripſi, pro Δρύωψ. cf. Ant. Lib. 32. Βίας, e correctione Aegii ex Hygino: in libb. erat Βίβας. *Cebriones* ab Patroclo caeſus, et *Chromius*, noti ſunt ex Hom. Ἀστύγονος. Gale em. Ἀστύνοος, eſt ſane hoc inter nomina Homerica Il. ε, 144. Ἀβρήτος forte Ἀρηΐος vt Mercer. ad Dictyn IV, 7. coniicit, vbi Areius. eſt tamen quoque Ἄρητος inter Homerica nomina, et iungitur is cum Chromio p. 494. Δηιόπτης. e corr. Aegii, in libb. δηϊόπτιον. f. Δηϊοπίτης. quod Homericum nomen eſt. Ἐχέμων. ita omnes codd. Pal. Ἐχέμμων. ap. Hom. eſt Ἐχήμων Il. ε, 160. etſi et ibi var. lect. Ὑπειρ-

οχος. ſic poetae, vulgo Ὑπέροχος. Αἰγεωνεὺς, quod ſequitur, vix ſanum. f. Αἰγωνεύς. ita fuit Malienſium vrbs Αἰγώνεια ap. Steph. et Lycophr. 903. Λυσίδρος. πολυμέδων R. 3. ſed vix digna ſimilia narratu. *De filiabus* cf. ſup. ad filias Laomedontis f. 3. extr.

f. 6. *Andromache*, Eetionis f. regis Thebes, quae fuit ſub monte Placio: v. Il. ζ, 395 ſqq. *Oenone*. cuius et Paridis amores multis modis celebrati fuere, vt vel ex Ouidio aſſequi licet, qui vbique argumenta captat a Graecis poetis, qui plerique interciderunt, tractata. Eſt ab eo Epiſtola Oenones ad Paridem, ad quam cf. Mezir. p. 403 ſq. 455 ſq. Natus ex ea *Corythus*, occiſus ab ipſo parente, cum a matre miſſus eſſet, vt ab Helenae amore reuocaretur Paris: perſequutus haec eſt Conon c. 22. Parthenius Erot. 4. (ex Nicandro ἐν τῷ περὶ ποιητῶν, vnde tres verſus ſunt c. 34., et

Ce-

Cephalone Gergithio ἐν Τρωικοῖς) et c. 34. (ex eodem Cephalone et Hellanico) cf. Schol. Lycophr. 57. 61. (quem exſcribit Eudoc. p. 314. 329.) add. Quint. Smyrn. X, 270 ſqq. qui copioſe Paridis nouiſſima exponit. Κεβρῆνος. τοῦ ποταμοῦ. v. ſup. 178. cf. Parthen. 4. Κεβρῆνος ἢ Οἰνέως vel Οἰνιέως eſt in Schol. Lycophr. l. c. Latere nomen ap. Clem. Alex. Strom. I. p. 399 extr. (334.) in Οἰνώνη καὶ Βρῆνος ἐν Ἰλίῳ iam obſeruatum eſt a viris doctis. Sed de his iam Mezir. p. 403. 4. παρὰ Ῥέας eſt vt alias Terra. inter μαντικῆς auctores: quo loco omnino vetuſtiores dii e Titanum genere fuiſſe habitos iam olim obſeruaui. προέλεγεν Pal. D. μόνην γὰρ, P. V. μόνη. D. μόνῃ. τοξευθέντα. Aegius ait alibi eſſe τετρωμένον. Scilicet Scholia Lycophr. 61. reſpicit, e quibus eum multa interpolaſſe in confeſſo eſt. *Philoctetis telo*: cf. Quint. Smyrn. X, 224 ſqq. add. Orph. Lap. 348 ſq.

εἰς Ἴδην. abeſt εἰς ed. Par. ſed ſphalmate. μετανοήσασα. Conon l. c. ἡ δὲ, μήπω πεπυσμένη τὴν τελευτὴν, μετάμελος ὅμως δεινῶς εἶχε. (ſic legenda. apud Parthen. autem c. 4. δεησόμενον, ὅπως — τῶν παροιχομένων λήθην ποιήσηται, ἅτε δὴ κατὰ θεῶν βούλησιν τε ἀφικόμενον deprauata ſunt pro ἐπὶ τὸ τέλος l. εἰς τέλος ἀφικομένων. vt ἐπὶ τὸ πέρας ἀφικέσθαι, ἥκειν: et ſimilia.) poſt ἔφερε in editione Par. erat ἡ γὰρ Οἰνώνη ἰατρικὴν καὶ μουσικὴν ἤσκει. verba in ed. pr. poſita erant poſt ἀνήρτησεν, nec aliter in Commelin. (et ex ea Fab) niſi quod vncinis incluſa, ac ſi a Pal. abeſſent; nil tamen monitum a Commelino. Laborant viri docti in μουσικήν. expeditum erat, eam ad ἐπῳδὰς referre, et hoc Faber facit. Anna Fabri ad Dictyn IV, 21. φυσικὴν legit, μαγικὴν Meziriac. ad Ouid. Epp. p. 413. μαντικὴν Spanhem. ad Iuliani Caeſares (*Remarques* 144. p. 25,) et Hemſterh.

ad

ad Lucian. T. I. p. 236. Poterant ſuperſedere hac moleſtia viri docti; manifeſtum fit verba e margine eſſe illata; et, ſi auctoritatem quaeris, dari poteſt: abſunt a Codd. Pal. M. D O. Regg. Similis parentheſis eſt ap. Conon l. c. καὶ γὰρ ἦν Oenone ἐπίπνους τῆς μαντείας, καὶ τομῆς φαρμάκων ἐπιστήμων. ἐκ θεοῦ κατεχομένην dixit Parthen. 4. De *morte Oenones* multa ap. Schol. Lycophr. 61. et in ſupra laudd.

Ὁ δὲ Ἀσωπός. Sequitur Aeaci ſtirps. Haec cum antecedentibus non cohaerere, non obſeruarunt editores. Exciderunt haud dubie nonnulla; et forte reliquorum libri tertii tantum habemus excerpta. A Troicis nondum abſolutis qui tandem tranſitus ad Aſopum? etſi Troica ad vrbis excidium et Νόστους hoc loco deducta non puto, ſed ea in finem libelli reiecta, vbi forte Atticis fabulis ſubiiciebatur ſtirps Pelopidarum, et in iis

Atridarum, cum bello Troiano. Ad ſeqq. de *Aſopo* et *Aegina* cf. Diod. IV, 72. Schol. Pind. Ol. 8, 39. Hygin. f. 52. et ibi laudd. ὁ δὲ Ἄ. ποταμοῦ ὢν Vat. Aſopus Achaiae fl. Phliaſium et Sicyonium agrum alluens Pauſ. II, 5. (hunc intell. ap. Pind. N. 3, 6. vbi male imponi mihi paſſus eram a Schol. vt eum in Aegina quaererem) alius is, qui agrum Thebanum et Plataeenſem dirimit. ibid. c. 6. cf. Strabo VIII. p. 586. 587. In fabulis vtriusque clarum nomen, ſaepe alterum cum altero permutatum. Πηροῦς. pro ea Κηγλούσης filius ex Neptuno eſt ap. Pauſ. II, 12. p. 138 extr. quod Gale Πηρούς emendandum putat. Μετώπην. Gale e Diodoro Μεθώνην huc vocat; ſed lectio ea vitioſa iam emendata eſt a Weſſelingio. Πελάγοντα. ap. Diodor. l. c. eſt Πελασγός. idem XII. filias edit, et nomina apponit. τοῦ ante ποταμοῦ abeſt Veſ. Antea inrerpungebatur poſt θυγά-

γάτηρ, vnde Commelin. emendare volebat θυγατέρα. Poſt Αἴγιναν editum erat ἥτις Οἰνώνη ἐκαλεῖτο, quod a ſcriptis exulat, illatum, vt video, ab Aegio e Schol. Lycophr. ad v. 175. p. 25. Aeginam rapuit Iupiter in aquilam mutatus: Clemens Homil. 5, 13. Nonnus Dionyſ. VI, 212 ſqq. μανθάνει παρὰ Σισύφου. cf. ſup. I, 9, 3. Pauſan. l. c. et v. Not. ſup. p. 143. vbi add. Schol. Il. ζ, 153. ἄνθρακες φέρονται. Carbones ferri ſolitos aqua fluminis, notabile eſt; id quod variis a cauſſis proficiſci potuit. Sollenne veteribus eſt, rerum cauſſarumque naturalium afferre rationes mythicas; e quibus ingenioſae ſane et ſollerter excogitatae multae ſunt; at exitioſa res facta eſt, quod in eiusmodi mythicis rerum phyſicarum interpretationibus acquieſcere maluerunt: ita enim effectum eſt, quo minus ad ſubtiliorem rerum naturalium cauſſarumque indagationem pro-

cederent homines; qua vna via foedae impiaeque superstitiones e genere humano tolli possunt; nam quod omnium aetatum historiae docent, cum sanctissima religione omne facile superstitionis genus coniunctum esse potest; nisi sanior philosophia, inprimis naturae doctrina subtilior, accesserit. Asopo igitur carbones passim innatant: quod is a Ioue fulmine percussus: eadem Schol. Apollon. I, 117. vnde patet, a Callimacho hanc fabulam fuisse tractatam: attigit is in iis, quae exstant, vno versu H. in Delum. 78. ὁ δ' εἴπετο πολλὸν ὄπισθεν Ἀσωπὸς βαρύγουνος, ἐπεὶ πεπάλακτο κεραυνῷ. Narrat quoque Schol. Il. α, 180. addit alia Schol. ad Il. ζ, 153. vbi Pherecydes fabulae auctor laudatur. Schol. Pind. Isthm. 5, 44. et ipse poeta 8, 37 sq. 45. Meminit et Paus. II, 19. p. 177. Statius Theb. VII, 315 sqq. cf. Spanhem. ad Callim. l. c,

εἰς

εἰς τὴν τότε Οἰνώνην, νῦν δὲ Αἴγιναν. v. paullo ante laudd. Steph. Byz. in Αἴγινα, et alii. τεκνοῖ recepi e codd. P. D. V. R. 3. pro vulg. γεννᾷ. μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. Perſequitur fabulam Ouid. Met. VII, 517-657. Eſt haec ex ea claſſe et ordine fabularum quae etymologiam pro fundo habent; quod genus priſcis hominibus placere non potuit, niſi in ſumma meliorum rerum ignoratione. Inhabitarunt inſulam cum Aeaco Myrmidones. Grammatica eſt inter diſciplinas, quae ceteris multo ſerius fuerunt expolitae; incunabula eius adhuc in Platone et aliis philoſophis agnoſcas; accepit aliqua, ſed lenta, incrementa Alexandriae. Hoc modo fieri potuit, vt tam inepta etymologia, ab omni ſermonis ratione aliena, Myrmidonum ἀπὸ τῶν μυρμήκων, placeret; (qui ſuper pronuntiatione argutantur, poterunt forte hinc argumentum pe-

petere ſuper exiguo diſcrimine τοῦ η et τοῦ ι.) nata hinc fabula de formicis pro hominum ſtirpe habitis. Auctor eius fuit Heſiodus, fragm. eſt ap. Schol. Pindar. N. 3, 21. et Schol. Lycophr. 176 Melius eos a Myrmidone deductos audias ab aliis: eum ſup. I, 7, 3, extr. vidimus p. 27. et Apollon. I, 55. a Ioue et Eurymeduſa Clitoris filia natum neſcio vnde tradit Clemens Alex. Coh. p. 34, 15. Pott. Alia congeſta dabunt Intpp. Hygin. f. 52. Ouid. Met. VII, 654. add. Schol. Lycophr. 175 extr. 176. Qua ſtirpe illi *Myrmidones*, primi Aeginae incolae, fuerint, diſerte ſane nusquam traditur; ſequuti ii ſunt Peleum in Theſſaliam et Phthiam incoluerunt, vnde cum Achille ad Trojam fuerunt. Ad genus Pelasgicum eos pertinuiſſe probabile fit. Poſthaec Aeginetae Dorici generis facti: nam ab Epidauro in inſulam pars Dorum tranſierat Pauſ. II, 29. p. 178. duce Triacone.

Schol.

Schol. Pind. O. 8, 39. (vbi leg. ἦλθε καὶ κατῴκησεν) Schol. Lyc. 176. Si Pind. l. c. dicit insulam Δωριεῖ λαῷ ταμιευομέναν ἐξ Αἰακοῦ, hoc non tam morose est accipiendum. Permixtos fuisse alios alius generis Hellenas dubitare non licet. Hactenus recte, etsi non satis subtiliter, Strabo VIII, p. 577 A. vbi ait inhabitasse insulam Argiuos, Cretenses, Epidaurios, Dorienses. Fuit scriptor Pythaenetus περὶ Αἰγίνης, vt Athen. et Schol. Apollonii IV, 1712. (seu τὰ Αἰγινητικά, vt puto leg. in Schol. Lycophr. p. 25. Πυθαίνετος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Αἰγινητικῶν (non Αἰγίνητῶν) traditur ibi ex eo Oenone fuisse Budionis filia.) Illi autem Myrmidones, qui in Thessaliam discesserant, permixti ibi sunt inprimis cum Achaeis: vnde apud Homer. β, 683. 4. οἵ τ' εἶχον Φθίην ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα, Μυρμιδόνες τε καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί. *Myrmidones*, *Achaei*, et *Hellenes*,

Ienes, iidem dicti, Hellenum quidem generaliore nomine adhaerescente ipsis singulari aliquo modo, quandoquidem et Hellas inter loca erat, quae incolebant. Ἐνδηΐδα τὴν Χείρωνος. reposuit hoc Aegius libris omnibus inuitis, in quibus σκειρώνος, quod adeo praeferendum censet Gale et Simson. p. 220 extr. in R 3, κειρώνος. Apud Pausan. II, 29. p 179. est Σκίρωνος, et ex Plutarcho in Thes. p. 5. A. vbi Megarensium fabulas exponit, apparet, iam antiquitus haec duo nomina fuisse confusa. Aegius sequutus est Schol. Pind. (Nem. 5, 12.) add Schol. Il. π, 14. tuetur eius factum Meziriac. ad Ouid. Epp. p. 144. 5. *Endeidis* nomen corruptum passim occurrit, v. ad Hygin. f. 14. p. 43, 16. Ἐνδηΐδος ἀρίγνωτες υἱοὶ sunt apud Pindar N. 5, 21. ἐξ ἧς αὐτοῦ Dorv. Pherecydes *Telamonem* ex Actaeo et Glauce natum tradiderat; diuerso prorsus ab aliis modo.

Ἀκ-

Ἀκταίου cum ſtellula appoſita iam in ed. Aegiana legebatur. Gale coniectabat Ἄκτορος vel Ἀκτωνος (hoc male, nam deprauata lectio eſt) ex Schol. Lycophr. Eſt locus ad v. 175. qui nihil ad rem facit. Faber coni. Ἀγκαίου ſine auctoritate. Vix dubito, quin Ἄκτορος reſtituendum ſit; vixit ille in Aegina, et duxit Aeginam Aſopi f. poſt editum ex Ioue Aeacum, et ipſe ex ea Menoetium genuit, qui in patriam Opuntem Locrorum redux Patroclum ſuſcepit: v. Schol. Il. σ, 10. vnde Pindar. Ol. 9, 104. υἱὰ δ' Ἄκτορος — Αἰγίνας τε. Conf. van Stav. ad Hygin. p. 42. n. 5. Menoetius et Aeacus adeo fratres vterini. Κυχρέως. ita emendatius ſcripſi cum Galeo pro eo quod legebatur, Κρηθέως. Pal. Vat. κυθρέως, D. κρυθρέως. apud Diodor. l. c. IV, 72. eſt Glauce Cenchrei filia. Aegius ait, legi hic κυχρέως et κυτέως. vnde ipſe Cretheum petierit, non addit.

Vera

Vera lectio haud dubie Κυχρέως. Fuit *Cychreus* heros Salaminiorum, a quo ipsa insula Κυχρεία dicta: v. Strab. IX. p. 603. A B. Stephan. in Κεγχρεῖος et e Stephano Eustath ad Perieg. 512 De eo iterum paullo post f. 7. *Psamathe* Nereis, vt effugeret Aeaci amplexus, *in fontem* se vertit. Legebatur antea εἰς * πηγὴν ἠλλαγμένη διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι ἀνελθεῖν. Vltimae vocis vitium in oculos incurrebat; monitum quoque iam a Fabro et Galeo. Simili arte vsa esse narratur Thetis aduersus Peleum. εἰς πηγὴν vnde Aegius acceperit, nil monet; codd. nostri εἰς φύλην legunt, etiam P. D. ἀλλαγμένην, Vat. ἠλλαγμένην. Ex Oxon. Gale laudat φύκην. Verheyck. V. C. ad Anton. Lib. p. 254. sensu hoc non destitui ait, si εἰς φυκὴν legatur: esse hoc piscis genus apud Aristotelem: sanum tamen esse locum, εἰς πηγὴν eam esse mutatam, vt sic c. m ea congrederetur

Aea-

Aeacus, quocum antea concumbere noluerat; (ita *διὰ τὸ βούλεσθαι*, omisso *μὴ*, legendum erit. quod, sed male, excidit ed. Par.) Meo qualicumque iudicio de lectione *φύκην* prorsus dubitandum non est, cum eo lectio omnium codd. ferat, Aegii autem auctoritas suspecta sit; similis fraus Thetidis, quae inter alias formas in sepiam se mutauit; qua specie oppressa adeo dicitur (Schol. Lycophr. 175 extr. 177. p. 26. b.) Est piscis marini genus *phuca φυκὶς*; *mole* nunc Gallis dictum: est de phycide caput ap. Rondelet. de Piscib. lib. VI, 10. Communis forma sane est *φυκὶς*, quae et in Epigrammate occurrit Apollonidae Smyrnaei Anthol. p. 415. Brunkii V. C. Analecta T. II. p. 133. sed variasse videtur nomen; ap. Athen. III. p. 107. C. in Alexidis Comici versibus diserte est *φύκη*, cum superiore versu *φυκίδας* antecessissent: *Καρίδα, φύκην, κωβιὸν, πέρκην, σπάρον* Aristot. H.A. VI, 13.

ὁ ἄῤῥην Φύκης. In hunc igitur piſcem mutaſſe ſe Pſamathe putanda eſt. Niſi haec forent, equidem, nominis Phoci, quod puero ex ea nato inditum, reſpectu, ſuſpicarer eam ſe mutaſſe in phocam, εἰς Φώκην.

Aeaci preces, multis veterum locis nobilitatae ſunt. Clariſſimus omnium Pind. N. 5, 17 ſqq. Genus tamen et cauſſa calamitatis diuerſe traditur: modo agrorum ſiccitas, modo inundatio: cf. Schol. ad v. 17. quod hic de Pelopis ſcelere narratur, neſcio an alibi narratum lateat. στυφάλῳ P. D. *Stymphalus* inter Elati filios fuit: ſup. c. 9, 1. Pauſ. VIII, 4. p. 605. Apud Diod. IV, 61. Minois dirae, propter Aegei facinus in Androgeon commiſſum, ſiccitatem et famem hanc, quae Aeaci precibus depellitur, arceſſunt: cf. ib. Weſſel. τὴν Ἀρκαδίαν ἐλεῖν. ac ſi de vrbe ageretur. In ſerioribus frequens hoc. Pelops ſane

τοὺς

τοὺς πλείστους τῶν κατὰ τὴν Πελοπόννησον οἰκούντων προσηγάγετο vt Diod. IV, 73 extr. μὴ δυνάμενον R. 3. μελίσσας P. cum V. M. D. R. 3. etsi hic a m. pr. μελίσχς. v. sup. Not. p. 208. ad I, 9, 23. p. 67. de Medea. χρησμοὶ θεῶν. Apollinis Delphici: v. Paus. II, 2, 29. p. 179. Praua interpunctione post μελείσας totus locus antea erat turbatus: quem restituit Emperius. ποιησαμένου δὲ εὐχὰς Αἰακοῦ. sc. τῷ Διὶ πανελληνίῳ ara facta. καὶ τὰς κλεῖς τοῦ Ἅιδου φυλάττει. Gale locum tuetur aduersus virum doctum nescio quem, qui ex ff. litteris verba desumta esse volebat: laudat ex Paus. (V, 20. p. 427.) ἔχει δὲ ὁ Πλούτων κλεῖν, καὶ λέγουσιν ἐπ' αὐτῇ, τὸν καλούμενον Ἅδην κεκλεῖσθαι — Scilicet est ibi in templo Iunonis Olympiae Proserpina cum claue. Potestatem autem, imperium ac tutelam per claues designari, multis virorum doctorum obseruatis, etiam ad

Apocalypsin Ioannis, tritum est, vnde dii κλειδοῦχοι. De ipso Plutone et Proserpina Argonaut. Orphic. 1369. βασιλεῦσιν, οἵ τ' ἄρα νερτερίων βερέθρων κληῖδας ἔχουσι. et in Hymno in Plutonem, 17, 4. Πλούτων, ὃς κατέχεις γαίης κληῖδας ἁπάσης. sed, vt diximus, trita nunc res est; est adeo C. G. Schwarzii libellus de diis clauigeris. Procliue autem erat, claves Plutoni tribuere, cum semel aditus inferorum esset munitus, et πύλαι ἀίδαο poetis commemorentur. Aeacus πυλωρεῖν dicitur etiam ap. Lucian. D. Mort. 20. 1. vbi v. alia in notis. Nec tamen valde antiqui poetae is locus esse potuit, quem hic expressit Apollodorus, cum *Pluto* et *Hades* promiscue adhibeantur; nam *Plutonis* notio et nomen serioris vsus est; cum apud Homerum et alios antiquiores sit *Hades*, *Proserpina*, *Hecate*: venit forte Pluto ex Orphicis et Eleusiniis.

Δια-

Διαφέροντος δὲ . . Φώπου. editum erat inde ab Aegio διαφέροντος δὲ . . Φώπῳ. hoc in ed. Par. casu potius quam consilio, vt Oudendorp. ad Thom. M. p. 46. putabat, mutatum in διαφέροντι Φώπῳ. non male, etsi non tam pro tertio casu absoluto haberem, quam potius cum ἐπιβουλεῦσαι iungerem. sed, quod scripsimus, quodque iam Faber malebat, habent mss. Pal. V. Vat. D. R. 3. et haud dubie reliqui, compendio scripturae obscuriore. *praestabat* fratres certandi arte et sollertia, διαφέρει τῶν ἀδελφῶν. (at *dissidere* a fratribus esset, διαφέρεται τοῖς ἀδελφοῖς.) ἐπιβουλεῦσαι sc. φασὶ, nisi hoc excidit, vt alibi. λαχὼν κλήρῳ συγγυμναζόμενον αὐτόν. sortis vsus in lucta, in pugilatu, pancratio, vbi paria prodeunt, nota res est: nunc etiam in disco locum habuit; respectu ne virium, vt paribus essent viribus certantes, an ordinis? δίσκῳ. apud Paus. p. 179. lapis.

pro diſco erat. Ceterum *caedes Phoci*, et *fuga Pelei cum Telamone* inter notiora fabularum argumenta ſunt, et paſſim in tragoediis fuere retractata. v. Diod. IV, 72. Pauſan. II, 29. p. 179. 180. Schol. Pind. O. 8, 39. Schol. Lycophr. 175. p. 24, b. alludit ipſe Pindar. N. 5, 25 ſq. et Apollon I, 91 ſq. vtroque loco cf. Schol. Alia v. ap. V. C. Verheyk. ad Anton Lib. p. 254. 5. Pſamathe irata propter Phoci filii caedem immiſit tum Pelei et Telamonis armentis lupum in fabulis notum: Anton. Lib. c. 38. Ouid. Met. IX, 346 ſq. cf. Schol. Lycophr. 175. p. 25. 901. Eo ſpectat Etymol. M. in Λύκων. *Phoci filii* Criſſus et Panopeus; Criſſi f. Strophius, pater Pyladae et Aſtydamiae: Schol. Eurip. Or. 33. Pauſan. l. c. p. 178. cf. Mezir. ad Epp. Ouid. T. II. p. 258 ſqq.

ſ. 7. Καὶ Τελαμῶν μὲν εἰς Σαλαμῖνα π. πρὸς Κυχρέα. eſt idem, de quo paullo ante

ante p. 775. Pal. *κυγχρέα* et, si Commelino fides, *κεγχρέα*. Dorv. *κυγχρέα*. Vesl. et R. 3. *κεγχρέα*. hoc et apud Diodor. legitur IV, 72. vbi v. Wessel. n. 54. Apud Schol. Lycophr. variat scriptura: ad v. 110. vbi ex Euphorione narrat, est *Κυχρέα*, add. 451. (vnde sua Eudocia p. 263.) ad idem ad v. 175. habet *Κεγχρεὺς*, vbi tamen videri potest nostrum ante oculos habuisse. Variarunt igitur in nomine iam veteres. Verba *Ποσειδῶνος καὶ* absunt a codd. P. D. R. 3. vix bene, at in Medic. *τὸν Ποσειδῶνος καὶ Σαλαμῖνος*, ita vero *τοῦ Ἀσωποῦ* non erat relinquendum: tum demum poterant haec ab Aegio suppleta videri ex Schol. Lycophr. 175. At post *Ἀσωποῦ* sustuli *υἱὸν*, quod codd. ignorant. *ἧς αὐτὸς ἐβασίλευε*. leg. *ἀδικοῦντα τὴν νῆσον, αὐτῆς ἐβασίλευε*. haerebat vir doctus in eo quod *ὄφις ἀδικεῖν* dicitur; sed *ἀδικεῖν* simpl. *βλάπτειν*, *φθείρειν*, *κακοῦν*, etiam alibi. de hoc

ſerpente a Cychreo occiſo vetus narratio: Diod. l. c. Schol. Lycophr. 175. l. c. Περίβοιαν τὴν Ἀλκάθου τοῦ Πέλοπος. *Periboea*, quae Pind. I. 6, 65. et Diodor. l. c. Ἐρίβοια eſt. cf. ad Hygin. f. 97. n. 9. Ἀλκάθου Aegius videtur emendaſſe, recte, nam in codd. omnino eſt Ἀλκάνδρου. At de Alcathoo ne dubites, v. Schol. Il. π, 14. Diod. l. c. cf. de eo Simſon. ad a. 2775. *Herculis preces:* quae tam praeclarum locum conſtituunt in Pindaro I. 6, 60. vbi Scholiaſtes monet, ἐκ τῶν μεγάλων ἠθῶν profectum hoc eſſe. Ab aliis res ita traditur, vt natum iam Aiacem tenuerit et leonis exuuiis texerit: cf. Schol. Sophocl. argum. Aiac. extr. et ad v. 844. Schol. Il. ψ, 821. Schol. Lycophr. 455. quem exſcripſit Eudocia p. 392. Add. alia ap. Mezir. p. 247. καὶ στρατευσάμενος εἰς Τροίαν. ſc. Telamon: cf. ſup. II, 6. 4. male Faber em. ὃς. ἐξ ἧς αὐτοῦ Pal. D.

CAP.

CAP. 13.

f. 1. *πρὸς Εὐρυτίωνα τὸν Ἄκτορος.* Sane ſic ſup I, 8, 2. inter Calydoniae ſuis venatores *Εὐρυτίων Ἄκτορος ἐκ Φθίας.* *Εὔρυτον* tamen omnes codd. legunt, etſi mox *Εὐρυτίωνα* agnoſcunt. Simili modo Schol. Lycophr. 175. p. 25. primo loco, vbi ex Pherecyde narrat, *Εὔρυτον* habet, mox *Εὐρυτίωνα*. *Εὔρυτος* etiam eſt ap. Schol. Ariſtoph. Nub. 1059. Eſt ſane vnum idemque nomen duplici forma. v. Verheyk. V. C. ad Anton. Lib. p. 256. qui et tentabat, ad exemplum Antonini Liberalis, *πρὸς Εὐρυτίωνα τὸν Ἴρου τοῦ Ἄκτορος*, (nam Eurytionem, non filium, ſed nepotem Actoris ex Iro ſtatuerunt alii; ipſe Apollon. I, 73. 74.) quod firmat Schol. Lycophr. eod. loco, ita tamen, vt praemittat *οἱ δέ φασιν.* ergo res diuerſis modis tradita erat; quid quod ii, qui pro Eurytione Actorem memorant, eum ne liberos quidem reliquiſſe

audiuerant: vt ii, e quibus Diodorus fua habet IV, 72. Scilicet fama acceptum erat hoc ſaltem, Peleum Phthiam tenuiſſe, quae antea Actoris fuerat. *Actor* hic diuerſus ab altero, Opuntio, Menoetii patre, (ſup. ad c. 12, 6. p. 775) Deionis filio: I, 9, 4. Diuerſus quoque Cteati et Euryti pater ſup. II, 7, 2. Is de quo nunc agitur, Myrmidonis eſt filius ex Phthia, de quo ſup. I, 7, 3. Πεισιδίκης (Aeoli filiae) καὶ Μυρμιδόνος Ἀντιφος καὶ Ἀκτωρ. Confundit primum et tertium Palmer. ad Diodor. IV, 72. n. 67. Meziriac. T. I. p. 40. ſed idem facit quoque Euſtath. ad Il. α. p. 113, 1. 321, 1. cf. Verheyk. ad Ant. Lib. p. 256. et Not. ſup. p. 100. vbi video me ipſum turbas feciſſe duobus traiectis verſibus; erat enim locus ſic conſtituendus: „Eſt „autem hic Actor, qui Phthiam tenuit, „Eurytionis pater inf. I, 8, 2. p. 34 extr. „diuerſus ab altero, Deionis filio I, 9, 4.

„et

„et Menoetii patre ex Aegina.„ Ad ipsum Actorem venisse et ab eo lustratum esse Peleum narrant alii, vt Diod. l. c. Eustath. l. c. *Antigone* Eurytionis filia: Polymela est ap. Eustath. Il. β, p. 321, l. 5. sed ea Actoris filia; Polymelis ap. Schol. Lycophr. 175. p. 25. trepidauit quoque circa eam Simson. p. 263. Ex Philomela Actoris filia Achillem natum, Deimachum tradidisse notat Schol. Apollon. I, 558. scripserat forte et is Πολυμήλην. Actoris filiam Eurydicen, Polydorae matrem, Staphylus in Thessalicis ediderat; alii Laodamiam, Alcmaeonis filiam; v. Schol. Homer. l. c. Ad Staphyli narrationem adde Schol. Apollon. IV, 816. Aliam Polymelam, Pelei filiam, Menoetio secundum nonnullos auctores nuptam inf. s. 8. p. 261 extr. videbimus. Haec tam diuerse narrari nemo mirabitur, qui haec et fama antiqua accepta, et a multis poetis, inprimis Tragicis, tractata esse me-

meminerit. Fuit *Peleus* Sophoclis, alius Euripidis. γίνεται θυγάτηρ αὐτῷ. αὐτοῦ P. D. V. R. 3. *Polydora.* Πολυδώρα iidem, vnde reſtitui pro Πολυδώρῃ. cf. quae de hac fluctuatione formae Ionicae docte obſeruat Verheyk. ad Ant. Lib. p. 301. Polydoram Antigonae filiam tradit noſter cum Pherecyde, vt ex Schol. Il. π, 175. diſcimus; vbi alia narrantur ex aliis; v. paullo ante de matre. Polydoram *Boro* nuptam ipſe Homer. Il. π, 175. 177. teſtatus eſt. *Perieres* ſeu Aeoli ſeu Cynortae filius ſup. I, 7, 3. p. 27. 1, 9, 5. p. 44. III, 10, 4.

ſ. 2. *Eurytion a Peleo inuito caeſus*: iam ſup. I, 8, 2. p. 35. in venatione Calydonia. Actorem Acaſti filium a Peleo in venatu occiſum narraſſe videntur alii: Schol. Lycophr. 175 extr. 901.

ſ. 3. *Exulat Peleus apud Acaſtum*, Iolci regem; filium Peliae, quem ſup. I, 9, 28. vidimus. τὸν ἐπὶ Πελίᾳ ἀγῶνα.

Pal.

Pal. D. R 3. μελίχ. ſed res iam ſupra narrata III, 9, 2. p. 227. vbi v. Not. p. 676. 677. Ab *Aſtydamia tentatus Peleus.* Quae ſequuntur, ad Pherecydis ductum narrata ſuſpicor, ſi comparo Schol. Lycophr. l. c. p. 25. De hac mulieris perfidia, et inſidiis Peleo factis v. primo loco Pindar. N. 4, 92 ſqq. vbi tamen *Hippolyte* eſt, et N. 5. 49. Κρηθηΐς Ἱππολύτα, adeoque Crethei (I, 9, 10.) filia: male Schol. Cretheidem Hippolyti filiam effingit. Alia v. ad Anton. Lib. p. 257. In Schol. Apollonii I, 224. eſt Κρηθηίδα, ἢ, ὥς τινες, Ἱππολύτην. ſed in mſ. Pariſ. deſunt verba ὥς τινες, et videtur et ibi fuiſſe Κρηθηίδα Ἱππολύτην. Vtrumque nomen et Hippolytes et Aſtydamiae affert Schol. Ariſtoph. Nub. 1059. partim ad ductum loci Apollodorei. (vnde Eudoc. p. 338. adde p. 31.) Πηλέως πρὸς Ἄ. καταψεύδεται. vt iam ſup. III, 7, 5. extr. et mox c. 13, 8. Nicolaus Damaſc·

masc. in Excerptis p. 446. in hac narratione: ὑποφθάσασα αὐτὸν προεδιαβάλλει πρὸς τὸν ἄνδρα.

p. 257. (III, 13, 3.) Ante Ἄκαστος ἀκούσας excidit ὃ vel ἅ. quod vidit Emper. ἄγει δὲ αὐτὸν ἐπὶ Ἰήραν. editum erat ἐπὶ Ἰήρας. Faber em. ἐπὶ Ἰήρας. sed Schol. Aristoph. l. c. ἄγει δὲ αὐτὸν εἰς Ἰήραν εἰς τὸ Πήλιον. Et sic paullo ante f. 2. ἐπὶ τὴν Ἰήραν. item I, 8, 2. p. 34. et 35. — ἀμίλλης περὶ Ἰήρας γενομένης. iam hic M. D. R. 3. περὶ Ἰήραν. Πηλεὺς μὲν οὖν ὤν. natum οὖν ex sequente delendum puto. mox τούτων defendi potest; nec tamen admodum placet. εἰς πήραν ἐτίθει dedit hoc emendatrix manus Aegii, in libb. erat εἰς πιώαν. facile agnoscas librarios graeci sermonis imperitos aut incogitantiae mirae reos. εἰς πίω ἀνετίθει P. V. M. D. R. 3. exhibent. οἱ δὲ μετὰ Ἀκάστου, ταῦτα (τὰ θηρία) χειρούμενοι. feras scil. Peleus, resectis linguis, abiecit.

cit. τεθηρευκότος. In Pal. V. Vef. D. R. 3. τεθηρακότος, et ipfum recte. idem Aegius videtur in fuis reperiffe. fed θηρεύω iam aliquoties noſter frequentauit: vt fup. c. 4, 3. et poſt iidem libri τεθηρευκέναι retinent. Mox reſtituendum e Schol. Ariſtoph. l. c. ἀποποιμηθέντα δὲ αὐτὸν Ἄκαστος καταλιπών etc. ſaltem δὲ eſt inſerendum. Appoſuit Schol. Pind. N. 4, 95. verſus Heſiodi: ἥδε δὲ οἱ (Acaſto) κατὰ θυμὸν ἀρίστη Φαίνετο βουλή· αὐτὸν μὲν σχέσθαι (ſic iam emendarunt pro εὔχεσθαι, ſed quo ſenſu? f. αὐτοῦ μὲν σχέσθαι. (vt Od. δ, 422.) ἀποσχέσθαι, *continere ſe ab eo occidendo, ei parcere*) ῥύψαι δ' ἀδόμητα μάχαιραν καλὴν, ἣν οἱ ἔτευξε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις· ὡς τὴν μαστεύων, οἷος κατὰ Πήλιον αἰπὺ αἶψ' ὑπὸ Κενταύροισιν ὀρεσκῴοισι δαμείη. καταληφθείς, hic idem Schol. male καταλειφθείς. at melius mox: ὃς καὶ τὴν μάχαιραν ἐκζητήσας δίδωσιν αὐτῷ. Varie narratio haec tractata:

ctata: alii Mercurium induxere, qui afferret enſem ἠΦαιστότευκτον: v. Schol. Apollon. I, 224. ipſum Vulcanum aduocauit aliquis in Schol. Pind. N. 4, 88. imperite, cum enſem a Vulcano factum legiſſet: de quo locus eſt Zenob. V, 20. Petiit et poenam iniuriae Peleus ab Acaſto, Iolco expugnata, et Acaſto cum coniuge occiſo: v. inf. f. 7. Poſt ἐκζητήσας edebatur καὶ ἐξευρὼν, quod a codd. abeſt. Foedatus etiam erat in editis locus praua interpunctione: σώζεται δὲ ὑπὸ Χείρωνος οὗτος. καὶ τὴν μ. tentabant verba variis modis Faber et Gale.

f. 4. Locus antea ſic editus erat: Γαμεῖ δὲ, ὡς λέλεκται, Πηλεὺς Ἀντιγόνην τὴν Εὐρυτίωνος, ἐξ ἧς αὐτῷ γίνεται Πολυδώρη, ἣν ἔγημε Σπερχεῖος ὁ ποταμὸς ἐπίκλην Βῶρος ὁ Περιήρους υἱὸς, ἐξ ἧς Μενέσθιον τεκνοῖ. Mirabar haec partim otioſa, partim Homero Il. π, 173 ſqq repugnantia, vbi Polydora Pelei filia Mene-

neſthium vere ex Spercheo, ad vulgarem vero famam ex Boro, Perieris filio, pepererat. Sed Aegius ipſe profitetur, ſe hunc locum in libris contaminatiſſimum ex Homero concinnaſſe: ita vero eum Homeri verba parum aſſequutum eſſe neceſſe eſt. Equidem redhibui librorum lectionem quamuis corruptam, ſed ſtellulis diſtinctam. Niſi locus ex margine illatus eſt, et aliena quidem ſede, nam ad c. 13, ſ. 1. ſpectat, ſaltem in hunc modum eſt refingendus: Γαμεῖ δὲ Πολυδώραν τὴν Πηλέως Βῶρος ὁ Περιήρους, ἐξ ἧς αὐτῷ γίνεται Μενέσθιος ἐπίκλην, ὁ Σπερχειοῦ τοῦ ποταμοῦ. (interpunctio p. 258. l. 5. in hunc modum emendanda) *Ducit Polydoram Pelei filiam Borus Perieris, e qua ipſi naſcitur Meneſthius nomine filius, vere Sperchei fluuii proles.* Nunc dabo variam lectionem quam quidem enotatam in manibus habeo: In prioribus, quae in Graecis ap-

posui, conueniunt omnes scripti; nisi quod in R. 3. Πηλεὺς omissum video. in sqq. habent αὐτοῦ (R. 1. 2. αὐτῷ) tum μὲν ἔθιος, (V. M R. 3. μενέσθιος. R. 1. 2. μένεσθος) tandem, σπερχειοῦ fine τοῦ Vat. Med. Ceterum occurrit *Polydora Danai* filia, e qua Spercheus fl. Dryopem sustulit, ap. Schol. Apollon. I, 1213. et Anton. Lib. 32.

s. 5. *Thetidis nuptiae*; celebratissima in poetis res; inprimis praesentia et muneribus deorum: vide praeclarum locum Pindari N. 4, 101 sq. cf. Apollon. IV, 807 sqq. Fuit Hesiodi ἐπιθαλάμιον εἰς Πηλέα καὶ Θέτιν, si fides Tzetzae in Proleg. ad Lycophr. potuit tamen pars esse τοῦ Καταλόγου. affert ille duo inde versus: Τρὶς μάκαρ, Αἰακίδη, καὶ τετράκις ὄλβιε, Πηλεῦ, ὃς τοῖσδ' ἐν μεγάροις ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνεις. Aliud Agamestoris Pharsalii fuit Θέτιδος ἐπιθαλάμιον, e quo duo districha sunt ap. Schol. Ly-

Lycophr. 178. E Latinis Epithalamium Catulli graeca deperdita adumbrare poteſt. Πηλεὺς abeſt a codd. minus bene nunc, niſi alia anteceſſerunt. Ζεὺς καὶ Π. ἤρισαν. Locus claſſ. Pind. I. 8, 58 ſqq. Sequentia, Apollodori nomine laudato, habuit ante oculos Schol. Lycophr. 178. etſi alia attexuit ex aliis. *Thetidis* nomen et religio propria fuit Theſſalis; numen ἐγχώριον, quod Achillis celebritate et ipſum celebrationem maiorem accepit. Pind. N. 4, 81. Θέτις δὲ κρατεῖ Φθίᾳ. Fuit et locus Theſſaliae τὸ Θετίδειον; ap. Strab. et Stephan. Pherecydis verba ap. Schol. Pind. ad e. l. ἔπειτα Πηλεὺς ᾤχετο εἰς Φθίαν, καὶ Θέτιν ἐπὶ τῶν ἵππων (τούτων f. del.) ἄγων, οἰκεῖ ἐν Φαρσάλῳ καὶ ἐν Θετιδείῳ, ὃ καλεῖται ἀπὸ τῆς Θέτιδος (ἡ πόλις. f. del.) Eadem ſunt in Schol. Lycophr. 175. p. 125. a. vbi ἐν Φαργάλῳ hinc emendandum: (eod. loco, qui ſequitur *φίλαρχος*, Φύλαρχος eſt, et

in ἔφυγε πρὸς τὸν Ἥφαιστον delendum eſt πρός . nam fugit illa Vulcanum ſibi vim parantem; vt olim Minerua: v. inf. c. 14, 6.) Θέμιδος δὲ Ἑσπιῳδούσης. Legebatur Θέτιδος (vnus Vat. τέθιος) vitio manifeſtiſſimo: v. Pind. l. c. v. 68. Apollon. IV, 800. Commelinus quidem non adeo opus eſſe putabat mutatione, nam Thetidem ex Prometheo reſciſcere potuiſſe; At Faber, cum Galeo, et Meziriacus requirunt Θέμιδος. hic quidem videndus p. 219. vbi ceteras de Achille fabulas perſequitur. Θέμιδος etiam Schol. Lycophr. l. c. Alii, vt mox ipſe Apollodorus teſtatur, Prometheo illud vaticinium tribuerunt, inque his iam Aeſchyl. Prometh. 906 ſqq. eodem alluditur v. 167. 767. Adde Schol. Il. α, 519. Quint. Smyrn. V, 338. Mox malim cum Commelin. ἔσεσθαι τὸν ἐξ αὐτῆς γ. et ſic iterum in ſeqq. pro τὸν ἐκ ταύτης. Pro ἀπέσχοντο *continuere ſe*, receſſerunt, a con-

consilio nuptiarum cum Thetide, constans vitium insidebat ἀποσχόντα. monitum tamen de eo. Faber em. ἀποσχέσθαι. in aliis ap. Aegium erat ἀποσχεῖν. quod posui, id iam Gale vidit. δυναστεύσειν. ex edit. Par. irrepsit: vulgaris lectio est δυναστεύειν. vtramque structuram frequentari a scriptoribus, futurum tamen nostro auctori esse sollennius, monitum sup. p. 281. 2. τινὲς δὲ λέγουσι. narrat eadem Schol. Lycophr. 178. sed ex h. l. — ὑπὸ Ἥρας τραφεῖσαν. Agnoscit hoc Schol. Lycophr. l. c. Versum erat: *Thetin Iunonis monitu persuasam.* Faber em. προτραπεῖσαν, nec aliter Aegium putabat legisse. Male haec. nam vere Thetis educata a Iunone. Il. ω, 59. 60. Iuno loquitur: Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ἐστὶ θεᾶς γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτὴ θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν Πηλεῖ. Pietate nunc mota Thetis, vt τὰ θρεπτήρια Iunoni persoluat, Iouis amores fugit: v.

Apollon. IV, 793 ſqq. *θνητῷ ἐθέλειν αὐτὴν συνοικῆσαι. voluiſſe, imperaſſe, vt illa mortali nuberet.* ſane *συνοικίσαι* et facile in mentem venit, et eſt ſuauius; emendarunt ſic viri docti paſſim, vt in Miſc. Obſſ. Vol. X. To. III. p. 347. Antea legebatur *ἐθελήσαι* (deb. *ἐθελῆσαι*) At *ἐθέλειν αὐτῇ* Pal. D. R. 3. *θέλειν αὐτῇ* Vat. ita vero reſingendum *θνητόν*. *καὶ κατέχειν. καὶ κατ' εὐχὴν* P. R. 3. *καὶ κατευχεῖ* D. ex compendio litterarum. — *γινομένην*. f. *γενομένην*. vt bene Emperius coni. De hac formae Thetidis mutatione v. Pind. N. 4, 101. et Schol. et duo loca Sophoclis in Schol. eod. 3, 60. — *τὴν ἀρχαίαν μορφὴν ἀ.* atqui ſecundum alios in ſepiae forma eam amplexu tenuit: *ἐμίγη αὐτῇ ἐν εἴδει σηπίας* Schol. Lycophr. 178. et 175. p. 25. vnde patet hoc alterum ex Euripide eſſe. *Σηπιὰς ἄκρα* Theſſaliae hinc dicta: ibid. et ap. Euſtath. p. 1152, 10. Schol. Apollon. I, 582.

582. ἐν τῷ πηλείῳ Vat. τὸν γάμον ε. κεχύμνησαν. v. Pind. N. 4, 107-111. et de cantu Musarum P. 3, 158-160. δόρυ μελίνον. Nihil nobilius Peliade hasta, in Pelio monte recisa a Chirone, eaque fraxinea, ἐκ μελέας, μέλινον. v. Il. π, 140-4. et ibi Schol. qui Cypria laudat. μήλινον R. 3. Post Ξάνθον in vulg. edd. erant interposita: Ἥφαιστος δὲ μάχαιραν καὶ οἱ λοιποὶ ἕτερα. quae prorsus aliena sunt, cum sequatur: ἀθάνατοι δὲ ἦσαν οὗτοι sc. οἱ ἵπποι, vt satis notum ex Homero. ensis autem Vulcanius dudum ante Peleo fuerat datus: sup. s. 3. sed Aegius intulerat hoc ex Schol. Lycophr. 178. inuitis libris omnibus. De his muneribus multi multa fabulati sunt: v. c. Ptolem. Hephaest. lib. VI. p. 332. Gal.

s. 6. *Achillis natales* et *educatio*. Quod mater ei immortalitatem parare voluit, ex Homero notum est; modum, quo id efficere conata est, similem ei

quem Ceres in Metanirae puero experta erat ſup. I, 5, 2. deſcriptum hic habemus et ap. Apollon. IV, 866 ſqq.; add. Schol. Il. π, 36. qui Lycophronem laudat, ſcil. v. 178. 9. vbi v. Schol. add. Ptolem. Hephaeſt. VI. p. 331. In Schol. Apollonii IV, 814. alia ex carmine vetere Aegimio apponuntur. εἰς τὸ πῦρ ἐγκυρυβοῦσα. male codd. ἐγκρύβουσα. ſup. I, 5, 2. καταλαβοῦσα εἰς πῦρ ἐγκεκρυμμένον. σπαίροντα Pal. et rel. πρὸς Χείρωνα. educatio haec Achillis celebrata in poetis v. Pind. N. 3, 75 ſqq. cf. Apollon. IV, 812. I, 558. vbi v. Schol. qui obſeruat, ab Homero hoc non tradi. In eod. Schol. de diſſenſu veterum in matre Achillis multa apponuntur. ἔτρεφε σπλάγχνοις. reconcinnauit fabulam Stat. Achill. II, 385. 6. leones illa aetate Graecia aluit. μὲν poſt πρότερον acceſſit e Pal. in Commel. Λιγύρων: memorat ex noſtro Schol. Lycophr. 178. (quem exſcr.

Eu-

Eudocia p. 225. hinc emendanda: add. p. 431.) Etiam πυρίσσοος appellatus Achilles ex re. Schol. Lycophr. ibid. et 1244. Ptolem. Hephaeſt. VII. p. 335. In iisdem inepta etymologia nominis Achillis. Alii aliter; ſed in hoc haerere piget. v. cum illis Euſtath. ad Il. pr. et Etymol. M. h. v.

ſ. 7. Miror, tam ſero de Iolco expugnata, ad vlciſcendam Aſtydamiam narrari: ſpectant ad ſup. ſ. 3. Conf. Pind. N. 4, 88 ſq. add. N. 3, 58. 59. et ibi Schol. it. Schol. Apollonii I, 224. Schol. Ariſtoph. Nub. 1059. Fragm. Pind. p. 36. n. VII. cum docta Schneideri V. C. nota. σὺν Ἰάσονι καὶ Δ. hoc ex Pherecyde habet noſter, vt docere poteſt Schol. Pind. N. 3, 58. add. Nicolai Damaſc. Excerpta p. 446. ante μέλη interpoſui τὰ, malim tamen omnino locum refingere: καὶ διελὼν τὰ μέλη αὐτῆς, διήγαγε τὸν στρ. Fab. et Gal. emendabant διήγαγε δι' αὐτῶν.

f. 8. *Achilles in insula Scyro apud Lycomedem latens.* Haec est illa Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένευσις, Luc. de saltat. 46. tragoediis celebrata res; sed et in Cyclicis, vnde narrata ea in Scholio Il. τ, 338. eum h. l. conferendo; cf. Schol. Il. ι, 664. Hygin. f. 96. et ibi laudd. παρέθετο. Faber em. παρακατέθετο. verum et alterum frequentatur, vt in hac ipsa re ap. Schol. Il. τ, 338. cf. Lennep. ad Phalar. p. 179. Post illud verbum exciderunt, puto: εἰς Σκῦρον, παρὰ Λυκομήδει, facile ex eodem Scholio supplenda. Operosius Gale de suo: εἰς τὸν Λυκομήδους παρθενῶνα ἐν τῇ Σκύρῳ. Lennep. vero l. l. tentat, κρύψασα ἐσθῆτι, Λυκομήδει ὡς παρθένον παρέθετο. Mox καὶ γίνεται παῖς Πύῤῥος αὐτοῦ. haud dubie em. αὐτῷ. et nunc video idem ex Vat. notatum: erit igitur reponendum. σάλπιγγι. diserte Hygin. f. 96. παρὰ Λυκομήδου Pal.D. f. praestat cum Emperio legere παρὰ

παρὰ Λυκομήδει. si enim res ita gesta fuit, vt a Lycomede proderetur Achilles, quidni et edocuisset ille Vlyssem reliqua? Erat in amores hos Achillis et Deidamiae carmen Bionis, nunc inscriptum epithalamium, cuius fragm. supereſt a V. C. Valkenario acute emendatum n. 15.

Phoenix ex Homero notus. συνείπετο δὲ αὐτῷ v. Il. λ, 771. De ira autem patris Amyntoris, Ormenii filii, (cf. sup. p. 479. de cuius patria, varie edita, v. Strabo Lib. IX. p. 670.) Homerus ita tradit, Il. ι, 447 sqq. vt Phoenicem dicat matris impulsu pellicem patris corrupisse, quo illa patri iuuisa fieret; tunc patris diris deuotum eum fugisse. cf. Schol. ad e. l. Sequitur Homerum Lycophr. 417-423. vbi cf. Schol. ad 421. Hinc Phoenicis fortuna a tragicis poetis alium variumque in modum fuit versata, e quibus ea videntur petita, quae h. l. apponit

nit Apollodorus. Fuit autem Phoenix Sophoclis, alius Euripidis: de quo v. Valken. V. C. in Diatribe c. 24. fuit et Ionis Phoenix. ἐτυφλώθη. quod in antiquiore ſcriptore fuit ἐπηρώθη τὰς ὄψεις. Neſcio an lectio male accepta ad excaecandum Phoenicem aliquid contulerit: nam l. c. Il. ι, 454. πατὴρ δ' ἐμὸς — πολλὰ κατηρᾶτο. vbi Schol., haud dubie ex antiquiore, forte Pherecyde, γνοὺς δὲ Ἀμύντωρ, ἐπηράσατο τῷ παιδὶ δυστυχῆσαι περὶ τέκνων γονήν. Quod ſi forſan hoc ἐπηράσατο nude poſitum lectum fuit ἐπηρώσατο, potuit altera narratio hinc elici. καταψευσαμένης Φθορὰν Φθίας. hanc e codd. appoſui. Κλυτίας intulerat Aegius ſcil. ex Schol. Il. ι, 449. vel ex Schol. Lycophr. 421. (cf. Mezir. ad Ouid. Epp. T. I. p. 253) ſed et reliqua erant turbata; legebatur φθορᾷ. tum Pal. R. 3. καταψευσάμενος. Atqui hunc loquendi morem καταψεύδεσθαί τινός τι, et de ipſo

ipſo ſtupro, cuius aliquem arguit mulier, iam ſupra vidimus hoc libro c. 7, 5. c. 13, 3. et inf. 15, 3. vt, quid hic homines tenere potuerit, non aſſequaris. Valken. V. C. in Diatr. p. 268. poſt καὶ τὰ ψευσαμένης inſertum eſſe malit αὐτοῦ. βασιλέα κατέστησε Δολόπων. Il. ι, 479. 480. Phoenix praedicat de Peleo: πολὺν δέ μοι ὤπασε λαὸν, ναΐον δ' ἐσχατιὴν Φθίης Δολόπεσσιν ἀνάσσων. videtur de occidente Phthiae eſſe accipiendum, etſi inde ad vlteriora progreſſi videntur verſus Epiri confinia *Dolopes*; ſic collocantur fere ſub Pindo meridiem verſus apud Strab. IX, p. 663. C. Infra ipſos ſiti Acarnanes et Aetoli: (Dicaearchus v. 62.) finitimi autem Perrhaebi: (Scymnus v. 614.) Ad antiquiores ſedes pertinet vrbs Ctimene ap. Apollon. I, 68. v. Holſten. ad Steph. h. v. Diſperſos etiam aliis in locis fuiſſe probabile ſit: nam Scyron inſulam tenuere. v. Schol. Il. ι, 664. Diodor.

dor. XI, 60. cf. Voſſ. ad Catull. 63, 34. *Dolopes* inter barbaros erant e Pelasgica ſtirpe ſuperſtites. In fragm. Pindari, Dolopes, quos Phoenix ducit, inter funditores recenſentur, ap. Strab. IX, p. 659. A. (fragm. Pind. p. 90.) Mentio eorum adhuc fit in beliis Macedonum et Romanorum, ſed iis ipſis temporibus extincta eſt haec gens, cum aliis, ita vt Auguſti aetate prorſus eſſet nulla: Pauſ. X, 8. p. 816.

Συνείπετο δὲ καὶ, v. Il. λ, 764 ſqq. *Patroclus* Menoetii (de quo cf. Burm. Catal. Argonaut.) filius, Actoris nepos, ſup. Not. p. 786. καὶ Σθενέλης. Sic et Schol. Apollonii I, 69. cf. Schol. Pind. Ol. 9, 107. *Acaſtus* Peliae f. idem, de quo c. 13, 2. 3. *Periapis* Pheretis f. qui Crethei f. erat: ſup. I, 9, 11. et 14. *Philocrates*, haud dubie is, cuius Θετταλικὰ ab Athenaeo laudantur lib. VI, 264. A. Πολυμήλης τῆς Πηλέως, male erat Πολυμήλου

λου τοῦ Π. editum et ſcriptum. Diverſa haec ab ea, quae ſup. ad c. 13, 1. memorata fuit, Actoris filia; in Philomelam ab aliis mutata, vt diſcere licet ex Hygin. f. 97, 8. vbi v. not. add. Euſtath. p. 1498, 54. Alii Patroclum et Achillem patrueles eſſe voluerant: Euſtath. ad Il. α, p. 112 extr. συγγένειαν et alii agnouerunt, vt Hellanicus in Schol. Il. μ, 1. Attigit haec Mezir. ad Ouid. T. I. p. 38. Poſt ἐν Ὀποῦντι interpoſitum erat τῆς Λοκρίδος, quod codd. ignorant; inſertum ab Aegio, forte ex Schol. Il. μ, pr. tum διενεγχθεὶς vitioſe edebatur. in Schol. l. c. eſt ὀργισθείς. rem attigit ipſe Homerus Il. ψ. 85 ſq. In his: ἐν παιδιᾷ περὶ ἀστραγάλων παίζων latet vitium aliud. In Schol. Il. μ, pr. qui cum h. l. conuenit, etſi ſua ex Hellanico petiit, eſt περὶ ἀστραγάλων ὀργισθείς, ſuſpicor et hic nihil aliud fuiſſe quam διενεχθεὶς περὶ ἀστραγάλων, hinc nata in margine interpretamenta,

menta, aliud ἐν παιδιᾷ, aliud παίζων. Ipſe Homer. l. c. Il. ψ, 88. ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς. Κλυσώνυμον. In Pal. M. D. R. 3. πλυτώνυμον. Varie omnino hoc nomen legitur: Κλησώνυμος, Κλειτώνυμος, Κλεισώνυμος, Κλεώνυμος, v. Barneſ. ad Schol. Il. l. c. μ, pr. Ante ἀπέκτεινε editum erat ἄκων, ab Aegio adiectum puto, ex eod. Schol. nam a codd. abeſt. tandem καὶ Φυγὼν vsque ad γίνεται exciderant Dorv. Cf. Schol. Il. π, 14. ex Philoſtephano Cyrenaeo.

Cap. 14.

Nonnulla inter haec et ſuperiora intercidiſſe, nemo dubitet; tam abrupte ea quae ſequuntur, prorſus diuerſa ab antecedentibus, narrare Apollodorus non potuit. Sequuntur *fabulae Atticae:* quae et argumentis et ornamentis multum ab aliis recedunt. An epico aliquo carmine tractatae fuerint, antiquiore quidem, dicere non habeo; *Theſeis* (v. inf. ad c. 16, 1.) fa-

fabulas Atticas comprehendere debuit; etiam *Hecale* Callimachi; Tanto plura e fabulis Atticis in suam rem conuertit tragoedia et comoedia, poetis hoc ipso rerum genere studia Athenienſium in ſe conuertentibus. Licebit adeo vel ex Euripide, ſi cui otium erit, haud pauca ad fabulas illuſtrandas elicere; alia ex Ariſtophane. Primo in ore hominum verſabantur narrationes vetere fama acceptae; has collegere ſcriptores, inprimis *Pherecydes* Athenienſis, Hecataeo Mileſio fere aequalis, cuius περὶ τῆς Ἀττικῆς Ἀρχαιολογίας libri X. feruntur; ſed v. Ind. Auctt. Attigit inde Attica *Hellanicus* Lesbius, cuius Ἀτθίς paſſim laudatur, ab Harpocratione vsque ad τετάρτην τῆς Ἀτθίδος; fuit illa forte vna τῶν κτίσεων eius. Supparem aetate fuiſſe neceſſe eſt *Clitodemum* (ap. Harpocrat. et Plutarch. Clidemus eſt) eorum, qui res Atticas perſcripſe runt, vetuſtiſſimum auctorem Pauſaniae di-

ctum X, 16. p. 834. vbi eius λόγος Ἀττικὸς excitatur. Minus clari fuere *Marſyas* Pellaeus, cuius Ἀττικὰ libb. XIV. *Iſter*, Callimachi diſcipulus, cuius Ἀττικῶν vel Ἀτθίδων libri vsque ad XIII. laudantur, (Harpocrat. in voc. τραπεζοφόρος) quos longe poſt ſe reliquit *Philochorus* Athenienſis, qui pluribus libris omnem hiſtoriam Atticam illuſtrauit; inprimis eius Ἀτθίς, libris ſaltem XVII., ſaepiſſime laudatur, v. c. apud Harpocrat. *Phanodemi* Ἀττικὴ Ἀρχαιολογία apud Dionyſ. Halic. I, 61. eadem eſſe videtur, quae Ἀτθὶς aliis; Harpocration eius librum IX. excitat. Celebratur etiam *Androtionis* Ἀτθίς, cuius librum XII. ab Harpocratione memorari video. Alia *Meleſagorae* alio loco memorata eſt: ſup. ad c. 10, 3. et v. Ind: Auctt. Multa ex antiquitate Attica complexus erat *Polemo*, libris IV. περὶ τῶν ἀναθημάτων τῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, (Strab. IX. p. 607. A.)

et

et alter, minus celebri nomine, *Heliodorus* Periegeta ἐν τοῖς περὶ ἀκροπόλεως libb. XV. Athen. VI, p. 229. E. Alios obscuriores in Harpocratione et aliis exquirere licebit. His qui periere superstes est aliqua ex parte Marmor Parium, quod tempora Atticae historiae antiquae seruauit, inde a Cecrope (a. C. 1582. adeoque annis XXVI. ante epocham a Castore constitutam et vulgo inde receptam anni 1556. ante C. N.) vsque ad Alexandri fere tempora; etsi deductum erat per annos 1318 ad annum ante C. 264. Ol. 129, 1. ab homine Pario, expressum, vt probabile fit, ex Demetrii Phalerei ἀναγραφῇ. Post superiores, et ipsum Philochorum, Apollodorus noster vixit, qui et ipse Attica attigerat in Chronicis. Quem ille potissimum auctorem, ex Atticis certe is fuit, sequutus sit, equidem non dicam. Gale Diss. Scriptorib. mythol. praemissa p. 19. Philocho-

rum fuiſſe aſſerit, et hinc factum eſſe, vt de Ogyge nihil noſter appoſuerit; nam „primum, inquit, Atticae regem „chronologi aliarum gentium affirmant „fuiſſe Ogygem; hoc Philochorus in At„thide pro figmento habuit, vt ex Eu„ſebio colligimus; Philochorum Apollo„dorus ſequitur.„ Diu me hoc detinuit; quandoquidem Ogygiam epocham vel maxime a Philochoro fuiſſe ſtabilitam noram; ſed temere haec pronuntiata eſſe tandem intellxi. Locus ex Africano eſt ap. Euſeb. V. E. X, 10, p. 490 A. vbi non Ogygem, ſed *τὸν γὰρ μετὰ Ὦγυγον Ἀνταῖον, ἢ τὰ πλασσόμενα ὀνομάτων, οὐδὲ γενέσθαι φησὶ Φιλόχορος.* Igitur excidiſſe potius videri debet Ogyges in hac lacuna Apollodori, quam deſignauimus. Fuit hoc diluuium ad Phoronei tempora fere referri ſolitum. cf. ſup. Not. p. 240. A Cecrope tamen probabilioris hiſtoriae Atticae initia petierunt hiſtorici et chro-

no-

nologi, in his, Marmor Parium. Ceterum fabulae Atticae, hoc eſt antiquiſſimae hiſtoriae, illuſtrari in plerisque facile poſſunt ex Meurſianis libellis; eſt quoque Galeus in hoc capite copioſior; Pauſanias Attica nimis ſtrictim attigit, nec niſi interpoſitis alienis narrationem protraxit. Nobis, cum in eo ſimus, vt vela potius contrahere neceſſe ſit, circumſcribenda erit opera; ideoque ad Apollodorum operam referemus vnice, ne in omnem Atticam mythologiam euagemur.

ſ. 1. Κέκροψ. vt Πέλοψ. Δόλοψ. Δρύοψ. male libb. aliquot Κέκρωψ. *συμφυὲς ἔχων σῶμα ἀνδρὸς καὶ δράκοντος.* eſt hoc notum illud nomen *διφυὴς*, etſi vulgo ad ſexum marem et muliebrem tractum, adeoque habitum pro ſymbolica ſignificatione matrimonii a Cecrope inſtituti. vt colligas ex iis, quae habet Meurſ. de Regg. Ath. I, 8. Verum quod in noſtro

est, vetere loquendi et fingendi more, τὸν γηγενῆ exprimit; nam serpens respectum ad αὐτόχθονα habuit; id quod in multis exemplis obuium est. τὴν γῆν, πρ. λ. Ἀκτήν. scribitur Ἄκτην et Ἀκτὴν, hoc Pal. et al. illud potest ad distinguendum a proprio nomen appellatiuum spectare. apud Paus. 1, 2. p. 7. f. et alios est Ἀκταία, in Chronico Pario Ἀκτική, et tamen deducitur ab Actaeo autochthone. Etiam Stephan. Byz. Ἀκτή. οὕτως ἡ Ἀττικὴ ἐκαλεῖτο ἀπὸ Ἀκταίου τινός. ἀνὴρ δὲ ἦν αὐτόχθων, . . , . Ἀπολλόδωρος δὲ τἀναντία φησίν· οὕτω γὰρ ἐκλήθη (bene supplet Berkel. ex Eustath. παρὰ τὴν ἀκτὴν) διὰ τὸ πολὺ μέρος αὐτῆς καθικνεῖσθαι εἰς θάλασσαν. τριγώνου γὰρ οὔσης, αἱ συννεύουσαι ὑπὸ τὸ Σούνιον ἑκατέρωθεν δύο πλευραὶ παράλιοι τυγχάνουσι· δι' ἃς τῶν ἐπὶ Κέκροπος Φυλῶν τεττάρων οὐσῶν δύο προσηγόρευσαν Ἀκταίαν καὶ Παραλίαν. Haec Apollodori excidisse ex h. l.

ne

ne quis ſuſpicetur, monendum eſt, ad libros τῶν Γεωγραφουμένων ea pertinuiſſe: v. inf. Fragm. Verior haud dubie haec etymologia, quia littoralis erat regio, dictam eſſe ἀκτικήν. Fuit tamen et in ipſa Attica ἀκτή. cf. Harpocrat. h. v. — Ἐπὶ τούτου φασίν. fabula non male adornata; cum a diis dicerentur amari, habitari et teneri, vrbes in quibus praecipua templa et ſacra iis eſſent conſtituta, potuit fingi, tempus aliquando fuiſſe, quo dii ſibi ſuam quisque vrbem deligerent. Ita in Hymno Homerico in Apoll. diſpicit Apollo diligenter de loco ſibi deligendo, quo conſulentibus reſpondeat; et ap. Pindar. Ol. 7, 100. dii terram inter ſe diſpertiuntur, nulla Soli ſorte per incuriam relicta. Iam putandi ſunt ex Apollodori narratione Neptunus et Minerua in eundem locum animum defixiſſe; venit Neptunus et illum occupat, vtque occupatum a ſe lo-

cum ſigno aliquo declaret, figit humi tridentem. Mox acceſſit Minerua, eius, quod factum eſſet, inſcia, occupandique loci eiusdem cauſſa oleam conſeuit. Oritur nunc controuerſia, danturque iudices XII. dii: qui litem ſecundum Minervam diiudicant, quia illa pro ſe teſtem facti habet Cecropem; Neptunus ſine arbitro occupationem inſtituerat. Diuerſus eſt narrandi ordo aliorum, (vter deorum vtiliſſimam rem procreaturus eſſet; cf. Meurſ. de Fort. Ath. 2. vide vel Ouid. Met. VI, 70 ſq.) nec cum Apollodoro permiſcendus, qui in hac fabula valde antiqua iuris acquirendae rei habet veſtigia. πόλεις καταλαβέσθαι. Commelin. coni. καταβάλλεσθαι, (ſ. potius καταβαλέσθαι,) vt ſit, *vrbes condere*, vt καταβάλλειν θεμέλια dicitur. Enimuero καταλαβέσθαι eſt *occupare*, et mox *occupatio* κατάληψις: — θάλασσαν, ἣν νῦν Ἐρεχθηίδα καλοῦσιν. Eſt puteus, φρέαρ, aqua marina occultis

tis terrae meatibus affluens, in Erechthei aede, (ἐν τῷ Ἐρεχθείῳ) in acropoli: memorat Pauſ. I, 26. p. 62. 63; ſimpliciter ea θάλασσα apud alios, etiam ap. Herodot. VIII, 55. ἐν τῷ Πανδροσίῳ, Pandroſum mox ſ. 2. videbimus; ap. Pauſ. I, 27. p. 64. in Mineruae Poliadis aede olea memoratur; apud Herodot. l. c. in aede Erechthei. Scilicet coniuncta fuere duo ſacella Mineruae Poliadis et Erechthei; priori autem iſti contiguum Pandroſi ſacellum, vulgo ad ipſum Mineruae nomen referri ſolitum: haec intelliges comparatis locis ap. Meurſ. in Cecropia c. 19. 20. 22. τῆς καταλήψεως. vt antea καταλαβέσθαι. Pal. D. R. 3. καταλύσεως. Vat. κέπροπι. Mox Ἀθηνᾶν καὶ Ποσειδῶνα ante διαλύσας gloſſema redolet. οὐχ, ὡς εἶπον τινὲς, Κέκροπα. pungit Callimachum; nam is ita tradiderat; vt docet Schol. Il. ρ, 53. Κρανακὸν, P. et alii male Δανακὸν, Oxon.

Δάτιον, et alterum nomen Ἐρεχθέα vitiose edebatur Ἐριχθέα, vt alibi inf. c. 15, 1. etiam in Latinis scriptoribus, in Cicer. codd. Tusc. I, 48. Fin. V, 21. in Hygin. et al. In codd. Ἐρεσίχθονα, D. Ἐσίχθονα, et pronior in illud sum, vt ap. Apollodor. οὐδὲ Ἐρυσίχθονα scriptum putem, Cecropis filium; nam Erechtheus non nisi multis annis post vixit, inf. c. 15, 1. Malim etiam pro καὶ Κραναὸν, ἢ Κρ. θεοὺς τοὺς ιβ'. sic et ap. Quid. Met. VI, 70. vbi v. Burm. Iouem solum alii iudicem edunt, vt Hygin. f. 164. vbi v. Not. μαρτυρήσαντος, ὅτι πρῶτον. legebatur ὅτε. alterum, quod res postulat, offert quoque Pal. τὸ Θριάσιον πεδίον ἐπέκλυσε. *Campus Thriasius* a demo Θρίᾳ dictus v. Steph. Byz. h. v. memorat eum quoque Strabo IX, p. 605 A. πεδίον abest a Pal. D. et al. additum ab Aegio, ex Stephano et Thucydide; poterit adeo excludi. ἐπέκλυσε diserte

Reg.

Reg. 1. ἐπενάλυσε Dorv. Vulgo leg. inde ab Aegio ἐπενάλυψε. alii ap. Aegium ἐπενάκωσε, et ἐνάλυψε. Reg, 3. ἐπενάλυε. Quod reſtitui, ipſa res ſuppeditat, ἐπιπλύζειν de eluuie aquarum. Factum, quod narratur, repetunt alii; vt Varro ap. Auguſtin. C. D. XVIII, 9. cf. Hygin. f. 164 extr. et ad eum Not.

ſ. 2. v. Meurſ. de Regg. Athen. I, 11. Ab *Eryſichthone* fanum in inſula Delo conditum ferebatur: v. ibid. auctt. — παῖδα refinxi pro παῖδας. De tribus ſororibus v. Ouid. Met. II, 739 ſq. *Agraulus* filia Agrauli, Ἄγραυλος ſcribitur etiam ap. Steph. Byz. in Ἀγραυλή, nam demus fuit ab ea appellatus Erechtheidis tribus; fuit etiam τέμενος eius et ἱερόν. Pauſ. I, 18. Ἀγραύλην legitur in P. R. 3. et mox Ἀγραύλης, hoc etiam in Med. Vat. Apud Ouidium eſt *Aglaurus*. Mirum eſt, quod apud Cyprios ei homines mactatos fuiſſe Patres aſſerunt: ap. Meurſ.

Meurſ. in Cypro I, 20 extr. 21. Variant codd. in Ἔρσην et Ἕρσην. hoc et in Pauſania legitur. Ἀλκίππη, Pal. M. R. 3. Ἄλκιππος. male. v. Pauſ. I, 21. p. 49. Steph. Byz. in Ἄρειος πάγος. qui alium Apollodori locum lib. IX. περὶ θεῶν laudat; quem v. inf. in Fragm. Ex eod. Steph. intelligitur, in hac fabula de Alcippe praeiuiſſe Philochorum libro II. Ἀτθίδος. ὅτι τὸν Ἁλιρρόθιον τὸν Ποσειδῶνος ἀπο θανεῖν βιαζόμενον ὑπὸ Ἄρεος διὰ τὴν Ἀλκίππην τὴν αὐτοῦ θυγατέρα: locus luxatus, ſaltem ſic refingendus: διὰ τὸ τὸν Ἁλιρρόθιον τὸν Π. ἀποθανεῖν ὑπὸ Ἄρεος, βιαζόμενον τὴν A. Quod in noſtro ſequitur, et ipſum laborat mendo: Ποσειδῶν δὲ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κρίνεται δικαζόντων τῶν δώδεκα θεῶν Ἄρει, hoc repoſui pro Ἄρη adſtipulantibus codd. P. V. Veſ. D. O. R. 3. Gale iungit κρίνεται Ἄρει, *diſceptat cum Marte*; non minus tamen dicitur, δικάζειν τινί. manet etiam hiulca ora-

oratio in fine, vbi saltem leg. καὶ οὗτος ἀπολύεται. Longius recedit Scaliger ad Chron. Euseb. p. 31. Ποσειδῶνος δὲ εἰσάγοντος, ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κρίνεται, δικαζόντων τῶν δώδεκα θεῶν, Ἄρης καὶ ἀπολύεται. plena tamen et absoluta sic exit oratio. cf. Paus. I, 28. p. 68. De *Areopago* Scalig. ad e. l. Gale ad h. l. Meurs. de Areopago, et hinc libelli de antiquitate Graeca. Sufficit inspicere Simson. 2495. cf. doctum Scholion Eurip. Or. 1648.

f. 3. *Cephalus* hic diuersus putandus ab altero Deionis filio, sup. I, 9, 4. et paullo post c. 15, 1. cf. Not. p. 144. 5. Spectasse videntur ea, quae hic exponuntur, ad fabulas Cyprias: fuere de Cypro scriptores plures, in his Androcles, Menander, notissimus Philostephanus Cyrenaeus: potuere in his esse, qui fabulis Atticis eas implicarent, inprimis si Salaminis cum Athenis necessitudinem animo habebant. Cyprii autem ipsi

ab

ab Aethiopibus se partim ortos ferebant: (Herodot. VII, 90.) ad hos autem Tithonum referre solebant fabulae propter Auroram, vna cum Memnone: cf. sup. p. 755. 6. Pro Aurora, apud antiquiores est Ἡμέρα. Tithonus autem Cypriis erat Aous. Etymol. M. Ἀῶος . . Ἀῶ γὰρ ὁ Ἄδωνις ὠνομάζετο, καὶ ἀπ' αὐτοῦ οἱ Κύπρου βασιλεύοντες. (non, *nominantur*, sed *ducuntur stirpe et genere*) . . Φιλέας δὲ (cuius periplus fuit) πρῶτον βασιλέα Ἀῶον, Ἠοῦς ὄντα καὶ Κεφάλου. *Phaethontem* Aurora ex Cephalo peperit in verss. Hesiodi Θ. 985 sq. (quos ante oculos habuit Paus. I, 3. p. 8.) vbi eum propter insignem pulchritudinem Venus rapuit καί μιν ζαθέοις ἐνὶ νηοῖς νηοπόλον μύχιον (non νύχιον) ποιήσατο δαίμονα δῖον. prorsus vt de Erechtheo Il. β, 547 sq. ὃν ποτ' Ἀθήνη θρέψε . . κάδ' δ' ἐν Ἀθήνῃσ' εἷσεν ἑῷ ἐνὶ πίονι νηῷ, ἐνθάδε μιν (*Mineruam*, non E) ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάον-

ἱλάονται κοῦροι Ἀθηναίων ἐπιτελλομένων ἐνιαυτῶν. (*Panathenaeis*, quae adeo iam Homeri aetate celebrata fuere) quibus nil aliud pronuntiari arbitror, quam heroem factum σύννακον, habuisse sacellum cum Athenes templo coniunctum. Idem de Cinyra, iuuene pulcherrimo Pind. P. 2, 31. factum eum ἱρέα Ἀφροδίτας. *Phaethon* hic Orientis translatus aliquando in fabulas Italiae: v. ad Aen. X, 185 sqq. Σάνδακος dant Codd. P. O. V. R. 3. vulgo: Σάνδοκος. retinui Κελένδεριν. quod Strabo XIV. p. 986. et alii tuentur. cf. Gronov. ad Melam I, 13. p. 992. Κελλένδριν D. R. 3. *Celenderis* vel *Celendris* adhuc Taciti aetate munitum admodum erat castellum: Ann. II, 80. γῆμας Φαρνάκην τὴν Μεγεστάρου. editum erat Θανάκην stellula apposita ab Aegio, nescio qua de caussa. Pal. Ϛαινάκην. restituendam esse Φαρνάκην vidit iam Munk. ad Anton. Lib. 34. pr. et Meurs. in Cypro II, 9. ex Hesych.

ſych. Κινύρας, Ἀπόλλωνος καὶ Φαρνακῆς. vbi v. Not. In Suida autem eſt Φαρνάκη in Σαρδαναπάλους δύο p. 287. etſi Kuſt. mutauit in Φαρνάκους. Apud Steph. in Ἀμαθοῦς mater Cinyrae eſt Amathuſa, apud Plin. VII, 56. Agriope p. 413. vbi tegulas inueniſſe narratur. At pater non Sandacus, ſed Paphus apud Hygin. f. 242. Isque e Pygmalione genitus ap. Ouid. Met. X, 297. Alia ſtirps eſt ap. Schol. Pind. l. c. ſed quorſum perſequor ea, quae iam Meurſii diligentia occupauit de Cypro II, 11. et ſedulitas aliorum paſſim retractauit? ſatis habeo, morari in iis, quae cum Apollodoro coniuncta ſunt, inprimis in iis, quae aut minus tractata nitent, aut melius conſtitui a me poſſunt iudicio animi qualicunque adhibito. Κινύραν miror abeſſe ab omnibus libris: quo tamen carere oratio nequit. τὸν Συρίων βασιλέα. ita D. V. Regg. Συρέων Pal. vulgatum erat Ἀσσυρίων,

συρίων, follenni permutatione: v. Oudendorp. ad Sueton p. 38. equidem et hoc et illud delendum cenſeo, inſertum e margine loco alieno; nam ad Sandacum ſpectare illud debuit. De *Cinyra* magnam fabularum varietatem fuiſſe reperias, natam partim domeſtica fama, (initia Veneris Cinyras inſtituerat: Clem. Alex. Coh. p. 12. (5) alios laudd. v. in Meurſ. II, 11. eo ſpectant Schol. Pind. P. 2, 27. ὁ δὲ Κινύρας οὗτος ἐστὶν, ὑφ' οὗ οἱ ἐν Κύπρῳ Κινυρίδαι τῇ θεᾷ ἀνιέρωντο. et Heſych. Κινυράδαι, ἱερεῖς Ἀφροδίτης) partim adſcitis ex Oriente fabulis, partim ornantibus Veneris fabulas poetis: Pindar. P. 2, 27. πελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύραν πολλάκις φᾶμαι (carmina) Κυπρίων. vbi et Apollinis amaſius eſt et Veneris ἱερεύς, (v. paullo ante p. 822. 3.) cf. Schol. ad e. l. idem diuitiis clarus N. 8, 30. cf. Suid. in καταγηράσεις. Plura autem diuerſorum temporum commenta et hiſtorias in vnum

nomen deriuatas esse suspiceris, si ea compares inter se, quae congesta sunt a Meursio, Burman. ad Ouid. Met. X, 298. Intpp. Ant. Lib. 34. Meziriac. l. l. Vsus est Cinyrae nomine ipse Homer. λ, 20. Ad Cinyram ex filia genus referebat Euagoras, Cypriorum rex, Paus. I, 3. p. 8. tam illustre nomen hoc Cinyrae habitum est. Idem *Paphon* condidit. Aliis condita dicitur a Papho, quem Cinyrae patrem ab aliis proditum vidimus. Sed et in hoc magna est varietas; aliis femina est: v. ap. Meurs. l. c. Cynarae stirps quae sequitur, aliunde nota non est. Aliam progeniem v. ibid. c. 10. cf. Athen. p. 456. A.

§. 4. *Adonidis* mythi iterum sunt e pluribus generibus commixti, etiam diversorum numinum, ex Syria, Phoenicia, Aegypto, Cypro; accessere postea Alexandrinae religiones: quae vel ex Theocriti dulcissimo carmine notae esse possunt. Prima notio, ex Oriente profecta, de-

deſignauit naturae vim genetricem, inprimis quod ad τὰ φυτικὰ (regnum vegetatiuum noſtri dicunt) attinet; reſpectu maxime habito ad ſementem in terra latentem, donec ſuo tempore progerminat. Ita factum vt cum Oſiride pro eodem haberetur, vtque transferrentur ab hoc in eum alia. Poetae Graeci amores Veneris maxime ornarunt, de reliquis parum ſolliciti: collegit fabulas Meziriac ad Ouid. Epp. p. 357 ſqq. Ἀρτέμιδος χόλῳ. Alii Martis inuidia factum narrabant, cf. Schol. Lycophr. 831. quos Ouidius ſequitur, qui totam fabulam iam ſuauiter perſequutus eſt Met. X. — ἐν θήραις. immo ἐν θήρᾳ. mirum, quod ſemper in hac voce labuntur librarii, vt ſup. c. 13, 3. Not. p. 790. ſic et apud Cratoſth. 33. περὶ τὰς θήρας editur. — Heſiodea genealogia Adonidis (cuius veſtigium in Probo ad Virgil. Ecl. 10 eſt: *Adonis, vt Heſiodus ait, Phoenicis et Al-*

phoſiboeae Agenoris) ad Phoenicias origines Cadmi ſpectauit, ſup. lib. III, c. 1. vbi Phoenix, Cadmi frater, Agenor Europae pater eſt. Πανύασις. in codd. πανύασσις eſt, vt ſup. c. 10, 3. v. Ind. Auctt. Eum in Heraclia ſua Adonidis res attingere potuiſſe, mirum eſt; fuere eius Ἰωνικά, an in his locum habere potuit? forte vbi de vrbis Smyrnae originibus egit. Ex hoc poeta petita eſſe arbitror ea, quae Schol. Lycophr. 829. memorat de Myrrha, eumque ſequitur ipſe Lycophron eo loco. Θείαντος. male edebatur Θόαντος. Sed Θείας ſatis confirmatur per Ant. Lib. 34. Schol. Pind. aliosque, vt monuere viri docti Mezir. l. c. Gale ad h. l. Intpp. ad Hygin. f. 58. et ad Ant. Lib. 34. Ἀσσυρίων nihil hic video enotatum. Nec vero vbique Syrii ſubſtituendi ſunt, puto, Aſſyriis; ſtatuam potius, promiſcue nominibus paſſim vſos eſſe veteres. *Smyrna* h. l. Thiantis filia,

lia, apud Hygin. f. 58. eſt Cinyrae; ibi v. Not. Eſt Ouidii Myrrha Met. X, vbi v. Burm. ad v. 298. filia Cynarae ex Papho, Pygmalionis f. geniti, et Cenchreidis: v. 435. De ſcriptura v. doctiſſ. Verheyck ad Ant. Lib. p. 299. σμίρναν Pal. ἡ δὲ περικαταλαμβανομένη. legebatur παρακαταλαμβ. ſine ſenſu. Alterum iam Commel. et Gale reponi voluerant. προκαταλαμβ. coni. Faber. προκατάληπτος in ſimili re legebatur inf. c. 14, 8. extr. p. 271. ſed a me in περικατάληπτος mutatum; περικαταλαμβάνεσθαι magis accommodatum etiam h. l. et in Var. Pal. reperio περὶ καταλ. In Schol. Il. σ, 486. Pleiades Orionem fugientes, αἱ δὲ περικατάληπτοι γενόμεναι. Schol. Apollon. IV, 228. Iphin περικατάληπτον γενέσθαι ὑπὸ τοῦ Αἰήτου περιστάντος αὐτὸν βρόχῳ. Alioqui malim ſimpliciter ἡ δὲ καταλαμβανομένη. *deprehenſa;* Zenob. III, 14. de Pandionis filiabus: αἱ δὲ καταλαμβανόμε-

ναι ηὔξαντο ἀφανεῖς γενέσθαι, vt h. l. ηὔξατο ἀφανὴς γενέσθαι, sic scripsi ratione grammatica iubente; accedentibus codd. P. Vef. D. O. pro vulgari ἀφανῆ, follenni lapfu, de quo monitum a Doruill. ad Charit. p. 452. ὃ καλοῦσι σμύρναν. Pal. ὃ καλοῦσιν μύρναν D. R. 3. ὃ καλοῦσι μύρναν. Vat. ὃ καλοῦσι σμύρνας. διὰ κάλλος. legebatur διὰ κάλλους, fed iam em. Faber probante Doruill. ad Charit. p. 452. et fic mf. Dorv. cum R. 3. Ipfe Anton. Lib. c. 34. καὶ αὐτὸν Ἀφροδίτη πλεῖστον ἠγάπησε διὰ τὸ κάλλος. κρύφα θεῶν haud dubie e margine irrepfit: quorfum enim κρύφα θ. κρύψασα? οὐκ ἀπεδίδου. cf. Hygin. Orph. 55, 10, 11. εἰς μοίρας. erat εἰς τρεῖς μ. fed vocem illam ignorant codd. mox παρ' ἑαυτοῦ P. V. D. minus recte. περὶ Π. Pal. ὕστερον δέ. haec ex alio, diuerfoque a fuperiore, fabulam tractandi genere fumta, nec fatis bene affuta funt. Mortem Adonidis

dis nobilitauit ad noſtram aetatem Bionis epicedium.

ſ. 5. *Cranaus* ſuccedit Cecropi. Κραναὸς * αὐτόχθων edebatur inde ab Aegio. ſcilicet putatur deeſſe ἐβασίλευε. Sed nec id neceſſe: eiecto οὗτος, male interpoſito, iungenda ſunt, Κραναὸς . . . γήμας . . ἐγέννησε. αὐτόχθων ὤν. altera vocula auxi, cum ſimpliciter αὐτόχθων eſſet, etſi parum refert: ſed erat in codd. D. Veſ. αὐτοχθώνων et in Regg. αὐτοχθόνων. (Oudendorpii obſeruationem ap. Gronov. ad Melam p. 992. non aſſequor.) ἐφ' οὗ. *Diluuium Deucalioneum* ſub Cranao contigiſſe, a multis paſſim repetitum: ſic Varro ap. Auguſtin. de C. D. XVIII, 10. et Syncell. p. 157 (125.) alii ſub Cecrope, quod Hieronymus ex Euſebio ſequitur. Narrantur eodem tempore peſtilentiae et incendia Libyam afflixiſſe; in his Phaethontis caſus ponitur: ap. Syncell. et Hieronym. eod. l. ſed e Pla-

tonis Timaeo. Idem diluuium ſup. I, 7, 2. et ſub Nyctimo vidimus III, 8, 2. Satis eſt Simſon. inſpicere ad a. 2492. γήμας ἐκ Λακεδαίμονος Πεδιάδα τὴν Μήννυτος. non aliunde nota haec, et vix ſatis ſana. Μήννυτος e codd. dedi pro Μήνητος. Menytis filia *Pedias ἐκ Λακεδαίμονος*. erit is, de quo ſup. III, 10, 3. ſed ambiguum, ſitne illa vere filia Lacedaemonis, ſed pro Menytis filia habita, an Menys Lacedaemonis progenies fuerit. Suſpicor ἐκ Λακεδαίμονος ex margine irrepſiſſe. τὴν χώραν Ἀτθίδα. cum alii, tum Strabo et Pauſ. idem tradunt; et ab ipſo Cranao τὰς Κραναὰς Ἀθήνας ex Pindaro nouimus, v. ap. Meurſ. l. c. de Regg. Athen. I, 13. 14. et Simſon. a. 2500. *Amphictyon* gener ſocerum expulit: Pauſ. I, 2 extr. habitus ille auctor conſilii Amphictyonum. Pauſ. X, 8. ſed more ſeriorum, ad nomen clarum ex antiquitate rerum origines reuocantium; hoc ſtudio

vi

videntur adeo aduerſus grammaticam συνέδριον ἀμφικτιονικὸν, h. e. τῶν ἀμφικτιόνων, mutaſſe in ἀμφικτυόνων. Δευκαλίωνος. hoc ipſe ſup. I, 7, 2 extr. tradiderat, et ſic alii: v. Meurſ. I, 15. Scaliger ad Euſeb. p. 33. ἔνιοι δὲ αὐτόχθονα λέγουσι. ſic reſtitui, quod res iubebat facere et Pierſ. ad Moerid. p. 112. cum Galeo e cod. Oxon. nec dubito in Pal. et aliis etiam ſic legi, ſed obſcuro forte compendio ſcripturae. vulgo αὐτόχθονος legebatur.

ſ. 6. *Erichthonius:* de hoc quidem narratio Boeotico potius quam Attico ingenio digna, ab illepida etymologia parum ingenioſe petita; valde tamen frequentata illa: loca v. ap. Meurſ. Regg. Athen. II, 1 ſq. Attigit quoque eam Euripides Eratoſthene teſte, c. 13. ſcilicet in Ione 267 ſqq. Fuit autem illa ducta modo ab ἔρα, h. γῆ, modo ab ἐρέχθεσθαι, h. ἐρεχθίζεσθαι, modo ἀπὸ τοῦ

ἐρίου καὶ χθονὸς, v. Etymol. M. in Ἐρεχθεύς (quem loc. exscripsit Eudoc. p. 151. alter locus p. 159. ex Schol. Lycophr. 111. petitus est.) Reliqua, quae praeter etymon ad expoliendum figmentum accessere, suppeditare potuit partim quod ex veteris sermonis genio Erichthonius filius Terrae γηγενὴς dictus, tanquam αὐτόχθων et nutritius Athenes, partim serpens Mineruae signis ex more appositus; seruatus quoque seu vnus seu duo serpentes in templo Neptuni Erechthei et Mineruae Poliadis v. Hesych. in οἰκουρὸν ὄφιν. vbi v. Not. Adi Meurs. Cecropiam c. 20. Simplicius erat, quod antiquiores aiebant editum esse Erichthonium Terra et Vulcano: Eratosth. 13. Paus. I, 2. extr. Narratur etiam constituta ab eo fuisse ara in acropoli Terrae κουροτρόφῳ. v. Suid. h. v. ἔτη δώδεκα. legebatur ἐπὶ δώδεκα ἔτη. vltima vox abest a Pal. D. Regg. recte. nam latet illa

in

in ἐπὶ, quod in ἔτη mutaui, monente quoque Pierſon. ad Moerid. p. 112. — Ἡφαίστου καὶ τῆς Κραναοῦ θυγατρὸς Ἀττίδος. legebatur vitioſe Ἡφαίστης τῆς Κρανατῆς θ. A. ex litterarum compendioſo ductu non intellecto. Monuere tamen de emendatione Faber et Gale, qui etiam Tzetzam in Chil. laudat; eſt locus Chil. V, 670. οὕτως· Ἀθηνᾶ. Sequentia et, inde ab ὡς δὲ ἐγγὺς fere iisdem verbis, Schol. Il. β, 547. habet laudato tamen Callimacho in Hecale. Multis modis variata res; de qua iam actum alio loco (*Antiquar. Aufſätze* P. I. p. 42.) Secundum noſtrum et alios in Mineruam arma facienda locantem ille impetum fecit; alii a Ioue fuiſſe ei promiſſam, ſeu pro armis elaboratis ſeu pro obſtetritia opera in partu Mineruae Ioui praeſtita, ſeu in mercedem liberatae Iunonis ſellae aureae compedibus implicitae; tandem fuere qui mediis amplexi-

bus

bus ex ipso lecto aufugisse Mineruam narrarent. cf. Antigonus Caryst. Hist. Mem. c. 12. ἐγκαταλελεγμένος P. V. Vest. D. R. 3. ὡς δὲ ἐγγὺς, abest δὲ a Pal. πολλῇ ἀνάγκῃ ad seqq. retrahit Gale, ita vero ridicula exorietur sententia, si claudicatio pro caussa habenda; immo vero referendum ad antec. nam cursum claudus pes inhibere solet. τὸν γόνον. sic et codd. male edebatur τὸ γ. Παν-δρόσῳ τῇ K. secundum alios trinis sororibus: Paus. I, 18 pr. Ouid. in eadem narratione Met. II. 555 sq. παρακατέθετο, Pal. ἐπικατέθετο. mox δὲ inter αἱ ἀδελ-φαὶ ipsi codd. suppeditabant. παρ-εσπειραμένον δράκοντα. prorsus quod Ouid. v. 561. *adporrectumque draconem.* ὑπ' αὐτοῦ διεφθάρησαν, vulgg. ἀπ' α. sed verum ipsi codd. P. V. R. 3. offerunt: item αὐτὰς ἔῤῥιψαν pro αὐτάς. similibus fere verbis narrat haec Paus. I, 18 pr. — ἐν δὲ τῷ τεμένει τραφεὶς Ἐριχθόνιος.

haec

haec eadem narrantur de Erechtheo Il. β, 547 ſqq. quod idem nomen Od. η, 81, occurrit. Facit haec confuſio vtriusque nominis paſſim turbas. Videntur *duo Erechthei* conſtitui poſſe, alter antiquior, cognomine *Erichthonius*, (Etymol. M. Ἐρεχθεὺς ὁ Ἐριχθόνιος καλούμενος) alter is qui inf. 15, 1. τὸ ἐν ἀκροπόλει ξόανον τῆς Ἀθηνᾶς. eſt antiquius illud, διὶ πετὲς quoque habitum. Pauſ. I, 26, p. 63. factum illud ex olea: cf. Cecropia Meurſii c. 20. Πασιθέαν Νηίδα. nomen vix ſanum. Praxithea requiri videtur, etſi Erechthei vxor infra eodem nomine editur; ſed illum cum hoc multa communia aut confuſa habere iam vidimus. Sane Pal. πραξιθέαν ſed σ ſuper ξ appicta: hinc codd. V. M. O. R. 3. D. πρασιθέαν. Tzetza Chil. I, 174. Φρασιθέαν, at idem Chil. V, 521. πραξιθέαν ſcribit. Haec eadem varietas etiam apud alios ſcriptores, a quibus nomen memoratur,

oc-

occurrit. *Panathenaeorum* origo vtique valde antiqua; probabilius tamen ad Theſeum auctorem videtur referri debere: cf. ap. Meurſ. Panath. c. 3. De his inventis Erichthonii cf. Eratoſth. c. 13. praeterit Apollodorus nobiliſſimum eius inuentum iungendorum equorum et aurigationis: v. Virgil. Ge. III, 113. 4. quo meruit, vt inter aſtra receptus Aurigae locum obtineret. ἐξ ἧς αὐτῆς παῖς Π. Pal. D. V. R. 3. αὐτῇ Med. ſaltem αὐτῷ ſcribendum. Alium filium Erichthonii proditum videas in fragm. ex Sophoclis Thamyra ap. Schol. Oed. Colon. 391. ἐκ μέν Ἐριχθονίου ποτιμάσθιον ἔσχεθε κοῦρον Αὐτόλυκον, πολέων κτεάνων σίνιν Ἄργεϊ κοίλῳ.

ſ. 7. καὶ ταφέντος ἐν τῷ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς. legebatur ἐν τῷ α τῷ τεμένει. qua lectione nihil facile videas inſulſius. Emendant Meurſ. Regg. Athen. II, 1. Gale ad h. l. et iam olim Scaliger ἐν τῷ αὐτῷ

αὐτῷ τεμένει, sc. quo nutritus fuerat; sed et ieiunum hoc, et lapsus caussa parum probabilis. Faber conj. ἐν τῷ τῆς Ἀθηνᾶς τεμένει. Mihi videtur error inde natus, quod librarius volebat ἀθηνᾶς nomen alieno loco pingere, sed littera prima exarata se cohibuit; sequens librarius aut incuria aut animi stupore litteram illam redhibuit. Est autem hoc inter exempla rariora *heroum in fanis sepultorum:* v. Clemens Alex. p. 39. Pott. excriptus ab Euseb. P. E. II, 6. cf. Dechair ad Athenag. c. 25. p. 113. Exemplum aliud memorabile est Amyclaeum, quo Hyacinthi ossa condita, Paus. III, 19. Idem Spartae sepulcrum Castoris sub templo III, 13. et Mantineae Arcadis in aede Iunonis viderat, VIII, 9. p. 616. *Pandionis tempore frumenti et vitium satio inuenta.* ἐφ' οὗ etiam hic ἀφ' Pal. M. D. R. 3. Hic est ille *aduentus Cereris in Atticam*, de quo sup. I, 5, 1. egerat, et quem

quem in Hymno Homerico tam praeclare narratum illuſtrauit Ruhnkenii V. C. ingenium et doctrina. ab aliis ſub Cranao, ab aliis ſub Erechtheo factus narratur. εἰς τὴν Ἐλευσῖνα excuſari poteſt; ſed valde veriſimile, margini fuiſſe allitum ad illud: εἰς τὴν Ἀττικήν. *Bacchi aduentum* ex Thebis. cf. ſup. c. 5, 1. ſub Amphictyone eum in Atticam veniſſe hoſpitio exceptum a Semacho καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ νεβρίδα δωρήσασθαι, narratum ap. Syncell. p. 157. (125.) De *Icario* v. Scholion Il. χ, 29. editum ab Valk. V. C. vbi add. Eratoſth. p. 20. et p. 64. Hygin. f. 130, et laudd. ibi et a Meurſ. de Regg. Athen. II, 3. Aliis Icarion eſt, aliis Icarus, vt ap. Tibull. IV, 1, 10. noto nunc, poſt Hemſterh. Valken. (ad Phoeniſſ. p. 625) Munk. ad Hygin. f. 130. Verheyk. ad Ant. Lib. p. 256. obſeruata, vſu. δι' ἡδονὴν ἀφειδῶς. Ordo ex Pal. V. D. emendatus; erat ἀφειδῶς δι' ἡδονήν.

erat

erat porro ἐκλύσαντες, quod relinqui potuisse mireris: ἐλκύσαντες notatum quoque e libb. est, Pal. V. Ox. R. 3. verba μετ' ἡμέραν δὲ νοήσαντες ἔθαψαν αὐτὸν, accessere in ed. Commel. nec monitum vnde: ex Pal. scilicet; et habent cett. codd. Faber cum Galeo em. νήφοντες. propius ad Scholion Homeric. l. c. Valken. V. C. p. 64. praefert νήψαντες. potest alius coniicere μετανοήσαντες, *cum poeniteret facti.* At nulla mutatione opus; νοήσαντες, cum sopore discusso *viderent quae perpetrauerant.* Ita fere sup. I, 9, 18. p. 58. de Argonautis noctu cum Cyzico congressis: μετ' ἡμέραν δὲ, ὡς ἔγνωσαν — Mox Μαίρα, vt scribit etiam Hesych. Alii Μαῖρα. recepta Canis cum Virgine inter sidera. Praeter supra laudd. v. Hygin. P. A. II, 4 et 25. Vtinam Eratosthenis Ἠριγόνη supereſſet! Fuit quoque Sophoclis tragoedia Erigone.

f. 8. *Zeuxippe*, et ipſa Nympha, ſi ſoror Paſitheae (f. 6. extr.) fuit. Zeuxippen Phoebo amatam memorat Clemens Alex. p. 27, 30. Bellum *πρὸς Λάβδακον* regem Thebarum, ſup. c. 5, 5. *Λαύδακον* D. M. R. 3. vt ibid. *ἐκ Θράκης* h. ex Daulide Phocidis, quam tum tenebant Thraces. v. Thucyd. II, 29. Strab. IX. p. 648. A. Pauſ. I, 5. X, 4. p. 807. Conon. 31. *Terei συμμαχίαν* et reliqua etiam Ouidius Met. VI, 424. agnoſcit, ſed hoſtem non Thebis, ſed mari aduectum narrat. *τὸν Ἄρεος* Pal. *Ἄρεως* ed. Rom. Comm. Quae ſequitur fabula, de *Tereo*, *Procne* et *Philomela*, vel ex Ouidio notiſſima, multorum poetarum ingenia exercuit. Varios auctores diuerſa plerumque ſequentes v. ap. Meurſ. de Regg. Athen. II, 4. 5. et ad Hygin. f. 45. ſed notiſſimi ſunt Ouid. Met. VI. et Hygin. Diſerta, ſed parum elegans, narratio eſt ap. Schol. Sophocl. Aj. 633. Fuit

quo-

quoque Tereus Sophoclis, non Euripidis: Valken. Diatr. p. 16. Diuerſa prorſus fabula eſt apud Homer. Od. τ, 518. et υ, 66 ſq. de *Pandarei* filiabus; cf. ibi Schol. add. Helladii Chreſtomath. ap. Phot. p. 1581. f. et Schol. Sophocl. Electr. 107. Hanc tamen paſſim cum altera confuſam videas. Magis ab his recedit alia narratio Anton. Lib. c. 11. ex Boei Ornithogonia. *καὶ Φιλομήλας.* edebatur *Φιλομήλης.* erat tamen prius in codd. Pal. V. D. R. 3. Conon. l. c. al. Eſt *Φιλομήλα*, v. c. ap. Demoſth. Pauſ. Forte ad eundem modum formatum erat *Πολυμήλα* ſup. p. 806. 7. ſed in nominibus his, quae tantum ex poetis nota ſunt, Ionica ſaepe ratio obtinet. *ὁ δὲ ἐκ ταύτης.* in ſeqq. oratio ſcabra; multo magis deprauata in ed. Rom. et Commel. Faber emendat *καὶ πρύπτων.* Equidem in verbis *ἔφθειρε καὶ ταύτην* agnoſco manum interpolatoris: quandoquidem ſe-

quitur αὖθις δὲ γήμας: concinnauit ille Apollodori verba ad communem narrationem. Simile vitium, coniugio post stuprum illato, quod nostris librariis nescio quomodo probatum esse videtur, vidimus sup. not. p. 672. Verba itaque eiicienda censeo et leg. ἐρασθεὶς, εἶπε τεθνάναι Π. vel εἰπὼν τ. Π. ηρύπτει ἐπὶ τῶν χ. συνευνάζετο Vat. ὑφήνασα . . ἐμήνυσε iungenda sunt, et expungendum καὶ temere illatum. Πρόκνην male post ἐμήνυσε P. D. V. δεῖπνον ἀ. προτίθησι. ex communi vsu cum Fabro leg. παρατίθησι. quod et Zenob. III, 14. habet, qui in nonnullis Apollodorum expressit. πελέκην et ἔδωκεν Vat. ἐν Δαυλίᾳ τῆς Φωκίδος quem locum in hac narrationis parte habeant, non dicam. περικατάληπτοι. repossui post sup. p. 829. obseruata, cum Pal. D. R. 3. et Vat. exhiberent, Ves. παρακατάληπτος. quod et in marg. Vat. vulgo προκατάληπτοι. omnia profecta ex com-

compendiosa scriptura; in quam vtinam homines ne incidissent! quanta sic molestae eruditionis parte careremus! Zenob. l. c. simpliciter καταλαβόμεναι. leg. καταλαμβανόμεναι. ἀπορνεοῦται, ex grammatica ratione et codd. pro vulg. ἀπωρνεοῦται.

Cap. 15.

s. 1. De *Erechtheo* Meurs. l. c. de Regg. Athen. II, 7 sqq. *Butes* sacerdotium habuit τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος τοῦ Ἐριχθονίου. immo τοῦ Ἐρεχθέως. v. Hesych. et ibi laudd. Meurs. l. c. c. 12. et in Cecropia c. 18. Fuit scilicet in arce contiguum aedi Mineruae Poliadis (cf. sup. p. 817.) τὸ Ἐρέχθειον, quod tres habebat aras, vnam Neptuni et Erechthei, alteram Butae, tertiam Vulcani: Paus. I, 26. p. 62. Coepit hinc sollenne nomen esse *Neptunus Erechtheus*: eius sacerdotium adhuc Ciceronis

tempore memorabile fuit: de N. D. III, 19. Butes adeo Mineruae Poliadis et Neptuni Erechthei, communem aedem habentium, fuit ſacerdos; ab eo ſtirps Butadarum, et *Eteobutadarum*: v. Heſych. h. v. Harpocrat. h. v. qui ſacerdotium tantum ad Athenen Poliadem refert. Pro perpetuo nomine Neptuni videtur habitum eſſe ab aliis nomen Erechthei: nam Lycophroni v. 158. Ἐρεχθεὺς nude poſitus eſt pro Neptuno. *Praxitheae* nomen clarum. v. l. c. ap. Meurſ. II, 13. apud Euripidem Erechtheus cum ea communicabat conſilium de immolanda filia: Plut. Parall. p. 310. D. eius generoſa dicta e Lycurgo c. Leocr. in fragment. Eurip. ſeruata ſunt. Cephiſſi filiam, non neptem, eam edit Lycurg. l. c. 24. — Alia Praxithea inter Lei fuit filias mactatas pro patria: Aelian. XII, 28. πραξιθέαν Vat. vt ſup. c. 14, 6. p. 269. Not. p. 837. κυφισοῦ Vat. κυφίσου D.

κε-

νεφίσου P. R. 3. In *filiis Erechthei* excidit quartus Ὀρνεύς, vt eſt ap. Euſtath. Il. β, p. 291, 11. et Pauſ. II, 25. p. 168. apud alios Ἀρνεύς, corrupte; ex Orneo natus Peteos, pater Meneſthei. *Pandorus* Euboeam tenuit: Scymnus Perieg. 572. Alconem et Theſpium addunt alii: de iſto v. Schol. Apollon. I, 97. *Orithyiae* nomen plerumque corrupte ſcriptum; editum erat ὠρειθεῖαν. ὠρθείαν Pal. ὠρειθείαν D. V. R. 3. Sex filias Suidas in Παρθένοι numerat. Variant et apud alios nomina: v. Meurſ. ibid. Schol. Apoll. I, 211. autem aut alios auctores ſequitur, aut corruptus eſt: Κέκροπος δὲ (immo Ἐρεχθέως) Κρέουσα, Ὠρείθυια, Πρόκρις. Ὠρειθυίας δὲ καὶ Βορέου Χιόνη, Χθονία, Κλεοπάτρα, Ζήτης καὶ Κάλαϊς. Atqui Χθονία retrahenda eſt ad Procridem tanquam ſoror.

Creuſa cum *Xutho* nota nomina ex Euripidis Ione. Nati ex iis *Achaeus* et

Ion, (I, 7, 3. p. 27.) a quibus *Achaei* et *Iones* genus duxere. v. inpr. Strabo VIII, p. 588. (383.) *Cephalus* Deionis filius: v. ſup. I, 9, 4. p. 43. II, 4, 7. vixit in Thorico, Atticae pago. ὁ Δηϊόνος. editum erat Δηιονέως, quod etiam Tzetza Chil. I, 543. habet, hunc locum exſcribens. ſed illud P. D. V. M. R. 3. niſi quod ὁ omittunt. De varietate hac v. ſup. Not. p. 99. *Amores Cephali et Procridis* notiſſimi, ſed diuerſis modis narrati: ſuauiſſime ab Ouid. Met. VII. antiquior ratio Pherecydis eſt in Schol. Od. λ, 320. Coniugium eius cum Minoe ſupra attigit noſter II, 4, 7. add. Anton. Lib. 41. Hygin. f. 189. Palaeph. 2, 4. et ad hos alii laudd. item Euſtath. p. 1688, 20. Πτελέοντι. Vat. τελέοντι. Med. παντελέοντι. R. 3. πτελεόντι. nomen aliunde non notum. Niſi Teleontem Athenienſem huc voces, cuius filius Butes (diuerſus ab eo, quem in Apollod. paullo ante vidimus) inter

Ar-

Argonautas erat ſup. I, 9, 16. p. 56. Apollon. I, 95. et al. ap. Burman. Catal. Argon. in *Butes*. Apud Strab. X. p. 694. (452.) poetae Menandro antiquiores narrarunt, Leucadia petra deſiluiſſe primum Cephalum ἐρασθέντα Πταόλα, τοῦ Δηϊονέως. corruptum nomen. mſſ. παρόλα. quod recte Xylander emendat Πτερέλα, v. ſup. II, 4, 7. p. 107. εἰ δέγε συνέλθοι. Pal. συνέλθειε.

(p. 273. III, 15, 1.) συνευνάζετο Vat. et Ed. pr. ἀπώλυντο ed. pr. et Comm. emendabam ἀπώλοντο. ſed ἀπώλλυντο Pal. εἰς τὰ ἄρθρα ἐφίει. immo ἀφίει. vt ἀφιέναι βέλος. et ſic γόνον ἀφιέναι Ariſtot. Aelian. ἔχοντος οὖν αὐτοῦ. Edebatur: ἔ. οὖν [κεφάλου] αὐτοῦ. inſcite, nam αὐτοῦ ad Minoem referendum erat. Sed Aegium habemus reum confitentem, ſe locum interpolaſſe ex Hygino, quem male vtique cum noſtro comparauit; igitur, idque iam Commelin. facere iuſſe-

rat, eieci Κεφάλου, quod codd. ignorant. — τε poſt ἀκόντιον male e Pal. et rel. mſſ. excidit. ἰθύβολον ſcribit Pal. Sequentia foedata erant interpunctione, quam ſuſtuli, et vitioſa lectione, pro qua veram e libb. reſtitui: e Doruilliano dederat pleraque, vt nunc video, Verheyk. V. C. ad Liberal. 41. ἐπὶ τούτοις etiam h. l. de conditione, cf. ſup. Not. p. 166. porro edebatur ἰδοῦσα τὸν ἄνδρα τὴν Κιρναίαν πίει βίζαν — καὶ συνευνάζεται ex Aegii interpolatione. τὸν ἄνδρα codd. ignorant, vt et καὶ ante συνευνάζεται. — ἰδοῦσα nihili eſt: ἴδουσα habent codd. ipſa res ſuppeditat δοῦσα, itaque indulſi mihi hoc loco, vt a codd. recederem. πιεῖν P. V. R. 3. πίειν D. debetur ergo Aegio barbarum illud πίει. πρὸς τὸ μηδὲν βλάψαι ſc. τὸν Μίνωα αὐτὴν, ne putes requiri βλάπτεσθαι. ἦκεν εἰς Ἀθήνας. magis definite Liberalis l. c. εἰς Θορικὸν τῆς Ἀττικῆς, vt erat ſup. p. 107.

Hinc

Hinc emendandum Scholion Od. λ, 321. ἐν τῇ Θοριέων κατώκει. ἐπὶ Θήραν P. D, R. 3. pro vulg. εἰς Θήραν. cf. ſup. ad p. 257. Da *cane* v. ſup. II, 4, 7. p. 107. (vbi et de reditu a Minoe) et ad e. l. Not. p. 321. receptus ille inter ſidera, Hygin. P. A. II, 35. Eratoſth. 33. vbi et canis et iaculum (nam pro δράκοντος haud dubie cum Koppierſ. Obſſ. p. 126. legendum ἄκοντος) ab Europa ad Minoem peruenisſe narrantur. ἦν γὰρ Θηρευτική. hinc illa inter Dianae comites apud Callim. in Dian. 209. γὰρ poſt διώκουσαν emendandum cum Aegio et Fabro οὖν vel δὲ, tum codd. P. D. V. M. Regg. διωκούσης γὰρ αὐτῆς. caſus abſolute poſiti. mox λόγχῃ male ſcribunt codd. λογχμῇ Oxon. Apud Ouid. et Hygin. illa latet in virgultis, vt obſeruet amantem; poſſis hinc ſuſpicari δοκεύουσαν fuiſſe: et in hunc fere modum Pherecydes rem narrauerat, e quo repetit Schol. Od. λ, 320.

320. (quem exſcripſit Eudoc. p. 346.) Sed fabula diuerſis modis narrari potuit; potuit et generali vocabulo vti Apollodorus, *διώκειν* ſc. *θῆρας*, *venari*. *τυχὼν*, dant ipſi codd. et ſic emendabat Aegius; edebatur tamen *τυχόν*. *κριθεὶς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ*. memoratur Cephalus inter nomina illuſtrium reorum damnatorum in Areopago, quibus huius iudicii auctoritatem firmabant. v. Schol. Eurip. Or. 1681. *φυγὴν ἀΐδιον* etiam cum codd. ſcripſi P. V. R. 3. D. O. pro *φυγεῖν ἀ.* *ἀειφυγίαν* dixit Tz. Chil. I, 552. hunc locum ante oculos ſibi ponens. Exilii huius etiam Pauſ. I, 37. p. 91. meminit, eumque Thebas abiiſſe narrat, vnde poſthac cum Amphitruone aduerſus Teleboas profectus eſt. At ſup. p. 107. Thorico Atticae ille ab Amphitruone euocatur, et mox in inſulis Acarnaniae obiectis ſedem fortunarum collocat: cf. ſup. II, 4, 7. p. 108.

f. 2. *Orithyia*, genuina fabula Attica, etiam ex Platonis Phaedro nota; Aeſchyli erat tragoedia Orithyia: de qua v. Ruhnken. V. C. ad Longin. p. 242. alia Sophoclis. Loca claſſica ſunt Apollon. I, 211 ſqq. vbi v. Schol. (ex eo delibauit Eudoc. p. 440.) Ouid. Met. VI, 678. vbi v. not. Non praetermiſerant fabulam nec Pherecydes nec Acuſilaus. Raptam eam in pompa ex acropoli narrat Schol. Od. ξ, 533. ex Acuſilao. Verum ad Iliſſum raptam eam eſſe potior obtinet fama. etiam apud Platonem l. c. Alios v. ap. Meurſ. de Regg. Ath. II, 13. et Athen. Attic. c. 4. Cephiſſi fontes Choerilus memorauerat ap. Schol. Apollon. l. c. vbi quoque Simonides (ἐν τῇ ναυμαχίᾳ ſc. ἐν Σαλαμῖνι, quae fuit inter eius μέλη) ἀπὸ βριλισσοῦ φησιν ἁρπαγεῖσαν. in aprico eſt leg. Ἰλισσοῦ. at ex Areopago abductam alii edebant teſte Socrate in Platone l. c. περῶσαν ἐπ' Ἰλισσοῦ. Ἰλισοῦ

P.

P. D. V. prior vox mendosa. *παίζουσαν* emendauit vir doctus Misc. Obss. Nov. T. IV. p. 462. quo ducere possunt plura. Paus. I, 19. p. 45. *ὁ δὲ Ἐλισσός ἐστιν οὗτος, ἔνθα παίζουσαν Ὠρείθυιαν ὑπὸ ἀνέμου Βορέου φασὶν ἁρπασθῆναι.* et Schol. Apollon. l. c. *ὁ δὲ Βορέας ἰδὼν Ὠρείθυιαν παίζουσαν ἐν (ἐπὶ) τῷ Ἰλισσῷ ἠράσθη αὐτῆς.* Praeiuit Platonis locus in Phaedro: *φαίην αὐτὴν πνεῦμα Βορέου κατὰ τῶν πλησίον πετρῶν σὺν Φαρμακείᾳ* (f. *ἐπὶ Φ.* si ille quidem fons fuit, vt ap. Timaeum Lex. Plat. p. 190. est.) *παίζουσαν ὦσαι.* et paullo ante *τὰ ὑδάτια — ἐπιτήδεια κόραις παίζειν παρ' αὐτά.* Difficile tamen dictu, qui ductus litterarum et species ad alterum vocabulum ducere potuerit. Apud Apollon. l. c. I, 215. rapuit Boreas *Ἰλισσοῦ προπάροιθε χορῷ ἔνι δινεύουσαν.* licet hinc suspicari *χορεύουσαν* fuisse. Forte tamen neutrum locum habet, et *περῶσαν*, *dum transiret*, e glos-

se-

femate inter lineas irrepſit; ſic apud Platonem legitur ſimpliciter dictum: *ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ λέγεται ὁ Βορέας τὴν Ὠρείθυιαν ἁρπάσαι. Βορέας συνῆλθεν.* hinc decantatum illud *κῆδος* Athenienſium *πρὸς Βορέαν*, v. Herod. VII, 189. et ibi not. *Κλεοπάτραν καὶ Χιόνην.* ab P. R. 2. 3. male *καὶ* abeſt. *πλέοντες σὺν Ἰάσονι.* ſup. I, 9, 16. p. 55. *τὰς Ἁρπυίας διώκοντες*, ibid. f. 21. p. 61. at ibi fugatis Harpyis incolumes redeunt Boreadae; nunc Atticos auctores ſequitur, tunc Argonauticarum rerum ſcriptores. — *περὶ Τῆνον ὑφ' Ἡρακλέους ἀπώλοντο.* Gale legit *Αἶνον*, qui mons fuit Cephalleniae, ad quem vsque Boreadas perſequutos eſſe Harpyias ex Heſiodo prodit Schol. Apollonii II, 297. (cf. ſup. Not. p. 195.) Bene haec: at vero Hercules eo non peruenisſe memoratur. Contra *de Teno* nihil dubitandum: narratio eſt ap. Apollon. I, p. 303 ſqq. (eumque locum

cum reſpicit Hygin. f. 14. p. 49.) in ea inſula, haud multum a Delo diſſita, inciderat in eos a ludis funebribus Peliae redeuntes eosque occidit Hercules: inſidiantes quidem ſibi, vt Aeneſidami Τηγιακὰ in Scholiis teſtantur. παρὰ Τῆνον habent V. R. 3. Spectant huc verba Marmoris Farneſ. ſupra in rebus Herculis laudati, l. 87. και Ζαταν και Καλαιν υιω Βορεα του Θρᾴκος και Ωρειθυιας επιβουλευσαντας αυτῳ παρεδωκε (an ἐδίωκε?) ον σφαξαντες (οἳ φθάσαντες) αυτους (αὐτοὺς) εις θαλασσαν ερριψαν.

f. 3. De *Phineo* iam in Argonauticis narrata vidimus; etſi alio modo; I, 9, 21. cf. Not. p. 190. 191. Hygin. f. 19. et ibi not. Schol. Apollon. II, 178. (quem exſcr. Eudocia p. 414.) παῖδες αὐτοῦ Ilλ. Pal. V. R. 3. E. abeſt quoque ἐξ a Med. hoc igitur exciderat archetypo, et αὐτῆς erat per compendium ſcriptum, forte et ipſum ἐξ. Ad ſqq. inprimis cf.

cf. Schol. Sophocl. Antig. 979. 992. In hoc laudatur Apollodori nomen, *ταῦτα δὲ ἱστορεῖ Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ.* atqui multa ibi apponuntur, quae in h. l. non occurrunt: vnde ſuſpicionem Barthii, nos Apollodori epitomen tantum habere, firmari poſſe obſeruabat Burm. in Catal. Argonaut. in voc. *Calais.* Enim vero vſu Grammaticorum ſatis didici, laudare eos auctores, e quibus minimam eorum, quae allata ſunt, partem petiere; ſolent enim plurima aliunde corrogata interponere. — *Ἰδαίαν ἐγάμει Δαρδάνου.* Etiam Diodor. IV, 43. qui Dionyſium Mileſium ſequitur: cf. Schol. Apollon. II, 207. *Εὐρυτίαν* vocat Schol. Od. *μ*, 70. vbi fabula ex Aſclepiade *ἐν Τραγῳδουμένοις* exponitur. legebatur *ἐγάμησεν.* Dorv. *ἔγαμε*, f. pro *ἔγημε.* ſed *ἐγάμει* Vat. Med. *ἐπέγημε* voc. proprium, ap. Schol. Soph. Antig. 992. qui etiam nomina et filiorum et Idaeae apponit, pro qua alios *Εἰδοθέαν τὴν Κάδ-*

μου ἀδελφὴν nominare ait. De iisdem nominibus add. ibid. ad v. 975. 979. 983. cf. Schol. Apollon. II, 178. 181. 238. et 140. add. Munk. ad Hygin. f. 19. nam piget haec ſingula recoquere. — τῶν προγόνων. de *priuignis*. Schol. Apoll. I, 211. Idaea — ἥτις ἀπεχθῶς ἔχουσα πρὸς τοὺς προγόνους, λέγω δὴ τοὺς ἀπὸ Κλεοπάτρας υἱοὺς, ἐπειρᾶτο τυφλῶσαι αὐτούς. videtur Grammatico Apollodori locus ante oculos fuiſſe. eadem voce in hac fabula vtitur Diod. IV, 43. vbi illuſtrat eam Weſſel. Poteſt ibidem Diodorus noſtrum auctorem ante oculos habuiſſe videri. κατεψεύδεται. v. ſup. ad III, 13, 3. Schol. Soph. l. c. 979. ἡ δὲ .. κατεψεύσατο αὐτῶν πρὸς Φινέα ὡς δῆθεν πειρώντων αὐτήν. et ſic iterum ad v. 992. Ceterum mirari licet, hanc inſimulationem ſtupri ementitam et falſam toties in fabulis a poetis repetitam: in Bellerophonte II, 3, 1. in Peleo III, 13, 3.

ſic

ſic in Hippolyto. in Tenne: v. Schol. Il. α, 38. (vnde Eudoc. p. 392.) Schol. Lycophr. 232. ἀμφοτέρους τυφλοῖ v. Weſſel. l. c. n. 28. A nouerca excaecatos Sophocl. Antig 985 ſq. narrat. — παραπλέοντες οἱ Ἀργοναῦται σὺν Βορέᾳ πολάζονται αὐτόν. inter alia hoc attigerat iam ſup. I, 9, 21. p. 60. Sed vt in Not. p. 190. monitum, fabulae de Phineo variis modis narratae ſunt, quia partim in Argonauticis, partim in Heracliis, partim in ſcena fuere tractatae. Quid? quod viſum Phinei filiis reſtitutum ab Aeſculapio in matris Cleopatrae gratiam commentus erat alius poeta, vt narratum fuit a Phylarcho ap. Sext. Empir. adv. Grammat. p. 272. Quam fecunda Tragicorum ingenia in fabulis variandis, per tot exempla edocti, fuiſſe putabimus! σὺν Βορέᾳ. ſic codd. Vat. et σὺν Βορέα P. D. R. 3. Legebatur σὺν Βορεάδαις. ſuſpicor hoc ab Aegio nouatum

esse; etsi voc. apud Diodor. l. c. IV, 44. est, vbi cum Hercule Boreadae vlciscuntur Phineum: de Hercule idem tradiderat Dionysius ap. Schol. Apollon. II, 207. Ab Apollodoro potuit scriptum videri σὺν τοῖς Βορέα vel Βορέου. Verum ὑπὸ Βορέου καὶ τῶν Ἀργοναυτῶν excaecatum a nonnullis Phineum tradi iam ipse l. c. supra p. 60. professus erat; et sic alios ferre, monet Diodor. IV, 44.

f. 4. *Eumolpi* nomen modo communicatum pluribus, modo plurium hominum res et facta cumulata in vnum. Inprimis nomen illud illustrauit institutio initiorum Eleusiniorum: ad quem tamen inter plures Eumolpos illa referenda esset, incerta fama ferebatur. Is, ad quem Hercules supra II, 5, 12, p. 141. venisse dicitur, serior aetate fuit; antiquior est is, de quo h. l. agitur; venit hic ex Thracia et cum Eleusiniis aduersus Athenienses pugnauit: huic passim tribuun-

tur

tur ſacra Eleuſinia inſtituta, etiam ap. Pauſan. I, 38. p. 92. Anteceſſiſſe tamen hunc debet alius, qui cum Triptolemo vixit, ſiquidem, vti huic fruges monſtratae ſunt, ita ille a Cerere teletas accepiſſe dicitur in Hymno Homerico v. 480. Pauſ. II, 14. Add. Clem. Alex. Coh. p. 17. (6.) quo referri poteſt is, qui primo loco a Schol. Soph. Oed. Col. 1108. ponitur, Deiopes ex Triptolemo natae filius. Solent tamen fere veteres aut Thracem, aut alium poſt Thracem, Eumolpum teletarum auctorem facere ſub ipſo Erechtheo. v. laudd. ſup. Not. p. 429. add. Burm. ad Ouid. Met. X, 93. Meurſ. Eleuſin. c. 2. de Regg. Ath. II, 8. Ad ſeqq. cf. Pauſ. I, 38. p. 92. de Eumolpi tamen natalibus et inſtitutione quae hic traduntur, alio loco non reperi memorata. Hauſta ea eſſe ex Calliſthenis Thracicis acute ſuſpicatur Gale e Plutarcho (Parall. p. 313. B.) ἵνα μὴ γένηται κατα-

φανὲς, malis καταφανὴς, et sic Pal. R. 3. quod adeo recipi poterit. ita paullo post: ἐπιβουλεύων . . καταφανὴς γίνεται. Sequitur: Ποσειδῶν . . εἰς Αἰθιοπίαν κομίζει. Mireris, quomodo hoc cuipiam poetae vel mythographo in animum venire potuerit. Sed recordandum est, Neptuni numen et religiones e Libya venisse: Herod. II, 50. IV, 188. pluresque de eo fabulas ad Libyam et Aethiopiam spectasse, vt de Cepheo et Cassiopea punita sup. II, 4, 3. p. 98. porro fabulas de Phineo, qui Chiones sororem matrimonio habebat, a nonnullis ad Libyam revocatas esse, vt sup. II, 1, 4. p. 82. potuisse adeo et Chiones filium eo abduci. Βενθεσικύμη τρ. αὐτοῦ θυγατρὶ καὶ Ἀμφιτρίτης. Erat Ἀμφιτρίτῃ, imperite; quod et Faber vidit. Potest tamen totum infertum videri ex praua scriptura: in Pal. est δίδωσι Βενθεσικύμη τρέφειν αὐτοῦ θυγατρίτῃ. Corrupta legebantur etiam seqq.

in

in ſuperior. edd. ſic: ὡς δὲ ἐτελειώθη, * ἔνδον ὁ Βενθεσικύμης ἀνὴρ, τὴν ἑτέραν αὐτοῦ τῶν θυγατέρων δίδωσιν. In Pal. erat ἔνδον ἐν βένθεσι κύμης ἀνὴρ τὴν ἑ. ſic et R. 3. ſed ſine ἐν. e quibus veram lectionem eruiſſe mihi videor: ἐν Βενθεσικύμης ſc. οἴκῳ. *vbi puer apud Bentheſicymen adoleuerat, eius maritus ipſi elocat alteram e filiabus.* ἐπεχείριζε Vat. *Iſmarus*: eſt is *Immaradus* qui in bello cum Athenienſibus occubuit, ap. Pauſ. I, 5. p. 13. I, 27. p. 65. inprimis c. 38 p. 92. Apud Clem. Coh. p. 39. (13.) Immarus, vbi v. Not. — πρὸς Τεγύριον. Dorv. γεγύριον Ox. τενύριον. Veſ. γεΦύριον. Med. τερύριον. Tegyra, Boeotiae vrbs, fidem facit nomine ſuo, potuiſſe et Tegyrium viri nomen eſſe. — συνῴκισε. emendaui vulgare συνῴκησε. καὶ Φ'. ποιεῖται πρὸς αὐτοὺς, Pal. αὐτὸν, male. καὶ τὴν προτοῦ μάχην διαλυσάμενος. legebatur τὴν πρὸς τούτου μάχην. debebat ſaltem πρὸς τοῦτον eſſe. Faber em.

πρὸς τούτους, quod non capio. τὴν πρὸ τοῦ codd. P. V. M. D. πρὸς αὐτοῦ et in marg. πρὸ τοῦ R. 3. vnde facile erat verum reperire. καὶ πολέμου ἐνστάντος (f. πολέμου δὲ ἐνστάντος) πρὸς Ἀθηναίους τοῖς Ἐλευσινίοις. Male legebatur: καὶ Ἐλευσινίους. nam bellum gerebatur inter Ath. et Eleuſinios. ἐπιπληθεὶς ὑπὸ Ἐλευσινίων. Ornarunt hoc alii ſic: de ſuo iure contendiſſe Eumolpum: cum enim Neptunus prior occupaſſe diceretur acropolin, (ſup. c. 14, 1.) ſe, eius filium, potiore iure regnum Athenarum petere, quam Erechtheum. Hygin. l. c. *Eumolpus, Neptuni filius, Athenas venit oppugnaturus, quod patris ſui terram Atticam fuiſſe diceret.* v. Iſocr. Panath. p. 401. Schol. Eurip. l. c,

(p. 276. III, 15, 4.) *De bello inter Eleuſinios et Athenienſes* fama fuit varia: v. ll. ap. Meurſ. de Regg. Ath. II, 8, 10. Hygin. f. 46. Schol. Eurip. Phoen 861.

In

In eo bello valde memorabilis fuit *immolatio filiarum Erechthei* v. ibid. II, 9. Notae illae vel ex Cicer. pro Sext. 21. et al. Locus cl. ap. Lycurgum c. Leocratem c. 24. p. 201 ſqq. Reisk. Erat id argumentum fabulae Euripideae, ab eodem Lycurgo laudatae, quae inſcripta erat Erechtheus. Puellae hae Παρθένοι dictae: v. Suidas h. v. Eaedem confuſae cum Hyantidibus, de quibus paullo poſt ſ. 8. Erechthei filiabus ſacra νηφάλια celebrari ſolita, et litatum iis ſine vino: v. Schol. Soph. Oed. Col. 101. e Philochoro. Ἐρεχθεῖ — ἔχρησεν ὁ θεός. Tireſiae hoc vindicat Eurip. Phoen. 861. 2. ſed praeter temporum et rerum ordinem. — *τὴν νεωτάτην*, Chthoniam ſup. p. 272. quae Butae nupſerat, male in Otioniam et Colophoniam ab aliis mutata. Proſerpinae vero nomen multo magis eſt alienum, vt docet de Rhoer. ad Porphyr. de Abſtin. ap. 203. e Clem. Alex. cuius

verba repetit Euſeb. P. E. IV, 16. p. 157. cf. Meurſ Att. Lect. VI, 21. et de Regg. Ath. II, 9. *συνωμοσίαν* v. Hygin. l. c. f. 46. *ἀλλήλοις* Pal. D. Ceterum noſter nec Xuthi, nec Ionis, eius nepotis ex filia, meminit, quorum tamen opera in eo bello fuit praeclara et ab Athenienſibus celebrata: Etymol. M. in *βοηδρομεῖν*, et *Βοηδρομιών*. Harpocration in *Βοηδρόμια*. nam feſtum hoc in rei memoriam fuit inſtitutum. Strab. VII, p. 588. A.

f. 5. *Ποσειδῶνος . . . . καταλύσαντος*. ira Neptuni in Erechtheum ſuſcepta propter Eumolpum Neptuni filium in pugna caeſum: cum iam vetus odium eſſet ex eo, quod, a Minerua victus, poſſeſſione, ſeu tutela, Athenarum exciderat; inſtigaſſe quoque deus filium ad bellum cum Erechtheo ſuſcipiendum (v. paullo ante p. ſup.) dictus. Ceterum de *Erechthei morte* diuerſa fuere tradita v. ap. Meurſ. l. c. c. 12. Eius aedes in acropoli: verius ta-

tamen Erechthei I. quem Erichthonium esse, supra vidimus. Confusi tamen vterque Erechtheus a multis. Recte ap. Syncell. p. 157. (125.) οὗτος Ἐριχθόνιος Ἡφαίστου, ὁ παρ' Ὁμήρῳ Ἐρεχθεύς ἐστι. Interposuerant tragici ante Cecropem II. Ionem, Xuthi filium seu nepotem, regno Athenarum potitum: v. Eurip. Ion. 578 sq. quod sequuti sunt alii quoque scriptores: Strabo VIII, l. c. Conon. c. 27. Alii narrauerant, dissidentibus inter se Erechthei filiis arbitrum captum Xuthum auunculum Cecropi natu maximo regnum adiudicasse: Paus. VII, 1 pr. καὶ τὸν Ἐρεχθέα, καὶ, priore loco erit: *nec minus.* melius tamen sublatum erit καί. Μητιάδουσαν τὴν Εὐπαλάμου παῖδα. In Reg. 3. μιτιάδουσαν. sed nomen ductum a μῆτις. occurrit quoque apud Tzetz. Chil. I, 178. V, 675. *Eupalamum* mox inter Metionidas videbimus. De *Cecrope II.* alia dabit Meurs. l. c. de Regg. Ath.

Ath. II, 14. et de *Pandione II.* cap. 15. μετὰ Κέκροπα emendaui pro μετὰ Κέκροπος, quod esset *cum Cecrope.* saltem μετὰ Κέκροπος τελευτὴν dicendum erat. ὑπὸ τῶν Μητίωνος υἱῶν. *Metion* inter Erechthei et Praxitheae liberos erat sup. c. 15, 1. p. 272. eius filii, dicti vulgo *Metionidae,* Cecrope II. qui Metionis frater erat, mortuo, excludere Pandionem filium regno Athenarum ausi sunt. Nomine designatus ex iis vnus Eupalamus occurrit, eiusque filius Daedalus, apud Paus. et Diodor. IV, 76. et inf. s. 8. Sicyonem Metionis filium addebant Sicyonii, ap. Paus. II, 6. p. 125. Μητίωνος vel Μετίωνος scriptum in codd. et edd. Sic et in Paus. et al. Debuerat tamen reponi Μητίονος, vt constaret sibi scriptura hic et sup. p. 272. et inf. p. 282. Ab hac forma ducti sunt Μητιονίδαι. — πρὸς Πύλαν, notum heroem in Megarensium mythis: Ctesonis s. Lelegis nepotem:

tem: Pauſ. I, 39. Apud eund. I, 5. p. 13. θυγατέρα γὰρ εἶχε Πυλᾶ τοῦ βασιλέως Pandion: f. Πύλα vt aliis locis idem. Filiam illam in noſtro Πελίαν, veriore nomine fuiſſe Πυλίαν credendum eſt cum Fabro. Aegius ſtellulam appoſuerat; ſed is lepido errore πελίαν *iam dudum nubilem* acceperat, quaſi *pallidam*. Mox e more noſtri fuit αὖθις δὲ καὶ τ. At ὑπ' αὐτῆς haud dubie in ὑπ' αὐτοῦ mutandum; nam a Pyla regnum accepit; niſi omnino tollendum tanquam gloſſema, quod veriſimilius. κτίζει πόλιν Πύλον. Inter plures vrbes huius nominis, Pylus Meſſeniae intelligenda: vt ex Pauſ. IV, 36. pr. colligitur, vbi pro Πύλος ὁ Κλήσωνος leg. Πύλας. Νῖσος. male codd. Νίσης. eſt Niſus, cui Megara obtigerant: inf. ſ. 8. Pauſ. I, 39. p. 95. Νῖσος et Νίσος, vtrumque frequentatur. — Λύκος. Ap. Pauſ. I, 19. p. 44. eſt Λύκιος, a quo Lyceum dictum: ſed vitioſe ſcri-

ſcriptum probabile ſit: nam etiam is aliis locis Λύκον exhibet inter vates, et in inſtitutione initiorum magnarum Dearum: IV, 1. p. 281. IV, 2. p. 283. Quatuor hi filii ſub nomine *Pandionidarum* veniunt, v. c. apud Strabon. IX, p. 601. vbi etiam de regno in quatuor partes inter ipſos diuiſo; qua de re paullo poſt videbimus. Mox inuaſit eos πλεονεξία et de regno contentio, quam Tragici inprimis ad fortunae περιπέτειαν inferendam adhibuiſſe videntur, partim in Aegei rebus partim in Theſei. Nobilis inde fuit *Lyci* στάσις καὶ φυγή, qua iectus ille ad Termilas in Aſia venit et Lyciam a ſe appellauit: Herodot. I, 173. et ex eo Strab. XII. p. 858 C. p. 983. A. Stephan. h. v. Add. Pauſ. I, 19. p. 44. 45. IV, 2. p. 283. Porro vrbem Athenienſium valde exagitauit *Pallantis* progenies; et *Pallantidarum* frequens commemoratio in Theſei rebus, quem regno vo-

voluere deiicere: v. Plutarch. Thes. p. 2. D. p. 5. F. Schol. Eurip. Hippol. 35. Caeso Pallante et filiis exulauit Theseus, ibid. cf. Paus. I, 22. p. 51. Schol. Lycophr. 1324. absolutus in Delphinio, c. 28. p. 70. Aegeum Σκυρίου εἶναι. vereor vt veram lectionem teneamus. reposuit hoc Aegius pro συυρίου, quod codd. habent, aitque apud Schol. Lycophr. esse Φημίου nomen. Sane ad 1324. Scholion habetur, vbi et Theseus et Aegeus Phemii filius editur; sed in ipso poeta Theseus est ὁ Φημίου παῖς, adeoque Aegeus ipse Phemius dictus, recondita aliqua a fabula, non eius pater. At apud eund. Scholiasten ad 494. vbi h. l. respicit, est: Αἰγεὺς, ὁ Πανδίονος υἱὸς, ἢ Σκυρίου, ἢ κατὰ τὸν Λυκόφρονα Φημίου. Nec damnare nomen velim; potuit ab insula Scyro duci. Ducunt tamen alia ad Σκίρωνος nomen; nam is, Pylae filius, matrimonio habuit

Pan-

Pandionis II. filiam; cumque inter Scironem et Niſum de regno Megarenſium diſceptatio orta eſſet, arbitro Aeaco dato, Sciron polemarchus, Niſus rex conſtitutus. Pauſ. I, 39. p. 95 extr. Haec fidem faciunt, fuiſſe, qui Pandionis, non vere filium, ſed ex filia nepotem, e Scirone genitum, Aegeum traderet. Diuerſus autem hic *Sciron* ab altero latrone, quem Theſeus ſuſtulit. confuſi tamen hi duo paſſim: v. Plutarch. Theſ. p. 4. 4. Megarenſis ille Cychrei filiam duxerat. Credita quoque a nonnullis Endeis, Aeaco nupta, non Chironis, ſed Scironis huius eſſe filia: cf. ſup, Not. p. 774. Ex Scirone natus Halycus, qui in pugna cum Dioſcuris cecidit: Plut. Theſ. p. 15. E. Alius *Scirus* Salaminius memoratus ibid. p. 7. E. ὑποβληθῆναι δὲ ὑπὸ Πανδίονος. igitur eius fraude an conſilio? ſin eo inſcio, deberet eſſe Πανδίονι. enimuero adoptatum Aegeum a Pandione narrarant alii:

alii: Ἑτὸς υἱὸς γενόμενος Πανδίονι Plutarch. Thes. p. 5. F. Schol. Lycophr. 494.

f. 6. *Pandionidae Athenas redeunt*, et Metionidas ab Erechtheo oriundos eiiciunt. Sic et Paus. I, 5. p. 13. τὴν ἀρχὴν τετραχῇ διεῖλον. cf. Meurs. l. l. c. 15. eam regni diuisionem memorat quoque Strabo IX. p. 601. vbi versus ex Sophoclis Aegeo appositi: quibus patet rerum summam traditam Aegeo; Lyco littus orientale, supra Sunium, Niso Megaridem, Pallanti τὴν παραλίαν, littus australe. Schol. Aristoph. in Vesp. 1218. eadem memorat sed Lyco Diacriam, Διακρίαν τὴν χώραν, assignatam tradit, quo nomine illa regio sub Pisistrato per factiones innotuit: v. Meurs. Pisistr. c. 3. Palmer. Exercitt. p. 4. ad Herodot. et al. Fuit autem Aegeus, fabula Sophoclis, alia Euripidis. Aegeus regnum obtinuit, vtpote maior natu, Paus. I, 5. p. 13. Μήταν τὴν Ὀπλῆτος. sic et Schol. Ly-

cophr. v. 494. E Dorv. notatum μὴ τᾶν τὴν ὁ πλῆτος. nec puto aliorum codd. melius ſe habere lectionem. Μελίτην τὴν Ὄπλητος memorat Schol. Eurip. Med. 673. τὴν Ὄπλητος θυγατέρα etiam Athen. XIII, p. 556. F. vnde ſua repetiit Euſtath. δευτέραν δὲ (poſt πρῶτον. ferri tamen poteſt.) Χαλκιόπην τὴν Ῥηξήνορος. Ap. Schol. Eurip. l. c. Χαλκιόπην τὴν Χαλκώδοντος. et ap. Athen. μεθ' ἣν τῶν Χαλκώδοντος μίαν. At noſtrum: τὴν Ῥηξήνορος agnoſcit Schol. Lycophr. l. c. qui h. l. exſcripſit; niſi quod additum, a Tzetza puto, ὡς δ' ἀλλαχοῦ εὗρον, μίαν ἔσχε γυναῖκα τὴν αὐτόχθην, τὴν Περσέως. pro hac tamen e cod. Graev. notatum Χαλκιόπην. δεδοικὼς τοὺς ἀδελφοὺς, inprimis Pallantem cum filiis L. numero, Plutarch. Theſ. p. 2. D. cf. ſup. p. 870. 1. εἰς Πυθίαν ἦλθε. ἔρχεσθαι de adeundo deo voc. ſollenne, de quo nemo dubitet, v. Koen. ad Gregor. p. 19. ſed pro altero

ex-

expectabam εἰς Πυθώ. Nec aliter Schol. Lycophr. l. c. v. Not. sup. p. 45. alias, εἰς Δελφούς, vt III, 5, 7. ὁ δὲ θεὸς ἔχρησεν αὐτῷ. mira incuria propagatum erat per edd. sphalma editionis pr. ὁ δ' ὁ θεός. quod Faber emendabat, ὧδ' ὁ θεός. sed in ὁ δὲ θεὸς codd. consentiunt. Etsi fabula toties decantata fuit, non tamen perspicuum, quis nexus sortis acceptae cum iis quae sequuntur sit. Videtur deus interdicere Aegeum a congressu cum muliere, antequam Athenas redierit: ergo proles ipsi erat Athenis expectanda. At Aegeus Troezenem cum peruenisset, Pittheus, τὸν χρησμὸν συνεὶς, filiam suam ad eum ignarum adducit. quid igitur ille in hoc spectauit? videntur plures oraculi versus fuisse, qui reliqua monerent. — τὸν προὔχοντα ποδάνα. vereor vt haec Aegius ex Schol. Lycophr. laudd. 494. interpolauerit. E libb. notatum video vbique πόδα μέγα, vt iungatur μέγα

φέρτατε λαῶν. Nec aliter oraculum recitant Plutarch. Thes. p. 2. Schol. Eurip. Med. 679. Potest sane hoc defendi tanquam genuinum, cuius interpretamentum sit ποδάονα. potest vero etiam contendi, πόδα ex Euripide esse natum, quem metri lex vetabat altero vocabulo vti: ἔχρησε . . . ἀσκοῦ με τὸν προὔχοντα μὴ λῦσαι πόδα. Altera ex parte ποδάονα nemo alius nouit, sed ποδεὼν est: Etymol. M. ποδεῶνες, οἱ ἑκατέρωθεν τοῦ ἀσκοῦ προὔχοντες. et Pollux VII, 196. ποδεὼν ἀσκοῦ. Laudatur Leopard. Emend. VII, 13. qui vocabula illustrat. Muretus hoc sequutus emendabat: τὸν προὔχοντ' ἀσκοῦ ποδεῶν', ὦ φίλτατε λαῶν. melius sane; sed difficile est, a vetere auctoritate recedere. μὴ λύσῃς. λῦσαι ap. Schol. Eurip. sed forte ex ipso Tragico sic inflexum. Vt autem in hoc incideret deus, vt petiolum, qui in extremo vtre vinculo iniecto propendet, pro parte virili no-

nominaret, tenendum eſt, ἀσκὸν eodem modo vt θύλακον pro corpore dici ſolitum. cf. Euſtath. p. 1303, 38. vt adeo ὁ προῦχων ποδεὼν non male diceretur. cf. Schol. Eurip. l. c. ποδεῶνα ἀσκοῦ λύειν vox propria: ap. Herod. II, 121, 4. ἐς ἄκρον Ἀθηναίων. ſic et Schol. Lycophr. At ap. Plutarch. eſt πρὶν δῆμον Ἀ. ἀφικέσθαι (vt leg. pro εἰς ἀφικέσθαι) Schol. Eurip. πρὶν γοῦνον Ἀ. ἀφικέσθαι, hoc, puto, verius.

ſ. 7. ἀπορῶν δὲ, hoc δὲ male excideſat Pal. Reg. 3. Apud Schol. Lycophr. eſt ἀπορῶν δὲ διὰ τὸν χρησμόν. vtrumque bene. καὶ Τροιζῆνα διοδεύων. ſeu cum iter parum tutum eſſet, quod Delphis recta Athenas ferret, ſeu vt Pittheum de ſortis ſententia conſuleret, (v. Eurip. Medea 683 ſq. Schol. 666.) virum ſapientia clarum: Plutarch. Theſ. p. 2. A. B. σοφὸς καὶ χρησμολόγος καὶ ἱερὸς θεοῖς Schol. Eurip. Hippol. 11. et ipſe Eurip.

Med. 686. σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίβων τὰ τοιάδε. naui itaque Corinthum eſcendit Aegeus, vt terra Troezenem pergeret; vnde Euripides eum in Medeam incidere fecit in ea vrbe v. 663 ſqq. 667. 682. Nec tamen ſatis aſſequor, quid Pittheus aut interpretando ſequutus ſit, aut conſilio dato: niſi quod prouidere debuit, prolem ex Aegeo naſcituram fore virum clarum: is itaque vt ex filia ſua ſuſciperetur, conſequi forte voluit. καὶ Ποσειδῶν. haec apud Troezenios erat fama domeſtica, a quibus Neptunus inprimis colebatur: Plutarch. p. 3. B. Ea quae ſequuntur, apud alios quoque leguntur; v. Plutarch. l. c. Hygin. f. 37. cf. Meurſ. in Theſeo c. 3. de Regg. Athen. III, 2. καὶ τίνος ἔσται, μὴ λέγειν. Faber malit ἐστί. mox autem δὲ haud dubie tollendum, vt ſententiae iunctura conſtet. ἀπέλειπε Dorv. ὑπό τινα πέτραν Pal. Vat. R. 1. 2. quod recipi poteſt;

eodem

eodem ſpectat Dorv. ὑπό τινα πέτρα. Plutarch. p. 2. C. ἀπέλιπε ξίφος καὶ πέδιλα, κρύψας ὑπὸ πέτραν μεγάλην. Et Schol. Lycophr. ὑπὸ κοίλην πέτραν (ſic leg.) ἔθετο ξίφος καὶ ὑποδήματα. Nec tamen alterum male ſe habet: v. Callim. fragm. 66. de hac ipſa re. et Diod. IV, 59. τὰ ὑπό τινι πέτρᾳ τεθαμένα. Mox δύναται Pal. male poſt ὅταν. Calceos autem et enſem reliquerat Aegeus, vt eſſent ἀναγνωρίσματα pueri. cf. Pauſ. I, 27. p. 66.

ἀγῶνα ἐπετέλει. Pal. ἀπετέλει. melius ait Galeus. voluit, puto, de ἐπιτελεῖν hoc pronuntiare; nam hoc ſollenne; vt mox p. 280. τὴν θυσίαν. *Androgei caedes* in Atticis valde memorabilis: inprimis propter arma a Minoe Athenienſibus illata ad poenas repetendas. cf. Hygin. f. 41. et not. ἐνίκησε πάντας: pentathlo, vt addit Zenob. IV, 6. qui h. l. in nonnullis expreſſit. Inſtituti hinc po-

ſtea alii ludi in *Androgei* honorem, ſub *Eurygyae* nomine, v. Heſych. e Meleſagora in ἐπ' Εὐρυγύῃ ἀγών. τοῦτον Αἰγεὺς ἐπὶ τὸν Μαραθώνιον ταῦρον ἔπεμψε. quis nomen hoc poſt ſuperiora ita corrumpi potuiſſe credat, vt legatur vbique: τοῦτον ὁ Ζεύς? vidit verum acute Pierſon. Veriſim. p. 251. De *tauro Marathonio* ſup. II, 5, 7. et Not. p. 369 extr. Androgeon ab eo necatum etiam Pauſan. memorat I, 27. p. 67. Aliud foedum vitium inſidebat in ſeqq. πορευόμενον εἰς Ἀθήνας. quod ipſa res facile detegit; ſuſtulit iam Meurſ. l. c. de Regg. Ath. III, 2. et emendauit εἰς Θήβας. v. Diod. IV, 60. qui omnino h. l. illuſtrat.

ἐπελθόντος αὐτῷ θανάτου. Legebatur αὐτοῦ. ſine ſenſu, etſi verſum eſt: *audita filii morte.* Saltem αὐτῷ cum Scaligero legendum; ſed αὐτῷ intelligendum tum erit τῷ παιδὶ, *eo tempore quo filium inopina mors oppreſſit.* At ſententia poſtu-

ſtulat: *tum, cum ei afferebatur nuntius de filii morte*; id eſſet: ἐπελθόντος αὐτῷ τοῦ ἀγγέλου περὶ τοῦ θανάτου. Sed legendum: ἐπαγγελθέντος αὐτῷ τοῦ θανάτου. *Paros* in Minois ditione erat: v. ſup. Not. p. 376. vnde et, non tam nomen, quam epitheton, fuit, vt Minoa diceretur. Ceterum h. l. docemur, *Gratiarum religionem* apud Cretenſes fuiſſe, et quidem valde antiquam. Lacedaemonios Gratias coluiſſe, e Pauſ. IX, 35 pr. nouimus; forte e Creta acceptas. Mox τὸν αὐλὸν κατέσχε, vt alibi quoque pro ἐπέσχε magis vſitato. καὶ τὴν θυσίαν ἐπετέλεσεν. Nota res, hoc idem factum a Xenophonte, audita Grylli filii morte; ſed is, audito, fortiter pugnantem occidiſſe, coronam depoſitam iterum capiti impoſuit. (Diog. II, 54. 55.) οὐδὲν ἧσσον Dorv. idem ἐπετέλεσαν. Mox alio ordine verborum Vat. θύουσιν ἐν πάρῳ.

f. 8. *Θαλασσοκρατῶν*, Minos: iam sup. III, 1, 3. extr. p. 178. quae potentia maritima saltem ad archipelagum spectasse putanda: (cf. Comment. *de Castoris epochis populorum, qui maris imperium tenuisse feruntur*: T. I. *Nov. Comment. Soc. Gott.*) *ἐπολέμησε στόλῳ τὰς Ἀθήνας*. Faber em. *Ἀθήναις*. perperam, vt iam supra vidimus p. 610. *σὺν στόλῳ* aut legendum aut supplendum. De *Megaris* a *Minoe* captis, de *Niso* et *Scylla*, omnia vulgata: spectabant ea ad *fabulas* non *Megarenſium*; nam illi nihil omnium admittebant, quae de bello Cretico et vrbe a Minoe capta narrabantur: Paus. I, 39 extr. sed ad *Atticas*: de quibus Paus. I, 39. p. 95. vbi et de Niso. De eodem et Scylla Ouid. Met. VIII, pr. Hygin. f. 198. Ciris Virgilio tributa et not. ad eam. E graecis inpr. Schol. Eurip. Hippol. 1200. *Νίσου τοῦ Πανδίονος*: v. sup. c. 15, 5. p. 277. extr. Male codd. et h. l. *τῶν Π.*

Me-

Megareus Hippomenis f. ἐξ Ὀγχηστοῦ, nota Boeotiae vrbs Neptuno ſacra Il. β, 506. codd. tamen D. R. 3. ἐξ Ὀχεστοῦ: ſicque ed. pr. ſed correxit iam Aegius in Add. De hoc Megareo, ſed Neptuni filio, fama Boeotorum ap. Pauſ. I, 39. p. 95. habetur: venerat is auxilio Niſo, eoque caeſo et in vrbe ſepulto vrbs, quae antea Niſa erat, Megara appellata: cf. I, 42. pr. Megareum Onchesti f. Neptuni nepotem, et Megarei ſororem a Niſo matrimonio habitam, memorat Plutarch. Quaeſt. Gr. p. 298. A. loco valde corrupto. Conſentit in nomine Megarorum ab eo ducto Scymnus Chius Perieg. 504. λέγουσι δ' Ὀγχηστοῦ γενόμενον ἐμπρατη Μεγαρέ' ἀφ' αὐτοῦ τοῦτο θέσθαι τοὔνομα. At Megarenſes Megareum ducta Niſi filia Iphinoe ſocero in regno ſucceſſiſſe ferebant: Pauſ. I, 39 extr. In patre Megarei vitio laborare videtur Stephan. in Μέγαρα. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μεγαρέως τοῦ Ἀπόλ-

Ἀπόλλωνος (f. fuit Ποσειδῶνος) ἢ τοῦ Αἰγέως, τοῦ Πανδίονος, (an excidit τοῦ Κέκροπος) τοῦ Ἐρεχθέως, τοῦ Ἡφαίστου. Inhabitarunt autem haec loca primum Leleges e ſtirpe Pelasgica, tum Ioneſ, vna cum Attica, Megaridem occuparunt: (Strab IX, p. 600. 1.) Tandem ſub tempora belli cum Codro geſti Dores Megara coloniam deduxerunt, factaque eſt vrbs Dorici nominis: Scymnus v. 501, 2. 3. Strab. l. c. p. 602. (393.) Pauſ. l. c. p. 95. cf. Vinding. Hellas p. 174 ſqq. ἔχοντι γὰρ αὐτῷ . . . τελευτᾷ. ſunt tertii caſus abſolute poſiti; id quod nullam moram facere debet. Sed vel ſic aliquid turbatum eſſe videtur: otioſe ſaltem ſubiecta ſunt illa: ἡ δὲ θυγάτηρ . . . ἐξεῖλε τὴν τρίχα. quae, vt minus ignaua ſit oratio, parentheſi certe includenda ſunt. Emper. coni. fuiſſe ἔχοντι γὰρ αὐτῷ . . . τρίχα, μοῖρα ἦν (l. χρεὼν ἦν) ταύτης ἀφαιρεθείσης τελευτᾶν, πορφυρέαν τρίχα.

ſic

ſic et Virgil. Ouid. et alii: in his Lucian. Salt. 41. aureum cincinnum alii, vt Schol. Eurip. laud. confuſa forte ſimili fabula comae aureae Pterelai a Comaetho filia reciſae, ſup. II, 4, 7. p. 107. et 4, 5. p. 102. Not. p. 313. ἐξεῖλε τὴν τρίχα. ſupra ibid. erat ἐξείλετο, vtrumque bene. — Μίνως δὲ M. legebatur μόνον in ed. Rom. Commel. et ſic codd. μόνος ed. Par. caſu puto. etſi ſic Aegius emendabat. Sed in oculos incurrebat eſſe leg. Μίνως δὲ, quod vidit Faber, tum Gale. hoc repoſui, ſed operae aliud vitium intulere Μίνωος. corrige Μίνως. ἐκδήσας. male Pal. R. 3. ἐκδύσας.

Athenae obſeſſae a Minoe. Etiam de hoc bello, moxque de deditione, omnia vulgata. Plutarch. Theſ. p. 6. Pauſ. al. Meurſ. de Regg. Ath. III', 2. λοιμοῦ τε καὶ λιμοῦ erat antiquus verborum ordo; mutatus ſecundum codd. etſi nil refert. ſed ſunt verba ex ipſo oraculo ap. Euſeb.

seb. P. E. V, 19. ex Oenomao. Plutarch. p. 6. C. ἀφορία τε γὰρ καὶ νόσος ἐπέσκηψε πολλὴ, καὶ ἀνέδυσαν οἱ ποταμοί. Ad narrationem cf. Diodor. IV, 61. vbi et Aeaci preces interponuntur, de quibus sup. Not. p. 778. 9. *Hyacinthi filiae* pro patria immolatae; Harpocrat. in Ὑακινθίδες. vbi v. Valef. Hygin. f. 238. Factum fere idem, quod de Erechthei filiabus narratum sup. f. 4. p. 276. Vnde opportunitas nata, vt vtraque narratio variis modis confunderetur; ita Hyacinthides et Παρθένοι male pro iisdem habitae, nec modo ap. Suid. in Παρθένοι, et similes, verum ab ipsis Atticis: Demosth. in Epitaph. p. 1397. l. 16. Reisk. Aliter de his statuebat Lennep. ad Coluth. Animadv. II, 9. doctius Wessel. ad Diod. XVII, 15. add. Meurs. Lect. Att. IV, 18. Tertia narratio similis prorsus argumenti est de *Lei filiabus* (τῶν Λεὼ θυγατέρων) quarum τέμενος fuit τὸ Λεωκόριον Athenis;

nis; notae eae esse possunt vel ex Cic. N. D. III, 19. Aelian. XII, 28. vbi v. Periz. Meminit earum Demosth. Epitaph. p. 1398, 5. Reisk. vbi dirimenda τὰς Λεω̃ πόρας. κατὰ λόγιον Ἀθηναῖοι παλαιὸν . . κατέσφαξαν. codd. tamen P. D. R. 3. Ἀθηναίοις. Nomina valde corrupta: pro Ἀιγλῆδα, Pal. R. 3. ἀγλυηίδα. D. V. αἰγλυηίδα, Ἠνθηνίδα depravatio est primi nominis Ἀνθηίδα et eliminanda erat: vt iam Gale monuit. Post Λυτείαν inserui Ὀρθείαν e codd. Pal. V. M. D. R. 3. in Λυτείαν latere Λουσίαν suspicatur Meurs. Lect. Att. IV, 18. ex Steph. Byz. in Λουσία. ἐπὶ τὸν Γεραίστου τοῦ Κύκλωπος τάφον. D. R. 3. γερέστου. Vat. γεράστου. Pal. γερέπνθος ἐλθὼν ἐκ Λ. versu vno librarii incuria omisso. Iam hic *Geraestus Cyclops* aliunde mihi non notus. Geraestus vrbs Euboeae ap. Steph. ἀπὸ Γεραίστου τοῦ Διός Alius Geraestus Neptuni f. ab eodem in

Παρ-

Παρθενόπολις laudatur. Dubitare tamen nolim, an nomen verum sit; nam fuit apud Geraestios praecipua religio Neptuni; cuius fuit filius Cyclops; potuit fingi ab aliquo poeta dramatico Geraestus eius filius. ὁ δὲ θεὸς ἀνεῖπεν αὐτοῖς. Legebatur ἀπεῖπεν. Faber et Gale em. ἀνεῖλεν. sed verum viderunt Koen. ad Gregor p. 235. et Verheyk. ad Liberal. p. 10. Nam illud sollenne; cf. sup. Not. p. 507. ad II, 8, 2. vbi malim nunc pro ἀντεῖπε me admisisse hoc ipsum ἀνεῖπε. nam codicum diuturniore vsu edoctus non lectionem, sed librarii peccatum, alterum esse video. ἐκέλευσεν αὐτοῖς ἰὸ' κούρους ἑπτὰ καὶ κόρας τὰς ἴσας . . πέμπειν. Sigla numeri haud dubie ex margine in codd. venit, abolenda, quod Gale quoque monebat: per nouem annos, additum in foedere ap. Plutarch. p. 6. D. et ap. Diod. l. c. sed mirum est, quod simul apponitur, εἰς ὅσον ἂν χρόνον ζῇ τὸ τέρας.

ρας. Melius paullo poſt ſ. 9. noſter ἀνὰ πᾶν ἔτος. quod Virgil. Aen. VI, 22. ſequitur. Sed et ipſum hoc ornatum variis modis: vide v. c. Plutarch. p 6. 7. Ouid. Met. VII, 171. et ibi Not. Hygin. f. 41. n. 6. Alia in iis, quae congeſſit Meurſ. de Regg. Ath. III, 2. et in Creta, et in Theſeo.

De *Minotauro* cf. vel Diod. IV, 61. Fuerat hic a Theſeo ſublatus: argumentum fabulae Euripideae Theſei nomine inſcriptae. Narratio de Theſeo periit in iis, quae in fine deſunt. ἐν ᾧ τὸν εἰσελθόντα . . ἐξιέναι oratio ruſtica et iners, ſaltem deb. εἰς ὅν. ita mox ἀπέπλειε quisnam? ergo ipſe Labyrinthus? forte fuit ἀπέπλειεν, ὃς κατεσκευάκει αὐτὸν, Δαίδαλος. Ferri poterat ſupra I. 9, 22. pr. vbi Symplegades τὸν διὰ θαλάσσης πόρον ἀπέπλειον. et III, 1, 4. p. 179. de ipſo hoc Labyrintho: οἴκημα καμπαῖς πολυπλόκοις πλανῶν τὴν ἔξοδον. Ante

oculos locus hic fuit Tzetzae Chil. XI. f. 379. v. 551 ſqq. ὁ Εὐπαλάμου παῖς. ſic res ipſa fert; legebatur tamen παιδός. Verum habet Pal. Dorv. V. M. Veſ. Regg. cf. ſup. Not. p. 867 ſq. vbi et de eo quod ſequitur τοῦ Μητίωνος καὶ Ἀλκίππης. praeſtaret Μητίονος. Med. Ἀλκιππος. Pro *Alcippe* Iphinoen ediderat Pherecydes apud Schol. Sophocl. Oed. Col. 485. περὶ οὗ (Δαιδάλου) Φερεκύδης φησὶν οὕτως· Μητίονι δὲ (ita leg. pro Μητίνῳ) τῷ Ἐρεχθέως καὶ Ἰφινόῃ γίγνεται Δαίδαλος· ἀφ' οὗ ὁ δῆμος καλεῖται Δαιδαλίδαι Ἀθήνησι.

ſ. 9. De *Daedalo* omnia ſatis vulgata: v. vel Diod. IV, 76-9. Pauſ. I, 4. p. 531. De *operibus*, congeſta apud Iunium Catal. Artif. vet. ſed loc. claſſ. Schol. Eurip. Hecuba 838. De eius fuga ad Cocalum in Siciliam egerant Ephorus lib. VII. et Philiſtus lib. I. vt ex Theon. Progymn. c. 2. intelligo. Fuit etiam

etiam Sophoclis tragoedia Daedalus. — τὸν τῆς ἀδελφῆς Πέρδικος υἱὸν Τάλω. edebatur Τάλῳ vitioſe. in codd. ἀτάλω eſt. Τάλαον corrigebat Aegius, vel Τάλων. Apud Pauſ. I, 21. p. 49. Κάλων legitur. et iterum ſic Κάλως c. 26. p. 62. Sed nomen Τάλως eſt: (de quo iam ſup. actum p. 220. 1. vbi et monitum, diuerſos eſſe Talos) vnde Τάλων et Τάλω, vtrumque recte. Τάλων habet Schol. Eurip. Or. 1648. Apud Plinium lib. VII. p. 414. ipſe Daedalus, apud alios Perdix. at h. l. Talos, ferrae inuentor, et quidem imitatione mandibulae ſerpentis dentibus aſperae. Conuenit Diodor IV, 76. Aliter Ouid. noto loco Met. VIII, 244. cum ſpina piſcis aſſerem radi vidiſſet: Sic et Hygin. f. 274. Sororis filium a Daedalo interfectum eſſe, in hoc conſentiunt ſcriptores: etiam Ouidius, etſi nomen non apponit. Talon nominat etiam Diodor. l. c. Apud Hygin.

f. 39. et alios Perdix eſt. v. ibi Munk. At enim apud noſtrum ſoror Tali eſt Πέρδιξ. Monet quoque Faber eſſe τὸν, non τὴν Πέρδικα, adeoque malit h. l. Περδίκας. voluit Περδίκης, puto: etſi et Tzetza Chil. I, 493. παῖδα Περδίκας ἀδελφῆς, καλούμενον Ἀττάλω. Sed deprauationem redolent haec omnia: mihi ſuſpicio ſatis grauis eſſe videtur, Πέρδικος ex margine eſſe illatum, cum nomen nepotis ex ſorore et Talon et Perdicem tradi aliquis obſeruaſſet; alioqui putem fuiſſe τὸν τῆς ἀδελφῆς καὶ Τάλω υἱὸν Πέρδικα. Feminae huius, e qua is natus, Polycaſten nomen edit Fulgentius, ſed fidem deſideres. μὴ . . . ὑπερβάλῃ. e codd. pro vulg. ὑπερβάλλῃ. ἔπρισε. ἔτρισε Vat. κριθεὶς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ eſt et Daedalus inter antiqua huius generis exempla: v. Schol. Eurip. Or. 1648. mox excidit καὶ ante καταδικασθείς. Tzetza ex h. l. Chil. I, 498. addit: καὶ φεύγει πρὸς

πρὸς τὸν Μίνωα· οὗπερ Ναυπράτῃ δούλῃ μιγεὶς Ἰκάριον γεννᾷ. κἀκεῖ, Πασιφάης. quae sequuntur, sunt mera repetitio eorum quae partim sup. III, 1. 4. p. 178. partim iam ante s. 8. erant narrata, meoque adeo iudicio ab alia manu interiecta. Contra Gale suspicatur folium excidisse, in quo de Icaro et Daedalo esset actum, idque ex Tzetza (an Chil. I, c. 19.? sed ea potius cum Schol. Il. β, 145. conueniunt) vel ex Zenobio (IV, 92. p. 110. 111.) posse suppleri putat. συνήργησε suppl. αὐτῇ. Legebatur συνήρπασε sine sensu. Emendarunt Commelin. συνήργασε. (deb. συνειργάσατο) Canter. συνήντησε. Faber συνέπηξε (συνεπήξατο) Gale συνείρηησε. sed συνήργησε verum, ἀπὸ τοῦ συνεργεῖν. Et hoc habet Diod. in hac ipsa re IV, 77. quo ex loco forte hausit is, qui haec interpolauit. et Tzetza ex h. l. Chil. I, 500. αὖς κατασχὼν ὁ Μίνως, ὡς τῇ μοιχείᾳ γυναικὸς

αὐτοῦ συνηργηκότας ἔμελλε πάντας ἀνελεῖν. Supra III, 1, 4. erat ἡ δὲ σύνεργον λαμβάνει Δαίδαλον. I, 9, 23. p. 65. Medea συνεργήσειν αὐτῷ . . . ἐπηγγείλατο. I, 5, 1. Διὸς συνεργοῦντος. Mox καὶ κούρας Dorv.

Cap. 16.

f. 1. De *Theseo* praeter ceteros scriptores rerum Atticarum (de quibus sup. p. 809 sq.) fuit poema epicum, Theseis, Pythostrati alicuius seu Nicostrati, quem Diog. Laert. II, 59. memorat tanquam fratrem Xenophontis alicuius: aetatem hoc vnum declarat, quod Xenophon Epaminondae et Pelopidae vitas scripserat. Thesei famam multo magis celebrauere tragoediae, in quibus frequens eius nomen; fuisse quoque Thesea Euripidis iam ante monitum. Nouo more res eius tractare coepere scriptores, qui democratiam ab ipso institutam ferebant; quo nomine in ora oratorum Attico-

rum

rum venit: v. c. non vno loco Iſocratis. Demoſthenis adv. Neaer. p. 873. C. D. Sic tamen Euripides quoque Suppl. 352. 404. et al. Gaudebant Athenienſes tam claro libertatis auctore. Pictura quoque erat in Ceramico: Theſeus cum Democratia et Populo: Pauſ. I, 3. p. 8. 9. Excerpta ex tam variis ſcriptoribus appoſuit Plutarchus in Theſeo, ſed iudicio, vt ſolet, non ſatis ſeuero adhibito, vt diſtingueret figmenta ſeriorum, inuenta poetarum, et famam priſcam. Quod Theſeus XII. demos in vnum corpus, ἄστυ, coegit, fundus eſt omnium, quae vere narrari poſſunt. — πεζὸς ἠπείγετο ſic Pal. Vat. recte; et ed. Par. caſu. in edd. erat ἐπείγετο. ὑπὸ ἀνδρῶν πανούργων. de his multi multa: v. locum Ouid. Met. VII, 433 ſqq. Plutarch. p. 4. 5. Hygin. f. 38. Diodor. IV, 59. Meurſ. in Theſ. Meziriac. ad Heroid. p. 138 ſq. T. I.

Periphetes: *Corynetes* dictus a claua, qua vtebatur, quamque ei extortam postea gestauit Theseus. Plutarch. l. c. p. 4. B. Eadem habet Plutarch. p. 4. A. B. Diodor. IV, 59. *Vulcani:* etiam Paus. II, 1. p. 112. et Ouid. Met. VII, 437. *tellus Epidauria per te Clauigeram vidit Vulcani occumbere prolem.* Neptuni tamen filius est ap. Hygin. f. 38. vbi Munk. *Anticlea*, mater, videtur esse nulla alia, quam Antolyci filia, a Sisypho compressa et Laertae nupta. ὃς ἀπὸ τῆς κορύνης, ἣν ἐφόρει, Κορυνήτης ἐπεκάλεῖτο. vereor, ne haec ex margine illata sint. Mox idem fere dictum occurrit. ἐν Ἐπιδαύρῳ, pro ἐν τῇ Ἐπιδαυρίᾳ vt ap. Plutarchum est. πόδας δὲ ἀσθενεῖς ἔχων. mirum hoc! quod qua ratione aut vnde petitum esse putabimus? Suspicor inde ductum esse, quod ille Vulcani filius esse ferebatur; huius autem claudicatio nota est.

f. 2.

f. 2. *Sinin* iidem memorant, qui reliqua. v. ap. Meurſ. Theſ. c. 5. add. Schol. Eurip. Hippol. 977. *σίννιν* Pal. R. 3. *σίνηην* D. V. et inf. D. *γίνηην*. Scriptura haud dubia eſt Σίνις vel Σίννις, nomina parentum, etymum ſi ſpectes, videntur ex re facta. *de Polypemone natus* occurrit ap. Ouid. in Ibin 409. qui videtur Procruſtes eſſe; at Polypemon, cognomine Procruſtes, eſt apud Pauſ. I, 38. p. 92 extr. Idem Sinis Neptuni filius eſt apud Schol. Pind. Iſthm. Arg. Πιτυοκάμπτης ἐπεκαλεῖτο. hoc ex codd. pro ἐκαλεῖτο. nomen autem illud illuſtratum nota Hemſterhuſii ad fin. Promethei Lucianei. Sequentia obſcura, ex interpolatione et corruptela arbitror: Sinis coegit viatores πίτυς κάμπτοντας ἀνέχεσθαι. οἱ δὲ διὰ τὴν ἀσθένειαν οὐκ ἠδύναντο κάμπτειν. ita *eos iuſſit pinus inflectere; quod cum facere non poſſent,* ὑπὸ τῶν δένδρων ἀναῤῥιπτούμενοι *periere*: haec perquam

quam inſulſa. Saltem ex Hygino interpretatio erat petenda f. 30. Theſeus Pityocampten, *qui iter gradientes cogebat, vt* ſecum *arborem pinum ad terram flecterent*; *quam* qui (f. ſi quis) cum eo prenderat, *ille eam viribus miſſam faciebat*; *ita ad terram grauiter allidebatur et peribat.* Sed locus ſic refingendus eſt: ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας, πίτυς κάμπτων, ἀνέχεσθαι (ſc, αὐτῶν. vt ſolet caſum ſic omittere; ita paullo ante φρουρουμένης τῆς ὁδοῦ, ἠμέρωσεν. ſc. αὐτήν.) *ipſe cum inflexiſſet arbores*, vt erat vaſtis corporis viribus, (Ouid. Met. VII, 400. Sinis *magnis male viribus vſus, qui poterat curuare trabes.*) illigatos *eos iuſſit ſuſtinere earum impetum.* Sic Schol. Pind. arg. Iſthm. ὃς δένδρα κάμπτων, εἶτα συνδεσμῶν εἰς ταῦτα τοὺς παριόντας, ἀθρόως ἀφεὶς τὰ δένδρα, οὕτω διέφθειρεν. Nunc in ſeqq. patet, κάμπτειν eſſe male intruſum, eoque eiecto legendum: οἱ δὲ διὰ τὴν

τὴν ἀσθένειαν οὐκ ἠδύναντο, καὶ . . . ἀπώλλυντο. illi non poterant ἀνέχεσθαι *ſuſtinere impetum arborum flexarum.* — ἀναριπτούμενοι Dorv. ἀπώλυντο edebatur; emendandum erat aut ἀπώλοντο, aut ἀπώλλυντο. hoc, familiare noſtro, codd. habent Pal. Vat. Veſ. Reg. 3. Poſt Θησεὺς excidiſſe καὶ videbatur Emperio: *eodem modo quo Sinis viatores excruciaverat, et ipſum Sinin interfecit Theſeus.* Sic fere Plutarch. p. 4. C. ἐν δ' Ἰσθμῷ Σίννιν τὸν πιτυοκάμπτην, ᾧ τρόπῳ πολλοὺς ἀνῄρει, τούτῳ διέφθειρεν αὐτός. Sequebantur nunc reliqua de Sinone forte et de Phaea, de ſue Cromyonia, nec non de Procruſte ad Cephiſſum fl. Eleuſinis, et Cercyone, iter infeſtantibus; tum, quomodo a patre ille agnitus, mox in Cretam miſſus, domito Minotauro redux, patri in regno Athenarum ſucceſſit. Interpoſita eſſe debuere de *Phaedra* et *Ariadne* ea, quae ſupra III, 1, extr. p. 179.

p. 179. promiserat. Rebus Atticis expositis, puto, ad *Pelopem* rediit, eiusque genus persequendo ad Agamemnonem, cumque hoc ad *bellum Troianum* peruenit, tandemque in redeuntium Archiuorum *erroribus* (ἐν Νόστοις) ad calcem libelli substitit.

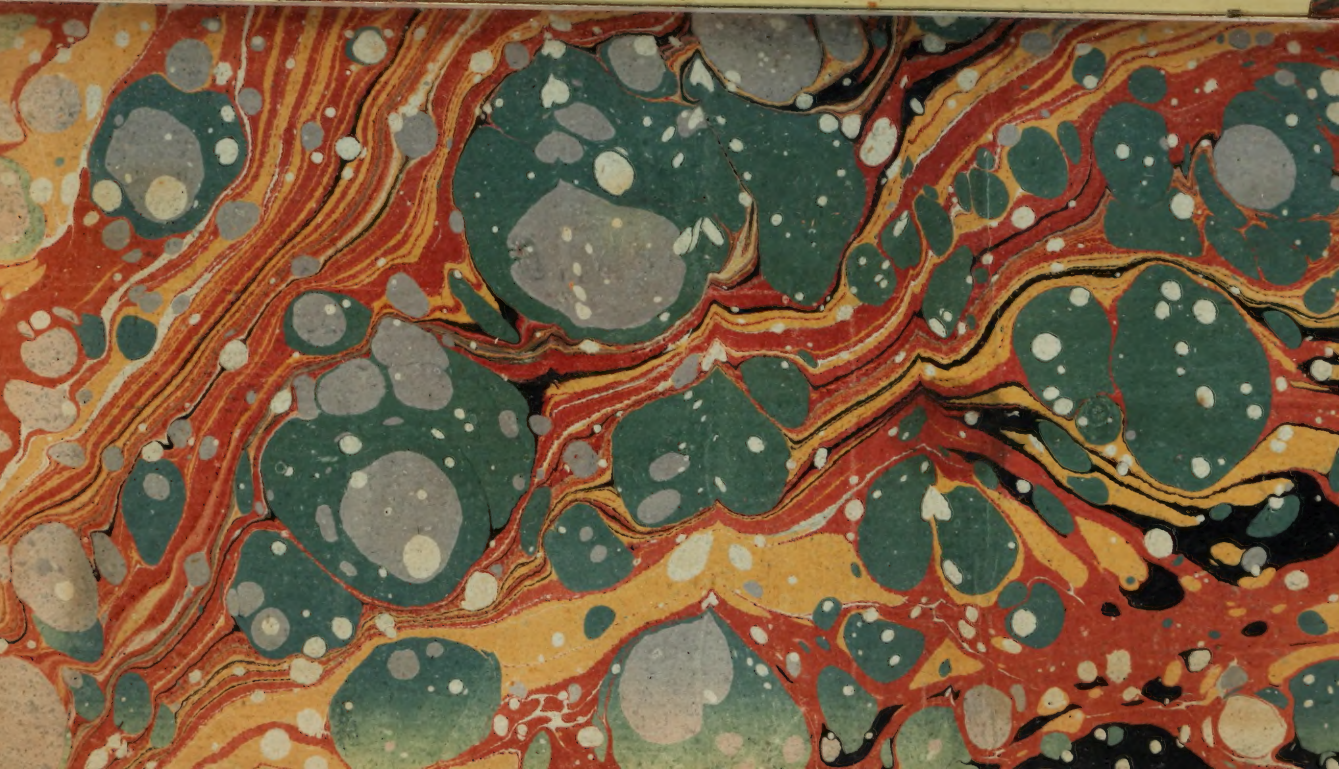

Author Apollodorus Atheniensis
Title Bibliothecae libri tres; ed. by Heyne. Vol.3.
A643H

University of Toronto
Library

DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET

Acme Library Card Pocket
Under Pat. "Ref. Index File"
Made by LIBRARY BUREAU